ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருவாய்மொழி ஒன்பது மற்றும் பத்தாம் பத்துக்கள்

அவைகட்குரிய

ப்ரதிபிம்பலஹரீ

[ஸம்ஸ்க்ருத மொழிபெயர்ப்பு – ஶ்லோக வடிவில்]

"குடந்தை எங்கோவலன் குடியடியார்க்கே"

வெளியிடுபவர்:-

ஸ்ரீ நடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு,

"ஸ்ரீநிதி", 10, பாரதியார் தெரு, சிவகாமி நகர், கௌரிவாக்கம். சென்னை - 600 073.

ப்லவ வர்ஷம், ஆடி, ம்ருகசீர்ஷம் (04 - 08 - 2021)

ஸ்ரீருக்மிணீ ஸத்யபாமா ஸமேத ஸ்ரீ கோவர்தநேசன்
- திருவடமதுரை

ஸ்ரீ மலர்மகள் நாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீ காய்ச்சினிவேந்தன்
- திருப்புளிங்குடி

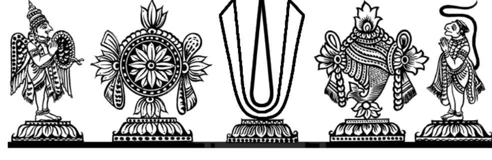

ஸ்ரீ வரகுணவல்லி ஸமேத ஸ்ரீ விஜயாசனர்
- திருவரகுணமங்கை

ஸ்ரீ வைகுந்தவல்லி ஸமேத ஸ்ரீ கள்ளபிரான்
- திருவைகுந்தம்

|| श्रीः ||

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

திருவாய்மொழி

ஒன்பது மற்றும் பத்தாம் பத்துக்கள்

அதற்குரிய

ப்ரதிபிம்பலஹரீ

[ஸம்ஸ்க்ருத மொழிபெயர்ப்பு – *ஶ்*லோகவடிவில்]

ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான். வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி.
ஸாஹித்ய வ்யாகரண வாசஸ்பதி.

வேங்கடஶேஷார்யமஹாதேசிகஸ்வாமி

அருளிச்செய்தது.

கௌரவப் பதிப்பாசிரியர்:

வில்லூர் நடாதூர் ஶாஸ்த்ர ஸாஹிதீவல்லப ராஷ்ட்ரபதி ஸம்மானித

Dr. V.S. கருணாகரன், B.E.,(Mech.), M.A.(Sanskrit), Ph.D.,

(ஆஸ்தான வித்வான், ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆஶ்ரமம்)

வெளியிடுபவர்:

ஸ்ரீ நடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு,

“ஸ்ரீநிதி”, 10, பாரதியார் தெரு, சிவகாமி நகர், கௌரிவாக்கம், சென்னை - 600 073.

ப்லவ வர்ஷம், ஆடி, ம்ருக*ஶீ*ர்ஷம், (04-08-2021)

முதல் பதிப்பு 500 ப்ரதிகள்

ஆண்டு 2021

வெளியிடுபவர்:

ஸ்ரீ நடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு

புத்தகம் கிடைக்குமிடம் :

V.S. கருணாகரன்,

"ஸ்ரீநிதி கருணா",
6, பாரதியார் தெரு, சிவகாமி நகர்,
கௌரிவாக்கம், சென்னை - 600 073.
தொலைபேசி : 044 - 2278 0854
அலைபேசி : 093839 46438
ஈமெயில் : villur_karunakaran@yahoo.com

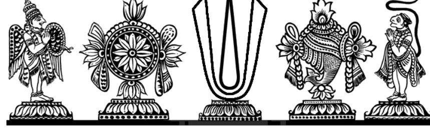
அச்சிட்டோர் :

ஆர் என் ஆர் பிரிண்டர்ஸ்

நெ.19, தாண்டவராயன் தெரு, திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை - 600 005. ☎ 044 - 2844 7071

விலை : **₹ 200/-** (*வெளிநாட்டில் :* **$ 5** *அமெரிக்கன் டாலர்*)

।। श्रीः ।।

।। श्रीमते रामानुजाय नमः ।।

।। श्रीमते वात्स्यश्रीवेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

।। श्रीमते वात्स्य (श्रीनिधये) श्रीनिवासराघवार्यमहादेशिकाय नमः ।।

பதிப்பாசிரியனின் பணிவான விண்ணப்பம்

1. இந்த நாள் !

இந்தப் புத்தகத்தை அடியேன் வெளியிடும் **இந்த நன்னாளே அடியேனுடைய வாழ்வின் பொன்னாள்.** *உண்மையிலேயே இன்று தான் அடியேன் பிறவிப் பயனைப் பெற்றுள்ளேன் என்றால் அது மிகையே ஆகாது.*

இந்தப் புத்தகத்தில் திருவாய்மொழியின் ஒன்பதாவது மற்றும் பத்தாவது பத்துக்களுக்கான ஸம்ஸ்க்ருத ஶ்லோக வடிவ மொழி பெயர்ப்பாக அடியேன் ப்ராசார்யரும் பிதாமஹரும் ஆன ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான். வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனாதிபதி. **ஸாஹித்ய வ்யாகரண வாசஸ்பதி. ஸ்ரீவேங்கட ஶேஷார்ய மஹாதேஶிகஸ்வாமி** *அருளிச்செய்துள்ள* **ப்ரதிபிம்பலஹரீ** *அச்சிலே வெளியிடப்படுகின்றது.*

இதற்கு முன் 1986-ல் முதல் பத்தும், 1996-ல் இரண்டாம் பத்து முதல் ஐந்தாம் பத்து வரையும், 2007-ல் ஆறாம் பத்தும், 2014-ல் ஏழாம் பத்தும், 2017-ல் எட்டாம் பத்தும், இப்பொழுது 2021-ல் ஒன்பதாம் மற்றும் பத்தாம் பத்தும் என ஆறு ஸஞ்சிகைகளாக வெளிவந்து இந்த நூலின் வெளியீடு **நிறைவு** *அடைந்துள்ளது.*

அதாவது இவ்வெளியீட்டுப் பணி முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளில் நிறைவேறியுள்ளது. ***த்ரீணி வாவ ரேதாகும்ஸி பிதா புத்ர: பௌத்ர:*** *என்று வேதபுருஷன் அருளியபடி இது மூன்று தலைமுறைகளில் நடந்திருக்கிறது. நல்லவேளை! எம்பெருமான் இதனை நாலாம் தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்லத் திருவுள்ளம் பற்றிடவில்லை.*

2. ப்ரதிபிம்பலஹரீ வெளியீடும், அதனில் ஏற்பட்ட தாமதத்தின் பின்னணியும்

இந்தப் ப்ரதிபிம்பலஹரீயைப் பிதாமஹர் தமது வாழ்நாளில் எந்த கட்டத்திலே நிறைவு செய்தருளினார் என்று அடியேனுக்குத் தெரியவில்லை. 1855-ல் அவதரித்தருளிய பிதாமஹர் 1934-ல் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார். ஆனால் அவருடைய வாழ்நாளில் கடைசிப் பத்து

ஆண்டுகள் பொருளாதார நெருக்கடியில் அவர் மிகவும் ஶ்ரமப்பட்டிருக்கிறார் என்று அடியேனுக்குத் தோன்றுகின்றது. தம்முடைய ஆசார்யனுடைய ***தத்வஸாரம்*** *மற்றும்* ***அதிகரணஸாராவலீ*** *இவைகளுடைய வ்யாக்யானங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டதாலேயே அவர் இந்தப் பொருளாதார நெருக்கடிக்குத் தள்ளப்பட்டாரோ என்று கூடச் சில பல புத்தகங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்ட அனுபவத்தால் அடியேனுக்குச் ஐயம் எழுவது உண்டு. எனவே அவர் தம் வாழ்நாளிலே இதனை அச்சிட்டு வெளியிடத் துணியவில்லையோ என்று கூடத் தோன்றுகின்றது.*

பிதாமஹர் தமது மணியான க்ரந்தலிபிக் கையெழுத்திலே விட்டுச் சென்ற ப்ரதியைத் திருத்தகப்பனார் தமது பல நெருக்கடிக்களிலும் பாதுகாத்து வந்தார் என்றாலும் அவருடைய இயற்கையான கவிதைத்திறன், படைப்புத் திறன் என்ற இவைகள் அவரைப் பல புதிய கவிதைகளைப் படைக்கத் தூண்டி வந்த நிலையில் இதன் வெளியீடு தாமதமாகிக் கொண்டே வந்தது.

ஆனாலும் பித்ரு பக்தியே வடிவெடுத்தவரான அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் அடியேனையும் ஒரு பொருளாக்கி உரிய கல்வியையும் அளித்தருளினார். அது மட்டுமல்ல, இந்தப் பணியிலே ஈடுபாட்டையும் உண்டாக்கி அருளினார். அடியேனுக்குத் திருமாளிகைப் பெருமாளான ஶ்ரீஸுவர்ண லக்ஷ்மீதர நவநீதநடன் திருவடியிலே ஶரணாகதி செய்து வைத்து விட்டு அடியேனிடம் அவர் கனிவுடன் ஸாதித்தார்:- ''எம்பெருமானே ! இவன் அடியேனும் அடியேன் திருத்தகப்பனாரும் பட்டது போலப் பொருளாதர நெருக்கடி ஏதும் படாது இவ்வுலகிலும் வளமான வாழ்க்கையையும் வாழ்ந்து பகவத் பாகவத கைங்கர்யம் செய்து வரும்படி அருளிட வேண்டும் என்று எம்பெருமானிடம் ப்ரார்த்தனை செய்திருக்கிறேன்'' என்று.

இதன் பயனாக அடியேனுக்கு இவ்வுலக வாழ்க்கையில் பொருளாதார நெருக்கடி இல்லாத வளமான வாழ்க்கையை எம்பெருமான் அமைத்து அருளியுள்ளான் என்பதில் ஐயமில்லை. 2007-ல் அடியேன் மத்திய அரசுப் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றேன். ஓய்வூதியம் தொகை அளவில் பணிக்காலத் தொகையை விட அதிகம் என்பதால் பொருளாதார நெருக்கடி இல்லாத ஓய்வு வாழ்க்கை வளம் ஆகவே உள்ளது. இப்புத்தகத்தை அச்சிட வேண்டிய நிதி தர அன்பு நண்பர்களும் கிடைத்திருக்கின்றனர். அப்படி இருந்தும் ஏன் இந்த முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ?

திருத்தகப்பனார் தாம் எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே முதல் ஐந்துப் பத்துக்களை அடியேனைக் கொண்டே வெளியிட்டார். இப்பணியில் பலவகைகளில் அடியேனை திருத்திப் பணிகொண்ட திருத்தகப்பனார் 2001-ல் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளி விட்டார்.

அதன் பிறகு பிதாமஹரின் க்ரந்தலிபிக் கையெழுத்தை தேவநாகரீ லிபியில் கொண்டு வருவதில் அடியேனுக்குத் தேவையான திறமை இல்லை. அச்சிடப்பட்ட க்ரந்தலிபியை

வாசிப்பதில் ஶ்ரமம் அடியேனுக்கு இல்லை என்றாலும், பிதாமஹரின் கையெழுத்துப் ப்ரதி அடியேனை மலைக்க வைத்தது என்பது தான் உண்மை.

3. உதவிக்கு வந்த உத்தமர்கள்

இந்நிலையில் தான் தாம்பரத்திலே வஸித்து வந்த ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வான் கொத்திமங்கலம் தேவனாதாசார்ய ஸ்வாமியின் உதவியை அடியேன் நாடினேன். “பரோபகாரார்த்தம் இதம் ஶரீரம்” என்றே வாழ்ந்த அந்த மஹான் பூதக்கண்ணாடியின் துணையுடன் எழுத்துக்களைப் பார்த்துத் தன்னால் புரிந்துகொள்ள இயலாத எழுத்துக்களைப் புள்ளிகளாகவே காட்டி தேவநாகரீ லிபிப் படிவத்தைத் தயார்செய்து கொடுத்தருளினார். ஆறு மற்றும் ஏழாம் பத்துக்களை அவர் தயார் செய்து கொடுத்த படிகளின் உதவியுடன் ஒருவாறு அச்சிட்டு வெளியிட முடிந்தது.

இந்நிலையில் அடியேனுடைய பொறுப்பின்மையால் மீதி மூன்று பத்துக்களுக்கு அவர் தயார் செய்து கொடுத்திருந்த தேவநாகரீப் ப்ரதியைத் தொலைத்து விட்டேன்.

அதனால் தளர்ந்து அழுத கண்ணினாய் இருந்த அடியேனுக்கு உதவி செய்திடுவதற்காக நறையூர் நம்பிக்கை நாச்சியாரும், நறையூர் நம்பியும் அடியேனுக்கு ஶிஷ்யனாக ஆயுஷ்மான் மாத்தூர் ப்ரவசனதிலகம் மருத்துவ டாக்டர். வேங்கடேஷ் அடியேனிடம் ஸ்ரீபாஷ்யம், பகவத்விஷயம், கீதாபாஷ்யம் ஆகிய க்ரந்தங்களை காலக்ஷேபம் செய்திட ஸங்கல்பம் செய்து அருளினார்கள்.

மஹாமேதாவீயான மருத்துவ டாக்டர் வேங்கடேஷ் க்ரந்த லிபியைக் கற்றுக்கொண்டு பிதாமஹனாரின் க்ரந்தக் கையெழுத்துப் ப்ரதியைத் துணிவுடன் அவர் புரிந்து கொண்டபடி தேவநாகரீயில் வடித்துத் தாத்பர்யரத்னாவலீ மற்றும் திருவாய்மொழி மூலத்தையும் இணைத்து மென்னகல் படிவத்திலே கொடுத்தார்.

அதை அடியேனுடைய அறிவுக்கு எட்டிய வரையில் பிதாமஹனாரின் கையெழுத்துப் ப்ரதியுடன் ஒப்பிட்டு ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமியின் ஶப்தார்த்தம், மற்றும் அவராலேயே **“உரைகாரர்”** என்று போற்றப்பட்ட அழகிய மணவாளச்சீயரின் பன்னீராயிரப்படி மற்றும் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்களுடன் சீர்செய்து கொண்டேன். ஆனால் சில இடங்களில் சீர்செய்யும் வழி அடியேனுக்குப் பிடிபடவில்லை அப்படி அடியேன் ஶ்ரமப்பட்ட இடங்களில் அடியேனுடைய தங்கையின் கணவர் ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான் மற்றும் மஹாகவி நாவல்பாக்கம் திநசஶ. Dr. V. கண்ணன் என்று ப்ரஸித்தரான யஜ்ஞம் ஸ்வாமியின் உதவியைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒருவாறு எப்படியோ எட்டாம் பத்தை வெளியிட்டு விட்டேன்.

ஒன்பதாவது மற்றும் பத்தாவது பத்துக்களுக்கும் மருத்துவ டாக்டர் வேங்கடேஷ் அவர் புரிந்துகொண்ட அளவில் க்ரந்தலிபி ஶ்லோகங்களை தேவநாகரீ லிபியில் வடித்துத் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களையும், தாத்பர்யரத்னாவலீ ஶ்லோகத்தையும் இணைத்து

மென்னகல் படிவத்திலே ஏறத்தாழ அச்சுக்கான நிலையில் மிக விரைவிலேயே தயார் செய்து கொடுத்துவிட்டார்.

அவைகளைப் பிழையல்லாத படிவங்களாக்கப் பிதாமஹரின் கையெழுத்துப் படிகளோடு ஒப்பிட்டு அடியேன் ஓரளவு சீர் செய்துவிட்டதாக எண்ணித் தயார் செய்திருந்த படிகளை மின்னஞ்சல் மூலம் ஸ்ரீமதுபயவே. யஜ்ஞம் ஸ்வாமியின் பார்வைக்குப் பிதாமஹரின் க்ரந்தாக்ஷர மாத்ருகைகளின் நகல்களுடன் அனுப்பி வைத்தேன்.

மற்றுமொரு பார்வையும் இருக்கட்டும் என்று அடியேனுடைய திருத்தமக்கையின் குமாரனும் அடியேனிடம் வேதாத்யயனத்தையும் க்ரந்த சதுஷ்டய காலக்ஷேபத்தைச் செய்து வருபவனும் ஆன ஆயுஷ்மான் சிலுக்கூர் Dr. S. லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹனுக்கும் சில பகுதிகளை அனுப்பி வைத்தேன். அவனும் தனது அலுவலகப் பணிகளுக்கு இடையிலே அவைகளை ஆய்ந்து தன் கருத்துக்களைத் தெரிவித்து வந்தான்.

ஸ்ரீமதுபயவே. யஜ்ஞம் ஸ்வாமி (இந்த ஸ்வாமி அடியேனைவிடப் பத்து மாதங்கள் மூத்தவர் இப்பொழுது ப்லவ ஐப்பசிச் சித்திரை நக்ஷத்ரத்திலே எழுபத்தைந்து திருநக்ஷத்ரங்கள் நிறையப் போகின்றன என்றாலும்) இன்றும் ஆந்திரமாநிலத்தில் அமராவதீ நகரில் உள்ள S.R.M. பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியர் பணியிலே இருக்கிறார். அவர் தமது பலபல பணிகளுக்கிடையே பதிகம் பதிகமாக அவைகளைக் கடாக்ஷித்து, அடியேன் கோட்டை விட்டிருந்த பல இடங்களையும் திருத்தங்களையும் அடியேனை விட அவருக்கிருக்கும் ஆழமான புலமையையும் க்ரந்த எழுத்துப் பயிற்சியையும் உரிய முறையிலே பயன்படுத்திப் பட்டியலிட்டு மின்னஞ்சல் மூலமாக அனுப்பி வைத்து உபகரித்தருளினார்.

இதற்கிடையிலே அடியேனுக்கு ப்ராஸ்ட்ரேட் க்ளாண்டில் புற்று நோய் வந்து கதிர் வீச்சு மருத்துவம் நடந்தது. எனவே இப்பணியை நிறைவேற்றாமலேயே போய்விடுவேனோ என்ற அச்சம் பிடித்துக் கொண்டது. அதனால் இதனை உடனேயே நிறைவு செய்துவிட வேண்டும் என்ற அழுத்தம் வந்து விட்டது. அதன் பயனாக அந்த ஸ்வாமியை அடியேன் தொலைபேசியில் இப்பணி பற்றித் தொடர்ந்து நச்சரித்துக் கொண்டே வந்தேன்.

இப்பொழுது இப்பணி அவருடைய உதவியினால் நிறைவடைந்து இந்த ஸஞ்சிகை வாசகர்களின் திருக்கைகளை எட்டிவிட்டது.

ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாகவி மற்றும் மஹாவித்வானாகிய யஜ்ஞம் ஸ்வாமி அடியேனுடைய தங்கையை மணந்து கொண்டதால் அவருக்கு அடியேன் மைத்துனன் ஆகி அவருக்கு அடியேனை மிஞ்சிய உறவு இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று எண்ண வேண்டா.

4. பல தலைமுறைகளாக வந்து கொண்டிருக்கும் தொடர்பு

கி.பி. 1790-ல் அவதரித்தருளி ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவ ஸாக்ஷாத்காரம் செய்த நாவல்பாக்கம் ஸ்ரீமதண்ணயார்ய மஹாதேஶிகனை ஆஶ்ரயித்து அவருடைய அந்தரங்க ஶிஷ்யர்களில் முக்ய

இடம் பெற்றிருந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமி (இவர் வில்லூர் நடாதூர் திருவம்ஶத்திலே அவதரித்தருளியவர். தமது க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்திலேயே ஸ்ரீமதண்ணயார்ய மஹாதேஶிகனை ஆஶ்ரயித்தவர். பிறகு விதுரர் ஆன நிலையில் ஸந்யாஸாஶ்ரமத்தை ஸ்வீகரித்தருளியவர்) மற்றும் மஹாமஹோபாத்யாய விருது பெற்ற வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீஸுந்தரார்ய மஹாதேஶிக ஸ்வாமி ஆகிய மஹான்களின் காலத்திலேயே வில்லூருக்கும் நாவல்பாக்கத்துக்கும் வித்யா ஸம்பந்தம் தொடங்கி விட்டது.

ப்ரதிபிம்பலஹரீயை அருளிச்செய்த அடியேனுடைய பிதாமஹர் 1855-ல் அவதரித்து அருளியவர் என்று கூறியிருந்தேன் அல்லவா ? அவர் 1825-ல் அவதரித்தருளிய தமது தமையனார் முறையினரான ஸ்ரீஸுந்தரார்ய மஹாதேஶிகன் திருவடிகளிலே ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தசதுஷ்டயத்தையும் காலக்ஷேபம் செய்துவிட்டுப் பிறகு இராமநாதபுரம் ஸம்ஸ்தானத்திலே சில பல ஆண்டுகள் ஆஸ்தான வித்வானாக எழுந்தருளி இருந்தார். அதிலிருந்து விருப்ப ஓய்வு பெற்றுக்கொண்டு ஏகாந்த வாஸத்துக்காக வில்லூருக்கே எழுந்தருளிவிட்டார்.

அப்பொழுது ஸ்ரீபாஷ்யத்தினை ஶ்ருதப்ரகாஶிகையுடன் சிந்தனை செய்ய வாய்ப்பாக ஸ்ரீமதுபயவே. யஜ்ஞம் ஸ்வாமியின் பிதாமஹரின் திருத்தகப்பனார் ஆன அதாவது ப்ரபிதாமஹரான ஸ்ரீ(நீலமேக) தாதாசார்ய ஸ்வாமியைச் சிந்தனாசார்யராக வரித்தார். ஸ்ரீதாதாசார்ய ஸ்வாமியும் பிதாமஹனாரின் ப்ரார்த்தனையை ஏற்று நாவல்பாக்கத்திலிருந்து வில்லூருக்கு எழுந்தருளி அங்கேயே சிலகாலம் தங்கிச் சிந்தனை செய்வித்தருளினார் என்று அடியேன் திருத்தகப்பனார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

மேற்படி ஸ்ரீதாதாசார்ய ஸ்வாமியின் திருக்குமாரராக 1890-ல் அவதரித்தருளியவர் ஸ்ரீமதுபயவே. யஜ்ஞம் ஸ்வாமியின் பிதாமஹரான ஸ்ரீமதுபயவே. திநசஶ நாராயணார்ய மஹாதேஶிக ஸ்வாமி. இந்த மஹான் ஸோமயாகம் அனுஷ்டித்து நித்யாக்னிஹோத்ரியாக எழுந்தருளி இருந்தார். யஜ்வா ஸ்வாமி என்றே இவரைக் குறித்திடுவது மரபாக இருந்தது.

ஸ்ரீமதுபயவே யஜ்ஞம் ஸ்வாமிக்கும் அடியேனுடைய தங்கைக்கும் 1971-ல் திருமணம் நடந்தது. அதற்கு முன்பேயே 1962 முதல் பலமுறை யஜ்வா ஸ்வாமியை அடியேன் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியிருந்தது. அப்பொழுதெல்லாம் அவர் தாம் இளமையில் கீழ்த் திருப்பதியிலே வ்யாகரணம் பயின்றதையும், இரவில் ஒளிக்காகக் கோயிலுக்குச் சென்று அங்கு புஸ்தக-அவலோகனம் செய்ததையும், அப்பொழுது யாத்திரையில் அங்கு ஒருநாள் எழுந்தருளி இருந்த அடியேன் பிதாமஹர் அவரை இன்னார் என விசாரித்து அறிந்து கொண்டு மகிழ்ந்து, அவரை அவர் வைத்துக் கொண்டிருந்த வ்யாகரண ஸ்ரீகோஶத்தில் உள்ள விஷயங்களிலே சில கேள்விகளைக் கேட்டதையும், அவர் இறுத்த விடைகளைக் கேட்டுத் திருவுள்ளம் உகந்தருளிப் பாராட்டி ஆஶீர்வதித்தருளியதையும் நினைவுகூர்ந்து அருளாமல் இருந்ததில்லை.

1968-71 கால கட்டத்திலேயே நம் ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமி தமது ஆசார்யரான பிதாமஹரின் திருவடிவாரத்தில் அவரைப் பற்றி தண்டகம், சக்ரபந்தம் எனப் பலவகைக் கவிதைகளை இயற்றி அசத்திக் கொண்டுதான் இருந்தார்.

ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் மாதாமஹர் ஸ்ரீமதுபயவே. மதுராந்தகம் வீரராகவார்ய மஹாதேஶிக ஸ்வாமியின் ஶுபமான ஸங்கல்பத்தாலும், திருவருளாலும் மற்றும் நாவல்பாக்கம் ஸ்ரீஅய்யாவாத்து ஸ்வாமி ஸ்ரீதேவநாத தாதார்ய மஹாதேஶிக ஸ்வாமியின் அருளாஶிகளாலும் அடியேன் தங்கைக்கும் ஸ்ரீமதுபயவே யஜ்ஞும் ஸ்வாமிக்கும் 1971-ல் திருமணம் நடந்தேறியது.

ஆஶுகவி ஸார்வபௌமரான அடியேனுடைய திருத்கப்பனாரின் ப்ரோத்ஸாஹத்தினால் யஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் கவிதை மேலும் மெருகேறியது. அதனை ஸ்ரீமதுபயவே யஜ்ஞும் ஸ்வாமியே அடியேன் திருத்கப்பனாரின் ஸப்ததியின்போது அவர் ஸமர்ப்பித்த ஸப்ததி ஸப்தகத்தின் முதல் ஶ்லோகத்தில் கூறுவதைப் பாருங்கள்;

யஸ்மின் வாஜ்யாஸ்யவீக்ஷாऽதிகதரஸுபகா பண்டிதைஶ்ஶ்லாக்யமானா
யஸ்யாஶுத்வம் கவித்வே ப்ரதிதமஜனயத் ஸார்வபௌமேத்யுபாதிம் ।
யஸ்ய ப்ரோத்ஸாஹனேன ப்ரகுணித-கவிதா-பாடவா மத்ஸத்ருக்ஷா:
ஸ்ரீநித்யாக்யோ விபஶ்சித் ஸ ஜயதி ஸுதராம் ஸப்ததௌ ஸத்ததீட்ய: ॥

ஸ்ரீமதுபயவே. யஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் கவிதைகளின் சீர்மையையும் ஏற்றத்தையும் காணும் போதெல்லாம் அடியேனுக்குப் பொறாமையும் வரும். பெருமிதமும் வரும். திருத்தகப்பனார் அந்த ஸ்வாமிக்குத் தமது குமாரத்தியுடன் கூடத் தனது கவிதைத் திறனையும் தானம் செய்து கொடுத்துவிட்டாரோ என்று கூட ஒரு ஸமயம் தோன்றும்.

''ப்ரதிபிம்பலஹரீயை அச்சுப்போடும் ஸமயத்தில் எமது பேரன் தவிக்க நேரிடலாம் அப்பொழுது உமது பேரன் உதவிட வேண்டும்'' என்று அடியேன் பிதாமஹர் ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் பிதாமஹருடன் வானுலகில் கலந்துகொண்டு ஆஶீர்வதித்தருளியிருக்க வேண்டும். அதனால் தான் இந்தப் பதிப்புக்கு ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமி இப்படி ஒப்பற்ற ஒரு முக்யமான உபகாரத்தைச் செய்திருக்கிறார் என்றே அடியேன் நம்பிடுகிறேன்.

ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் பிதாமஹரான யஜ்வா ஸ்வாமிக்கு அருளிச்செயலில் இருந்த ஈடுபாடும் அடியேனுடைய சொற்களால் வருணிக்க முடியாத ஒன்று. நாவல்பாக்கம் உத்ஸவப் புறப்பாடுகளில் பொதுவாக அருளிச்செயல் கோஷ்டீயைத் தொடங்கி வைத்துவிட்டுப் பின்னரே வேதபாராயண கோஷ்டீக்கு எழுந்தருளியாகும். திருமடல் போன்றவைகளின் பாராயணம் என்றால் அவைகளை அனுஸந்தித்து அனுபவித்திட முன் கோஷ்டீயிலேயே எழுந்தருளியாகும். எனவே ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் இந்தக் கைங்கர்யம் யஜ்வா ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் உகந்ததாயிருக்கும்.

இதை எல்லாம் அனுஸந்தித்து அடியேனுடைய பிதாமஹரைத் தான் வணங்கி, வருவதாக ஸ்ரீமதுபயவே. யஜ்ஞும் ஸ்வாமி யாத்து அளித்துள்ள **ஶ்**லோகத்தைப் *பாருங்கள்:-*

ப்ராசார்யஸ்ய மம ப்ரபாவவிதயம் ப்ராபய்ய தம் ஸ்வம் புரம்
ப்ராராத்யாதரத: ப்ரக்ருஷ்டவசஸாம் ப்ராபார்த்தஸஞ்சிந்தனம் ।
ப்ராஜ்ஞோஸாவிதி ஸத்ப்ரஶம்ஸநவச: ப்ராஹாஸக்ருன்மே குரு:
ப்ராஞ்சம் ஶேஷகுரும் ப்ரணாமஶதகம் ப்ராப்னோது தாஸஸ்ய மே ||

இதனை அடியேன் ***1983****-ல் வெளியிட்ட திருத்தகப்பனாரின் ஸப்ததி மலரில் மஞ்ஜு ராமாயணத்திற் ஸ்ரீ யஜ்ஞும் ஸ்வாமி ஸமர்ப்பித்த பூமிகையில் காணலாம்.*

ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமிக்குத் தலையல்லால் கைம்மாறு இல்லாத அடியேன் அவருக்குப் பல்லாண்டு இசைத்து அந்த ஸ்வாமி மேலும் மங்களங்களைப் பெற்றுப் பொலிய வேண்டும் என்று அடியோங்கள் குடிலின் திருவாராதனப் பெருமாளான ஸ்ரீஸ்வர்ண லக்ஷ்மீதர நவநீதநட ஸ்வாமியின் திருவடிகளில் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

5. நன்றி நவிலல்

அதுபோலவே இக்கைங்கர்யத்தில் அடித்தளம் அமைத்து மஹோபகாரம் செய்து உதவிய மருத்துவ டாக்டர் ஆயுஷ்மான் வேங்கடேஷிற்கு மேன்மேலும் மங்களங்கள் நிறைய அடியேனின் ஆஶிகள். அப்படியே இக்கைங்கர்யத்தில் ஆர்வத்துடன் பணிசெய்ய முன்வந்த அடியேனுடைய பாகினேயன் ஆயுஷ்மான் டாக்டர் சிலுக்கூர் எஸ். லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹனுக்கும் மேன்மேலும் மங்களாபிவ்ருத்தி ஏற்பட அடியேனுடைய ஆஶிகள்.

ப்ரதிபிம்பலஹரீயின் எட்டாம் பத்து வரை ஆகிய முதல் ஐந்து ஸஞ்சிகைகள் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டு மூலமாகவே வெளியிடப்பட்டு வந்தள்ளன. ஆனால் தற்பொழுது அந்த தர்மஸ்தாபனம் அதன் முக்யச் செயலான ஸ்ரீநடாதூரம்மாள் திருநக்ஷத்ர வார்ஷிக ஸ்ரீபாஷ்ய வித்வத் ஸதஸ்ஸை நடத்திடவே **ஶ்**ரமப்படும் *பொருளாதார நெருக்கடியில் உள்ளபடியால் அடியேனுடைய ஸப்ததியின் பொழுது அமைக்கப்பட்ட குழு ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டுக்கு இந்த ஸஞ்சிகையை வெளியிடத் தேவையான நிதியுதவி செய்திட முன்வந்தது. அதற்காகத் தங்கள் இஷ்ட உபயோகத்துக்காக நானூறு ப்ரதிகள் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டது. இதற்கு ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டின் ஒப்புதலைத் தெரிவித்து இந்த நூலை ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டின் வெளியீடாக ஆக்கி ஆட்கொண்ட ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் டிரஸ்டின் மானேஜிங் டிரஸ்டியான ஸ்ரீமதுபயவே. வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனம் சேஷாத்ரி என ப்ரஸித்தரான ஸ்ரீமதுபயவே. வேங்கடஶேஷார்ய மஹாதேஶிக ஸ்வாமியின் திருவடித் தாமரைகளில் நன்றிகலந்த நல்வணக்கங்களை ஸமர்ப்பித்து தன்யனாகிறேன்.*

ஸ்ரீசேஷாத்ரி ஸ்வாமி ப்ரதிபிம்பலஹரீயை அருளிச்செய்த ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான் வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி ***ஸாஹித்ய வ்யாகரண வாசஸ்பதி.***

ஸ்ரீவேங்கட ஸேஷார்ய மஹாதேஸிக ஸ்வாமியின் மூத்த திருப்பேரர். அடியேனுக்கு மூத்த திருத்தமையனாரான இந்த ஸ்வாமி அடியேனைத் திருத்திப் பணிகொண்டு மகிழ்பவர்.

ப்ரதிபிம்பலஹரீயுடன் பிதாமஹர் **ஸங்கதி மணி மாலா** என்ற தலைப்பில் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்திலும் ஒரு ஶ்லோகம் திருவாய்மொழிகளின் தொடர்ச்சியினைக் காட்டிடும் வகையில் அருளத் தொடங்கி இருந்தார். ஆனால் அந்த நூல் முதல் பதினோரு திருவாய்மொழி வரை தான் கிடைத்தது. "மீதித் திருவாய் மொழிகளுக்கு நீயே ஸங்கதி மணி மாலாவை எழுதிடு" என்று திருத்தகப்பனார் நியமித்தருளியபடி அடியேன் 89 திருவாய்மொழிகளுக்கான 89 ஶ்லோகங்களை எழுதி நிறைவு செய்துள்ளேன். அப்பொழுதைக்கப்பொழுது அந்த ஶ்லோகங்களைக் கடாக்ஷித்து விமர்சித்துப் பாராட்டி உத்ஸாஹப்படுத்தி அருளியவர் இந்த ஸ்வாமி. இவருக்கும் அடியேன் தலையல்லால் கைம்மாறு கண்டிலேன்.

இந்த ஏற்பாடு மூலம் நிதி உதவி செய்த VKSCC எனச் சுருக்கமான ஆங்கிலப் பெயரினை உடைய ஸப்ததிக் குழுவிற்கும் அடியேனின் நன்றிகள்.

6. ஸ்ரீபத்மநாப கடாக்ஷ நக்ஷத்ரமாலா மற்றும் பொழிப்புரை

திருவனந்தபுரத்திலே ஸ்ரீமதுபயவே. கோபாலஸமுத்ரம் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனம் ஸ்ரீநிவாஸஸேஷார்ய மஹாதேஸிக ஸ்வாமியின் திருநக்ஷத்ரமான ஆனி க்ருத்திகையை ஒட்டி ஒரு வித்வத் ஸதஸ் 1998 முதல் அடியேன் மூலமாக அதற்கென்று அவருடைய தர்மபத்னீ மாதுஸ்ரீ ஜயலக்ஷ்மீ அம்மங்கார் ஏற்படுத்திய அறக்கட்டளையின் நிதியைக் கொண்டு நடந்து வருகிறது. (கொரானா கெடுபிடியால் சென்ற ஆண்டு மட்டும் ஸ்ரீரங்கத்திலே நடந்தது. இந்த ஆண்டும் அதே நிலை தான் என்பது வேறு விஷயம்).

2017-ஆம் ஆண்டு மஹாமஹோபாத்யாய வேதபாஷ்ய ரத்னம் தர்ஶனகலாநிதி ராஷ்ட்ரபதி ஸம்மானித முல்லைவாசல் ப்ரஹ்மஸ்ரீ க்ருஷ்ணமூர்த்தி சாஸ்த்ரிகள் அடியேன் அழைப்பினை ஏற்று அதிலே பங்கேற்கச் சென்னையிலிருந்து தமது ஶ்ரமத்தைக் கணிசியாது திருவனந்தபுரம் வந்தார்.

ப்ரதிபிம்பலஹரீயின் கர்த்தாவான அடியேன் பிதாமஹர் திருவனந்தபுரம் பத்மனாபன் விஷயமாக **ஸ்ரீபத்மனாப கடாக்ஷ நக்ஷத்ரமாலா** என்ற துதியையும் அருளியுள்ளார். இதன் மூலத்தினை மட்டும் அடியேன் தேவநாகரீ லிபியில் திருத்தகப்பனாரின் ஸப்ததியை ஒட்டி 1983-ல் வெளியிட்ட மலரிலே அச்சிட்டிருந்தேன்.

திருவனந்தபுரம் ஸதஸ்ஸிற்கு வந்த பரம ரஸிகரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணமூர்த்தி ஶாஸ்த்ரிகளிடம் அதைக் காண்பித்தேன். அதைக் கண்டு பரவஶரான அவர் அதற்குத் தாமே தமிழில் ஒரு சுருக்கமான பொழிப்புரை எழுதித் தருவதாக ஆர்வத்துடன் முன் வந்தார்.

7. ஆராவமுதாழ்வானும் அனந்தபுரத்தாதியும்

திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்தின் இரண்டாம் பதிகமான **கெடுமிடராய எல்லாம்** என்பதிலே ஆழ்வார் திருவனந்தபுரத்தினை மங்களாஶாஸனம் செய்கிறார். அப்பதிகத்தில் எட்டாம் பாசுரத்திலே வரும்;

படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதம் காண
நடமினோ நமர்களுள்ளீர்! நாமுமக்கறியச்சொன்னோம்

என்ற அடிகள் நம் ஸம்ப்ரதாயத்தின் நிலையையே மாற்றி அமைத்தவை. எப்படி ?

ஆளவந்தார் மணக்கால் நம்பிகளிடம் பயில்கையில் பக்தியோகம் பற்றியும், அதிலே கிடைக்கும் அனுபவம் பற்றியும், மணக்கால் நம்பி விவரித்தருளினார். ஆளவந்தாருக்குப் பக்தியோகம் செய்து அந்த அனுபவத்தையும் பெறவேண்டும் என்ற ஆர்வம் வந்தது. பக்தியோகம் செய்யும் முறையை உபதேஶம் செய்தருள வேண்டும் என மணக்கால் நம்பிகளிடம் வேண்டினார்.

"எனது ஆசார்யரான உய்யக்கொண்டார், நாதமுனிகள் பக்தியோகம் செய்யும் முறையை உபதேஶிக்க முன்வந்தபோதும் தனக்கு அனைவருக்கும் உரிய ப்ரபத்தி நெறியே போதும் பக்தியோகம் செய்யும் முறை தெரியவேண்டா என்று மறுத்து விட்டார். அதனால் அவருக்கு பக்தியோகம் செய்யும் முறை உபதேஶம் ஆகிடவில்லை. எனக்கும் அதனால் அம்முறை உபதேஶம் ஆகிடவில்லை. நாதமுனிகளிடம் பக்தியோகம் செய்யும் முறையைக் கற்று அதனை அனுஷ்டித்து வரும் திருக்குருகைக் காவலப்பன் பக்கல் சென்று உபதேஶம் பெற்றிடலாம்" என்றார் நம்பிகள்.

திருக்குருகைக் காவலப்பனை நாடிச் சென்றார் ஆளவந்தார். தை மாதப் புஷ்யத்தில் அபிஜித் முஹூர்த்தத்தில் தான் வைகுந்தம் போகப் போவதாகவும் அன்று காலை வந்தால் பக்தியோகம் செய்யும் முறையை உபதேஶம் செய்வதாகவும் திருக்குருகைக் காவலப்பன் அருளினார். அந்த நாளை ஒரு சிறுமுறியில் குறித்துக் கொண்டார் ஆளவந்தார். திருவரங்கம் மீண்டார்.

அங்கு அத்யயனோத்ஸவம் நடந்து கொண்டு இருந்தது. ஆளவந்தார் அதனை ஈடுபாட்டுடன் ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இராப் பத்துப் பத்தாம் திருநாள் :

அரையர் :

கடுவினை களையலாகும், காமனைப் பயந்த காளை
இடவகை கொண்டதென்பர், எழிலணி யனந்தபுரம்
படமுடையரவில் பள்ளி பயின்றவன் பாதம் காண
நடமினோ நமர்களுள்ளீர்! நாமுமக்கறியச்சொன்னோம்.

என்ற பாசுரத்துக்கு அபிநயம் காட்டுகையில் திருவனந்தபுரம் திசை நோக்கி நாலைந்து அடிகள் நடப்பதாக அபிநயம் செய்தார்.

(காலப்போக்கில் அரையர்கள் அபிநயத்துக்கு என்று தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட பாடல்கள் மாறி விட்டன போலும்! தற்போது இப்பாட்டுக்கான அபிநயம் அரையர் ஸேவையில் இடம் பெறுவதில்லை.)

இதனைக் கண்ட ஆளவந்தார் மனதில் ஆழ்வார் "நமர்களாகில், நீங்கள் திருவனந்தபுரத்து எம்பெருமான் பாதம் பணிந்தவராக இருக்க வேண்டும்" என்று அறிவித்தருளுகிறார் என்ற எண்ணம் ஓர் மின்னல் எனத் தோன்றியது. உடனேயே திருவனந்தபுரம் நோக்கிக் கிளம்பிச் சென்றார். அங்கு பத்மனாபனை ஸேவித்து மகிழ்கையில் திருக்குருகைக் காவலப்பன் குறித்த நாள் பற்றி நினைவு வரத் தான் வைத்திருந்த அம்முறியை எடுத்துப் பார்த்தார். அன்று தான் அந்த நாள்!

திருவனந்தபுரத்திலிருந்து திருக்குருகைக் காவலப்பன் எழுந்தருளியிருக்கும் இடத்துக்கு அன்றைய நாளிலேயே செல்ல வேண்டும் என்றால் ஒரு புஷ்பக விமானம் இன்றி இயலாது. திருக்குருகைக் காவலப்பன் தன்னடிச் சோதிக்கு எழுந்தருளிட, பக்தியோகம் செய்யும் முறை அவருடன் முடிந்து விட்டது.

உய்யக்கொண்டார் நாதமுனிகளிடம் உபதேஶமாகப் பெற்று மணக்கால் நம்பிக்கருளி அவர் ஆளவந்தார்க்கு அருளி அவருடைய சீடர்களிடமிருந்து எம்பெருமானார் பெற்ற அனைவருக்கும் பொதுவான அடைக்கல நெறியே இப்பொழுது நடைமுறையிலே உள்ளது.

இதனால் ப்ரபன்ன ஜனஸந்தான கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அனுஷ்டித்த "அந்தணர் அந்தியர் எல்லையில் நின்ற அனைவருக்கும்" பொதுவான எளிய ப்ரபத்திநெறியே போட்டி இன்றித் தனி அரசாக இன்று திகழ்கின்றது.

ஆளவந்தார் திருக்குருகைக் காவலப்பன் பக்கலில் பக்தி யோகரஹஸ்யத்தைப் பெற்று அதை ப்ரசாரத்துக்குக் கொண்டு வந்திருந்தால், நம்மில் சிலர் அசட்டுத் துணிச்சலுடன் அரிய அவ்வழியில் இழிந்து தவிக்கும் நிலை கூட வந்திருக்கும்.

அதனால் ஆழ்வாரின் அருளிச் செயலைக் காத்தருளிய ஆராவமுதாழ்வைனைப் போல, ஆழ்வாரின் ப்ரபத்தி நெறியைத் தனி அரசாகச் செங்கோல் ஓச்சச் செய்து காத்தவன் அனந்தபுர ஆதி என்றால் மிகை ஆகாது. அவனை மங்களாஶாஸனம் செய்ய ஆளவந்தார் யாத்திரை சென்றதால் தானே அவருக்கு பக்தியோக ரஹஸ்யம் கிடைக்காது போயிற்று.

எனவே அவனைப் பற்றிய ஸ்ரீபத்மனாப கடாக்ஷ நக்ஷத்ரமாலாத் துதியையும் மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீக்ருஷ்ணமூர்த்தி ஶாஸ்த்ரிகளின் பொழிப்புரையுடன் இதே ஸஞ்சிகையிலே வெளியிட்டுள்ளேன். இந்த அழகிய பொழிப்புரையைத் தாமே முன்வந்து

எழுதிக் கொடுத்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணமூர்த்தி ஶாஸ்த்ரிகளுக்கு அடியனுடைய க்ருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

8. அச்சகத்துக்கு நன்றி

இந்த ஸஞ்சிகையைப் பலமுறைகள் ப்ரூப் தந்து பிழைகளே இல்லை என்று சொல்லும்படி மிக அழகான முறையிலே அச்சடித்துக் கொடுத்த RNR அச்சகத்தின் உரிமையாளர் ஸ்ரீமான் ராஜன் தொடங்கிப் பணியிலே ஈடுபாட்டுடன் அங்குப் பணிபுரியும் ஒவ்வோர் ஊழியருக்கும் நன்றி கலந்த பாராட்டுக்களை நல்கி நிறைவு பெறுகிறேன். அடியேனுடைய P.A. ஆன ஸ்ரீமான் கனஷ்யாம் அவர்களும், ஸாரதியான ஸ்ரீமான் P. ஸுதாகர் அவர்களும் ப்ரூபைக் கொண்டுவரல், பிறகு அச்சகத்தில் சேர்த்தல் என்ற பல துறைகளில் மிகவும் உதவி செய்துள்ளார்கள் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

9. முகப்பு அட்டைப் படமும் மற்றைய படங்களும்

திருக்குடந்தையில் **அக்ஷய த்ருதீயைப்** பொன்னாளில் காலையில் உலகப் ப்ரஸித்தமான பன்னிரண்டு கருடஸேவை நடைபெறுகின்றது அல்லவா ? அது நிறைந்த பிறகு ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வான் தமது திருக்கோயிலுக்கு மீண்டு உச்சிக்காலத் திருவாராதனம் கண்டருளிடுகின்றான்.

அதற்கப்புறம் பெரிய கடைத் தெருவில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீராஜகோபாலஸ்வாமி கோயிலுக்கு எழுந்தருளிடுகிறான். அங்கு ஸ்ரீராஜகோபால ஸ்வாமியும் மற்றும் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீஸந்தான வரததேஶிகன் திருக்கோலத்தில் காட்சி தரும் **ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாளும்** உடன் திகழ, மண்டபாராதனம் கண்டருளி இரவு பத்து மணி அளவில் தனது திருக்கோயிலுக்கு மீள்கிறான்.

இந்த நிகழ்ச்சி தற்பொழுது அடியேன் மற்றும் அடியேனுடைய தமையனார் முறையினரான ஸ்ரீ உ.வே. வில்லூர் நடாதூர் க்ருஷ்ணமாச்சார்ய ஸ்வாமியின் குமாரனான சிரஞ்ஜீவி வில்லூர் நடாதூர் வரதராஜன் ஆகிய இருவரும் இணைந்து செய்யும் மண்டகப்படியாக நடந்து வந்து கொண்டிருக்கும்படி ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வான் ஸங்கல்பம் செய்தருளியிருக்கிறான்.

ஸந்தான வரததேஶிகன் திருக்கோலத்தில் திகழும் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் என்ற தொடர் நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் நடந்த ஓர் அத்புதமான நிகழ்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைந்தது.

ஸ்ரீராமானுஜரின் இளைய தங்கை கமலா அம்மங்கார். அவருடைய திருக்குமாரர் ஸ்ரீநடாதூர் ஆழ்வான். ஸ்ரீராமானுஜர் தமது மருமகனான இவருக்குத் தமது ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனத்தை அருளி ஸ்ரீபாஷ்யத்தைப் ப்ரவசனம் செய்யும் கடமையையும்

அளித்தருளிய வரலாற்றைத் தொன்மையான திருவாறாயிரப்படி முதலான அனைத்து குரு பரம்பரைகளும் பதிவு செய்துள்ளன.

மேற்படி நடாதூர் ஆழ்வானின் திருப்பேரர் ஆக அவதரித்தருளியவர் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள். அவர் சில காலம் திருக்குடந்தையில் தங்கி இருந்துள்ளார். அப்பொழுது அங்கு வாழ்ந்த கந்தளன் என்ற அந்தணனைப் பிடித்த பேயை விரட்டிடத் திருக்குடந்தையில் காட்சி தரும் ஸ்ரீசக்ரபாணிப் பெருமாளாகிற சக்ரத்தாழ்வானைப் பற்றி **ஹேதிபுங்கவஸ்தவம்** என்ற துதியினை அருளிச் செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீசக்ரபாணிப் பெருமாளாகிற சக்ரத்தாழ்வானுடைய கருணையால் அப்பேயை விரட்டி அந்த அந்தணனைக் காத்தருளியிருக்கிறார். இவ்வரலாற்றை ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் சரித்ரத்தைக் கூறும் **வரததேஶிகாப்யுதயம்** போன்ற நூல்களில் நாம் காண்கிறோம்.

பின்னர் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் காஞ்சீயில் தேவப்பெருமாளுடைய ஸந்நிதியின் கிழக்குப் ப்ராகாரத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், பகவத்விஷயம் ஆகிய க்ரந்தங்களை பலருக்குக் காலக்ஷேபமாக ஸாதித்து வந்தார். அந்த காலக்ஷேப கோஷ்டியில் **கிடாம்பி அப்புள்ளாரும்** ஒருவராக இருந்து ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் திருவடிவாரத்தில் பயின்று வந்தார்.

ஒருநாள் அவர் தமது ஸஹோதரீ **தோதாரம்மங்காருடைய** குமாரனாக அவதரித்திருந்த ஸ்வாமி தேஶிகனையும் அழைத்துக் கொண்டு கோஷ்டியை ஸேவிக்க வந்திருந்தார். ஐந்து வயது பாலகனான தேஶிகனைக் கண்டு **"அஞ்சுடர் போன்று இவர் ஆர் கொல்?"** என்று கோஷ்டியே வியந்தது.

அதன் பிறகு காலக்ஷேபம் தொடர்கையிலே விட்ட இடம் கோஷ்டியிலே யாருக்குமே உடனேயே நினைவுக்கு வரவில்லை. அப்பொழுது மழலைப் பருவத்து தேஶிகன் அதனை நினைவு கூர்ந்து சொல்லவே, மிகவும் மகிழ்ந்த ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் மழலைப் பருவ தேஶிகனை எடுத்து வாரி அணைத்து மடி மீதமர்த்தி ஆசிகளை அருளி இருக்கிறார். இப்படி அம்மாள் தமக்கு அருளிய ஆஶிகள் தாம் தம்மை உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்ததாக ஸ்வாமி தேஶிகனே தமது நூல்களில் பல இடங்களிலே நன்றியுடன் பதிவு செய்துள்ளார்.

இப்படி பால தேஶிகனைத் தமது மடி மீது அமர்த்தி ஆஶி வழங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானத்துக்கு நல்லருள் செய்த திருக்கோலத்திலே திகழும் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாளையே **ஸந்தான வரத தேஶிகன்** என்று குறிப்பிடுகிறோம். இந்தத் திருக்கோலத்தில் ஸ்ரீராஜகோபாலன் ஸந்நிதியிலே ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் ஸேவை ஸாதிக்கிறார்.

அக்ஷய த்ருதீயை தினத்திலே மாலையில் ஆராவமுதாழ்வான் பெரிய கடைத் தெருவிலே ஸ்ரீராஜகோபாலன் திருக்கோயிலிலே ஸ்ரீராஜகோபாலனுடனும் ஸ்ரீஸந்தான வரத தேஶிகனுடனும் மண்டபாராதனம் கண்டருளும் காட்சியின் புகைப்படமே இந்நூலின் முகப்பட்டையிலே இடம் பெற்றுள்ளது.

இந்த ராஜகோபாலன் ஸந்நிதியின் முழு உரிமை அர்ச்சகராகத் திகழ்பவர் பாஞ்சராத்ர பாஸ்கரரான ஸ்ரீசக்ரபாணி பட்டாசார்ய ஸ்வாமி. இவர் தற்பொழுது ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதியின் ப்ரதான பட்டாசார்யருமாவார். இவர் தான் அடியோங்களுடைய அக்ஷய த்ருதீயை மண்டகப்படியைச் சீரும் சிறப்புமாக நடத்தித் தந்து கொண்டிருக்கிறார். இந்த முகப்பு அட்டைப் புகைப்படமும் இவராலே தான் கிடைத்தது. இந்த உதவிக்கெல்லாம் இவருக்குத் தலையல்லால் கைம்மாறு இல்லாத நிலையிலே அடியேன் இருக்கிறேன்.

அது சரி. மேற்படிப் படத்துக்கும் இந்தப் புத்தகத்துக்கும் என்ன தொடர்பு என்று கேட்கிறீர்களா ?

திருக்குடந்தையில் ஆண்டு தோறும் தை மாதப் பிறப்பு அன்று ரதோத்ஸவம் வரும்படியாக மார்கழி மாதம் இருபத்திரண்டு அல்லது இருபத்து மூன்றாம் தேதியளவில் கொடியேறி ஸங்க்ரமணப் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் நடைபெறுகின்றது. அதற்குத் தடங்கல் ஏதுமே இல்லாதபடி மார்கழி முதல் தேதி ஆன மார்கழித் திங்கள் தொடங்கிப் பகல் பத்து மார்கழிப் பத்தாம் தேதியான நோற்றுச் சுவர்க்கத்திலே நிறைவேறும். மார்கழிப் பதினொன்றாம் தேதியான கற்றுக்கறவையிலே தொடங்கி இராப்பத்து நடைபெறும்.

இராப்பத்தின் ஐந்தாம் திருநாள் அதாவது மார்கழியின் பதினைந்தாம் நாளான **எல்லே**யில் ஸ்தலப் பாசுரமான திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்தின் எட்டாம் பதிகமான **ஆராவமுதே** விண்ணப்பம் ஆகும். அன்று அதற்காக **நம்மாழ்வார் திருவடித் தொழல்** ஒன்று நடைபெறும். இதற்காக அன்றைய தினம் கோமளவல்லீ நாச்சியாரும் ஸ்ரீதேவீ பூதேவீயும் உடன் எழுந்தருள ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வான் பரமபதநாதன் திருக்கோலத்திலே ஸேவை ஸாதிப்பான். அந்த அத்புதமான ஸேவையின் புகைப்படமும் இந்நூலின் நிறைவிலே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமது முக நூலிலிருந்து அப்புகைப்படத்தைப் பதிவிறக்கம் செய்து வெளியிட அனுமதி அளித்தவர் ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதியின் முக்ய பட்டர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீஸௌந்தரம் பட்டர் ஆவார். அவருக்கும் அடியேனுடைய நல் வணக்கம் நிறைந்த நன்றிகள்.

ஆராவமுதே பதிகத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வானிடம் :-

களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய், களைகண் மற்றிலேன் ★
வளைவாய் நேமிப் படையாய் ! குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா ! ★
தளரா வுடலம் எனதாவி, சரிந்து போம் போது ★
இளையாது உன தாள் ஒருங்கப் பிடித்துப் போத, இசை நீயே.

என்று வேண்டியபடி, அர்ச்சிராதிகதியினை வருணிக்கும் ஆழ்வார் தனது தாளைப் பிடித்துப் போத வாய்ப்பாக ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வான் ராஜகோபாலனாக அவருக்குக் காட்சி

அளித்திருக்கிறான் போலும்! எனவே தான் ஆழ்வார் அர்ச்சிராதி கதியை வருணிக்கும் பத்தாம் பத்தின் ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியான ***சூழ்விசும்பிலே*** *ஏழாம் பாசுரத்திலே;*

மடந்தையர் வாழ்த்தலும், மருதரும் வசுக்களும் ★
தொடர்ந்து எங்கும், தோத்திரம் சொல்லினர் ★
தொடு கடல் கிடந்த எங்கேசவன், கிளரொளி மணிமுடி ★
குடந்தை எங்கோவலன், குடியடியார்க்கே.

என்று அருளிச் செய்கிறார் போலும்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத் முதலிய உபநிஷத்துக்களும் ஆழ்வாரும் வருணித்தருளிய ***அர்ச்சிராதி கதியை*** *ஶரணாகதர்கள் நித்யம் சிந்தனை செய்திட வேண்டும். இதற்குப் பாங்காகப்* ***பரமார்த்த ஶ்லோக த்வயம்*** *என்ற தலைப்பில் இனிய இரண்டு ஶ்லோகங்களால் இதனைக் காட்டிய வள்ளல் ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள்.*

அதனையே விவரித்து மணிப்ரவாள நடையிலே ***ஸ்ரீமத்ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம், பரமபதஸோபானம்*** *முதலிய ப்ரபந்தங்களில் அருளியவர் அம்மாளின் இன்னருளை இளமையிலேயே பெற்ற ஸ்வாமி தேஶிகன்.*

ஸ்வாமி தேஶிகனாகிய ப்ரஶிஷ்யனுக்குத் திருவருள் செய்யும் அவருடைய பரமாசார்யரான ஸ்ரீநடாதூர் அம்மாள் உடன் திகழ ராஜகோபாலனுடன் காட்சி அருளும் ஸ்ரீஆராவமுதாழ்வானை மங்களாஶஸனம் செய்வது போல உள்ளது பத்தாம் பத்தில் வரும்

குடந்தை எங்கோவலன், குடியடியார்க்கே

என்ற துணுக்கு. அதற்கு ஏற்ப இந்த ஒன்பது மற்றும் பத்தாம் பத்துக்குரிய ***ப்ரதிபிம்பலஹரீ****யின் முகப்பு அட்டைப் புகைப்படம் அமைவது பொருத்தமானது தானே!*

ப்ரதிபிம்பலஹரீ*யை அருளிச்செய்த அடியேனுடைய பிதாமஹருக்கு உரிய ஒரு சிறு நிலப்பரப்பு வில்லூர் ஸ்ரீக்ராமத்திலே ஸ்ரீராஜகோபாலக்ருஷ்ண ஸ்வாமியின் திருக்கோயிலுக்குப் பின்புறத்திலே அமைந்துள்ள திருக்குளத்துக்கும் திருகோயிலுக்கும் இடையே உள்ளது. அங்கு ஒரு தோட்டம் போட்டிருந்தார் பிதாமஹர். ப்ரதி வர்ஷமும் பங்குனி மாதம் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் ஒன்பதாம் திருநாளில் திருத்தேர் நிலைக்கு வந்தவாறே பெருமாள் திருக்குளத்துக்கு எழுந்தருளி தீர்த்தவாரி கண்டருள்வார். பிறகு திரும்புகாலில் பிதாமஹரின் தோட்டத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கு போடப் பட்டிருக்கும் பந்தலில் மண்டபாராதனம் கண்டு பிறகு திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளிடுவார் என்று ஓர் ஏற்பாட்டைப் பிதாமஹர் செய்திருந்தார். அப்படிச் சில ஆண்டுகள் நடந்து வந்தது. பிறகு அது நின்று போய் விட்டது. ஏறத்தாழ நூறு ஆண்டுகளாக நடைபெறவில்லை.*

திருத்தகப்பனார் நியமனப்படி பிதாமஹர் மூலம் வந்த பரம்பரைச் செல்வங்களை அவருடைய பேரர்களாகிய நாங்கள் நால்வரும் பிரித்துக் கொள்ளாமல் வில்லூர் ஆஶுகவி குடும்ப அறக்கட்டளை (Villur Asukavi Family Trust) என்ற ஓர் அமைப்பில் கொண்டு வந்து விட்டோம். அது ஆங்கிலத்திலே VAFT எனச் சுருக்கமாக அழைக்கப்பட்டு வருகின்றது. தற்பொழுது VAFT-ன் உடைமையாக்கப்பட்ட அந்நிலப் பரப்பில் ஒரு நிரந்தர மண்டபத்தை ஸஹோதரர்கள் நாங்கள் நால்வரும் சேர்ந்து கட்டினோம். நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நின்று விட்ட அந்நிலப் பரப்புக்கு ஸ்ரீராஜகோபால க்ருஷ்ணஸ்வாமி எழுந்தருளும் உத்ஸவத்தை மீண்டும் தொடர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டோம். கோயில் நிர்வாஹத்தினர் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். தற்பொழுது ஸந்நிதி அர்ச்சகராகப் பணி புரியும் ஸ்ரீஶேஷகோபாலன் ஸ்வாமியும் ஊர்ப் பெருமக்களும் ஒத்துழைக்க ஶார்வரீ ஆண்டு அதாவது 2021-ஆம் ஆண்டுக்கு உரிய பங்குனி ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தில் ரோஹிணீ நாளில் தீர்த்தவாரி ஆனவுடன் திருக்குளத்திலிருந்து திரும்புகையில் பெருமாள் அந்த மண்டபத்திற்கு ஸ்ரீருக்மிணீ ஸத்யபாமா ஸமேதனாக எழுந்தருளி அனுக்ரஹித்தருளினான். பதினோராம் திருநாளில் தேர்த் தடம் பார்க்கும் யானை வாஹனத்திலும் மீண்டும் ஒருமுறை எழுந்தருளி அனுக்ரஹம் செய்தருளினான்.

அந்த இரு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய புகைப்படங்களையும் இந்நூலுடன் இணைத்துள்ளேன்.

ஆனாலும் இங்கே ஓர் அதிஶயம் பாருங்கள்!

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாக நிறைவேறாமல் இருந்து வந்த ப்ரதிபிம்பலஹரீயின் வெளியீட்டின் நிறைவை அந்த மண்டபத்தில் எழுந்தருளி உகந்த உடனேயே ஸ்ரீராஜகோபாலக்ருஷ்ணஸ்வாமி அடுத்த நான்கு மாதங்களிலே நிறைவேற்றிவிட்டான். அதனால் அவனுக்கும், அவனுடைய திருக்கோயில் நிர்வாஹத்தினருக்கும், அவன் அர்ச்சகரான ஸ்ரீஶேஷகோபாலன் அவர்களுக்கும், காஞ்சீபுரத்திலிருந்து வந்து உத்ஸவத்தை நடத்தியருளிடும் ஸ்ரீதேவப்பெருமாளின் பட்டாச்சார்யர் ஆன இவ்வூர் தௌஹித்ரர் ஸ்ரீமதுபயவே ஸ்ரீவத்ஸ பட்டருக்கும், மற்றும் வில்லூர் எம்பெருமானுடைய அடியார்களான ஸ்ரீமான்கள் ஸ்ரீதரன் ஸ்வாமி, ராஜாமணி ஸ்வாமீ முதலிய **ஊர்ப்பெருமக்கள் அனைவருக்கும்** அடியேனுடைய நன்றிகளும் நல் வணக்கங்களும்.

10. ஸங்கமம் ஆகும் இடம்

இன்று நம் ஸம்ப்ரதாயத்திலே க்ரந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் இவருக்கு இன்னாரிடம் இருந்து இதன் உபதேஶம் வந்தது. அவருக்கு அன்னாரிடம் இருந்து இதன் உபதேஶம் வந்தது என்று தொடர்ச்சியாக விரிவான ஜ்ஞானபரம்பரையின் அனுஸந்தானத்துடன் காலக்ஷேபம் நடத்தும் ஆசார்யர்கள் மிகக் குறைந்துவிட்ட நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆனாலும் அப்படி இந்தக் கொடிய

கலியிலும் குறை சொல்ல முடியாதபடிப் பாலைவனச்சோலைகள் போலத் திகழும் குருபரம்பரைகளை உருவாக்கியவர் ஸ்ரீமதண்ணயார்யமஹாதேஶிகன்.

நிகழும் ப்லவ வர்ஷம் ஆடி மாதம் 19-ஆம் தேதி (04-08-2021) புதன்கிழமை ஸ்ரீம்ருகஶீர்ஷ நக்ஷத்திரத்தன்று அந்த மஹாஸ்வாமியின் 232-ஆவது திருநக்ஷத்ரம். (அன்றே நம் ஸ்ரீயஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் ஆசார்யரும் பிதாமஹரும் ஆன யஜ்வா ஸ்வாமியின் 132-ஆவது திருநக்ஷத்ரமும். ஸ்ரீமதண்ணயார்ய மஹாதேஶிகனே தான் நிலவுலகில் க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்திற்கு உரிய அக்னி ஹோத்ரம், ஸோமயாகம் போன்றவைகளையும் அனுஷ்டித்து அக்னியில் திகழும் ஹயக்ரீவனை ஆராதிக்காது இழந்துவிட்ட குறைதீரத் தனது நூற்றாண்டு நிறைவில் மீண்டும் நாவல்பாக்கத்திலே தான் அவதரித்த அதே திருவம்ஶத்திலே அதே ஆடி ம்ருகஶீர்ஷத்திலே யஜ்வா ஸ்வாமியாக அவதரித்து அக்னி ஹோத்ரம், ஸோமயாகம் முதலியவற்றை அனுஷ்டித்து நிறைவடைந்தாரோ என்று கூறும்படி யஜ்வா ஸ்வாமியின் அவதாரம் அமைந்தது என்பர் ஆன்றோர்.)

அப்படிப்பட்ட பொன்னாளில் இந்த நிறைவு ஸஞ்சிகையை ப்ரகாஶனம் செய்து ப்ரதிபிம்பலஹரீ வெளியீட்டை நிறைவு செய்து ஸ்ரீமதுபயவே. யஜ்ஞும் ஸ்வாமியின் ஆசார்யர்களின் திருமுடிகளும், அடியேனுடைய ஆசார்யர்களின் திருமுடிகளும் ஒன்றிடும் ஸ்ரீமதண்ணயார்யமஹாதேஶிகனின் திருவடித்தாமரைகளில் இதை அர்ப்பணித்து தன்யனாகிறேன்.

11. நிறைவு ஶ்லோகம்

अण्णयगुरुजन्मदिने पूर्णं कृत्वा प्रकाशयन् खगखे ।
प्रतिबिम्बलहर्यास्सन्मुद्रापणमस्मि धन्यजन्माऽहम् ।।

வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனம்
ஶாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லப ராஷ்ட்ரபதி ஸம்மானித
Dr. V.S. கருணாகரதாஸன், B.E.(Mechanical), M.A.(Sanskrit),Ph.D.,
(ஆஸ்தான வித்வான்,
ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமதாண்டவன் ஆஶ்ரமம்)

"ஸ்ரீநிதி கருணா"
எண் 6, பாரதியார் தெரு,
சிவகாமி நகர்,
கௌரிவாக்கம்,
சென்னை - 600 073.
கைத்தொலைப்பேசி எண் : 93839 46438

10-07-2021

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் - ஆழ்வார்திருநகரி

ஶ்ரீமதுபயவே வில்லூர் நடாதூர் ஶ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி ஸாஹித்ய வ்யாகரண வாசஸ்பதி

வேங்கட*ஶே*ஷார்ய மஹாதே*ஶி*க ஸ்வாமி (1855-1934)

|| श्रीः ||

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

|| प्रतिबिम्बलहरी ||

|| अथ नवमं शतकम् ||

|| तत्र प्रथमं दशकम् ||

திருவாய்மொழி – ஒன்பதாம் பத்து – முதல் திருவாய்மொழி

கொண்டபெண்டிர்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – அனைவருக்கும் ஆபத்தில் உதவிடும் ஒரே உறவான தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – सर्वेषामापद्येकबन्धुत्वम्

|| सङ्गतिमणिमाला ||

(मालिनी)

भगवत इति दास्यात् तस्य भक्ताङ्घ्रिदास्यं
वरमिति कथयन् तत्तस्य मूलं प्रसादः ।
भगवत इह गोप्ता कश्चिदन्यो न तस्मा–
दुपदिशति शठारिः कृष्ण एवेति तत्त्वम् ।।

1. கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும்
கண்டதோடு பட்டதல்லால் காதல் மற்று யாதுமில்லை
எண்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவும் உண்ட பிரான்
தொண்டரோமாய் உய்யலல்லால் இல்லை கண்டீர் துணையே.

★युष्मच्चित्तगृहीतदारसुतसम्बन्धिस्ववंश्येतरे–
ष्वर्थालोकनिबन्धनादरमृते स्नेहो न रक्षाऽन्यथा ।
अष्टाशाश्च तथाऽध ऊर्ध्वमखिलं संभुक्तवत्स्वामिनः
नोज्जीवेमहि दास्यमेत्य यदि न ह्यन्योऽस्ति संरक्षकः ।।

2. துணையும் சார்வும் ஆகுவார்போல் சுற்றத்தவர் பிறரும்
அணைய வந்த ஆக்கம் உண்டேல் அட்டைகள் போற் சுவைப்பர்
கணையொன்றாலே ஏழ்மரமும் எய்தவெம் கார்முகிலைப்
புணையென்றுய்யப் போகலல்லால் இல்லை கண்டீர் பொருளே.

साहाय्याश्रयदा भवन्त इव ते ते बान्धवाश्चाऽपरे
नेदिष्ठा यदि संपदस्ति सुसुस्वादा जलूका यथा ।
सप्ताप्येकशरेण नीलजलदं मे विद्धवन्तं नगान्
नास्त्यर्थः प्लव इत्युपेत्य यदि नासक्तिर्निजोज्जीवने ।।

3. பொருள்கை யுண்டாய்ச் செல்லக் காணில் போற்றியென்று ஏற்றியெழுவர்
இருள்கொள் துன்பத்தின்மை காணில் என்னே! என்பாரும் இல்லை
மருள்கொள் செய்கை அசுரர் மங்க வடமதுரைப் பிறந்தார்க்கு
அருள் கொளாளாய் உய்யலல்லால் இல்லை கண்டீர் அரணே.

★युष्माभिस्सुगृहीतदारसुतसम्बन्धिस्ववंश्याः परे
दृष्टार्थाप्तिनिबन्धनादरयुताः स्निग्धा न केऽप्यन्यथा ।'' इति च पाठान्तरम् ।

हस्तेऽर्थेषु चरत्सु मङ्गलमिति स्तुत्वा हृतार्थाः प्रयान्ति-
अज्ञानावहदुःखदैन्यसमये किंवादिनोऽप्यत्र नो ।
क्लृप्ताज्ञानदकृत्यदैत्यहननोदङ्माधुरस्वामिनः
कारुण्याश्रयदास्यजीवनमृते नास्त्येव रक्षास्पदम् ॥

4. அரணம் ஆவரற்ற காலைக்கென்றென்று அமைக்கப் பட்டார்
இரணம் கொண்ட தெப்பராவர் இன்றியிட்டாலும் அஃதே
வருணித்து என்னே? வடமதுரைப் பிறந்தவன் வண்புகழே
சரணென்று உய்யப் போகலல்லால் இல்லை கண்டீர் சதிரே.

लुप्तार्थे समये सुरक्षकतयाऽऽयत्तीकृता बान्धवाः
दभ्रा एव तदोत्तमर्णतुलिता यान्त्येतदेवान्यथा ।
तत्प्रस्तुत्य किमौत्तराशमधुराजातस्य भव्या गुणाः
रक्षार्था इति जीवने प्रयतनं कार्यं न तादृक् परम् ॥

5. சதுரமென்று தம்மைத்தாமே சம்மதித்து இன்மொழியார்
மதுரபோகம் துற்றவரே வைகி மற்றொன்று உறுவர்
அதிர்கொள் செய்கை அசுரர் மங்க வடமதுரைப் பிறந்தார்க்கு
எதிர்கொளாளாய் உய்யலல்லால் இல்லை கண்டீர் இன்பமே.

स्वेनैव स्वमतीव कार्यचतुरंमन्यास्समाधुर्यवाक्-
स्त्रीणामीप्सितभोगपूरितहृदो गच्छन्त्यतोऽन्यत् क्रमात् ।
भूकंपावहकृत्यदैत्यहननोदङ्माधुरस्वामिनो
हित्वा पथ्यभिगन्तृदास्यकरणान्नो सौख्यमुज्जीवनात् ॥

6. இல்லை கண்டீர் இன்பம் அந்தோ! உள்ளது நினையாதே
தொல்லையார்கள் எத்தனைவர்? தோன்றிக் கழிந்தொழிந்தார்
மல்லை மூதூர் வடமதுரைப் பிறந்தவன் வண் புகழே
சொல்லி உய்யப்போகலல்லால் மற்றொன்றில்லை சுருக்கே.

नैवाहो! सुखमन्यदेतदविचिन्त्यर्तं कति प्राक्तनाः
उत्पन्नाश्च विनाशिताश्च बहवो जातस्य संपद्भुवि ।
प्रत्नायां ज्वलितोत्तराशमधुरापुर्यां तु दिव्यान् गुणान्
उक्त्वोज्जीवनमन्तरेण न परं ह्युक्तस्त्वयं सङ्ग्रहः ॥

7. மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும்
சிற்றவேண்டா சிந்திப்பே யமையும் கண்டீர்கள் அந்தோ!
குற்றமன்று எங்கள் பெற்றத் தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்
குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணமே.

माऽऽयासोऽत्वलमेव चिन्तनमिदं स्पष्टं बत क्ष्मातले
नास्त्यन्यन्निखिलात्मनां सुविततेऽवादिष्म संक्षेपतः ।
नैवावद्यमिहोत्तराशमधुराजातस्य गोश्रीयुजो
गोपालस्य हि नो गुणोऽनघगुणान् संकीर्त्य नित्यं स्थितिः ॥

8. வாழ்தல் கண்டீர் குணம் இது அந்தோ! மாயவன் அடிபரவி
போழ்து போகவுள்ளகிற்கும் புன்மை இலாதவர்க்கு
வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறந்தவன் வன்புகழே
வீழ்துணையாப் போம் இதினில் யாதும் இல்லை மிக்கதே.

सानन्दस्थितिरेष एव हि गुणो हन्तोत्कटस्याङ्घ्रिसं-
स्तुत्या कालविनोदनेच्छुमनसां स्पष्टानवद्यात्मनाम् ।
भोगोपायतयोत्तराशमधुराजातस्य दिव्या गुणा
आशास्याश्रयताश्रया इति धियो नैकोऽप्युपायोऽधिकः ॥

9. யாதுமில்லை மிக்கதனில் என்றென்று அதுகருதிக்
காதுசெய்வான் கூதைசெய்து கடைமுறை வாழ்க்கையும் போம்
மாதுகிலின் கொடிக்கொள் மாட வடமதுரைப் பிறந்த
தாதுசேர்தோள் கண்ணனலல்லால் இல்லை கண்டீர் சரணே.

तस्मादभ्यधिकं न किंचिदिति तच्चित्तेऽभिलाष्य श्रवस्-
संस्कारे श्रवसोर्भिदेव विगलत्प्राक्छिन्नभोगोऽप्यतः ।
*जातं श्रीतगृहोत्तराशमधुरायामुच्चपट्टध्वजैः
कृष्णं माल्यविभूषितांसकमृते नास्त्येव रक्षाकरः ॥

10. கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரணது நிற்க வந்து
மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்
திண்ணமா நும்முடைமை யுண்டேல் அவனடி சேர்ந்துய்ம்மினோ
எண்ணவேண்டா நும்மதாதும் அவனன்றி மற்றில்லையே.

श्रीकृष्णं हि विनैव नास्ति शरणं तत्सिद्धये चिन्तयन्
भूभारोद्धृतिमौत्तराशमधुरामेत्यावतीर्णोऽभवत् ।
युष्मत्स्वं यदि तत् समर्प्य पदयोस्तस्मै दृढं जीवत
युष्मत्स्वं निखिलं ततोऽन्यदिह न ह्यत्रास्तु चिन्ताऽपि मा ॥

---

*अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''जातं श्रीतगृहोत्तराशमधुरापुर्युच्चपट्टध्वजैः'' इति पाठः ॥

11. ஆதுமில்லை மற்றவனில் என்றதுவே துணிந்து
தாதுசேர்தோள் கண்ணனைக் குருகூர் சடகோபன் சொன்ன
தீதிலாத ஒண்டமிழ்களிவை ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஓதவல்ல பிராக்கள் நம்மை ஆளுடையார்கள் பண்டே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

आपद्बन्धुत्वकीर्त्या दृढमतिजननाद्वैत्यनाशाय भूमौ
जातत्वादुत्तरस्यां पुरि मधुरपदालङ्कृतायां दयाब्धेः।
बन्धोःकृष्णस्य पादाश्रयणमिह विना नो सहायः पुमर्थो
रक्षासामर्थ्यहानेर्भविन इति हितं कारिसूनुर्बभाषे ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

नैवान्यत्तदपेक्षयास्ति किमपीहेत्यध्यवस्यैव तत्
कृष्णं स्रग्धरदोष्कमेत्य कुरुकाराजत्–शठारीरितम् ।
निर्दोषं दशकं सहस्रगमिदं सद्भाविडीनां गिरां
शक्ता अध्ययने महोपकृतिनः प्रागेव मत्स्वामिनः ॥

॥ इति नवमशतके प्रथमं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके द्वितीयं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – இரண்டாம் திருவாய்மொழி

பண்டை நாளாலே

திருவாய்மொழிப் பாவகை – எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
தொன்மைக்காலத்திலிருந்தே அருள் புரிந்து வரும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – चिरकृतकरुणत्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(मालिनी)

यदि निरुपधिकोऽयं बन्धुरस्यैव सर्वाः
उचितमिति तु कर्तुं तास्सपर्यास्स पश्यन् ।
चिरकृतशयनं तं तिन्त्रिणीग्राममध्ये
भवति किमिति चार्तस्त्वेकरूपं शयालोः ।।

1. பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும்
பங்கயத்தாள் திருவருளும்
கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்துப் பல்படிகால்
குடிகுடிவழி வந்தாட்செய்யும்
தொண்டரோர்க்கு அருளிச் சோதிவாய் திறந்துன்
தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்
தெண்டிரைப் பொருநல் தண்பணை சூழ்ந்த
திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே!

स्वच्छोर्म्यास्ताम्रपर्ण्याः हिमतटवृतिमत्तिन्त्रिणीग्रामशायिन्!
प्राक्काले त्वत्कृपां श्रीसरसिजनिलयाश्रीकृपां चाभ्युपेत्य ।
*त्वद्देहं मार्जयित्वा सविधि च कुलपारंपरीदास्यभाजां
दासानां नः कृपाकृद्विवृतसुवदनः पश्य तेऽक्ष्यंबुजाभ्याम् ॥

2. குடிக் கிடந்து ஆக்கம் செய்து நின் தீர்த்த
வடிமைக்குக் குற்றேவல் செய்துன்பொன்
அடிக்கடவாதே வழிவருகின்ற
அடியரோர்க்கு அருளி நீ யொருநாள்
படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாத
பங்கயமே தலைக்கணியாய்
கொடிக்கொள் பொன்மதிள்சூழ் குளிர்வயல்சோலைத்
திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே!

हेमोत्केतूच्चसालोपवनशिशिरभूतिन्त्रिणीग्रामशायिन्!
कुल्यो भूत्वाभिलष्याप्यतिशुचि भवतो दास्यमेत्यान्तरङ्गम् ।
त्वद्रम्याङ्घ्री न हित्वा क्रमसरणिजुषां नः कृपाकृत्कटाक्षात्
क्ष्मामादण्डेन तुल्यं कुरु पदकमलं भूषणं ह्युत्तमाङ्गे ॥

3. கிடந்த நாள் கிடந்தாய் எத்தனை காலம்
கிடத்தி? உன் திருவுடம்பசைய
தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து தொல்லடிமை
வழிவரும் தொண்டரோர்க்கருளி
தடங்கொள் தாமரைக் கண்விழித்து
நீ எழுந்துன் தாமரை மங்கையும் நீயும்
இடங்கொள் மூவுலகும் தொழ விருந்தருளாய்
திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தானே!

---

*अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''त्वद्देहं भार्जयित्वा सविधि च कुलतः किङ्करत्वं श्रितानां' इति पाठः ॥

कत्यह्नां(बह्वह्नां) स्वापकाले व्यथितनिजतनुः स्वापकालः कियान् स्यात्?
भृत्याचर्यान्तरङ्गान् चिरनिजजनतामार्गगान् नोऽनुकम्प्य ।
उत्थायोन्मील्य दीर्घाम्बुजनयनयुगस्त्वं त्वदब्जश्रिया च
त्रैलोक्ये सेवमाने स्थितिमय कृपया तिन्त्रिणिग्रामशायिन्! ।।

4. புளிங்குடிக் கிடந்து வரகுணமங்கை
இருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று
தெளிந்த என்சிந்தை அகங்கழியாதே
என்னையாள்வாய்! எனக்கருளி
நளிர்ந்த சீருலகம் மூன்றுடன் வியப்ப
நாங்கள் கூத்தாடி நின்றார்ப்பப்
பளிங்குநீர்முகிலின் பவளம்போல் கனிவாய்
சிவப்ப நீ காண வாராயே.

चिञ्चाकुट्यां शयानो वरगुणवनितासीन! वैकुण्ठसुस्थ!
स्वच्छं मच्चित्तमध्यं त्वजहदपि निजं माऽन्वगृह्णाः कृपां मे ।
कृत्वा शीतैर्गुणैस्ते त्रिजगति विवशेऽस्मासु नृत्यत्सु हर्षात्
स्वच्छोदाभ्रप्रवालस्फुरदधरफलारुण्यमायाहि दृष्टुम् ।।

5. பவளம்போல் கனிவாய் சிவப்ப நீ காண
வந்து நின் பல்நிலா முத்தம்
தவழ்கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண்
தாமரை தயங்க நின்றருளாய்
பவளநன் படர்க்கீழ் சங்குறை பொருநல்
தண்திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தாய்!
கவளமாக்களிற்றின் இடர்கெடத் தடத்துக்
காய்சினப் பறவை ஊர்ந்தானே!

द्रष्टुं त्वां विद्रुमाभाधरफलरुचिरारुण्यमैत्वा मदन्तः
ज्योत्स्नायुन्मौक्तिकोद्यद्धवलभहसकृत्तिष्ठ सुश्रीदृगब्जम् ।
प्रावालैस्ताम्रपर्ण्यास्सुदरवृततटे चैञ्चकुट्यां शयान!
ग्राहग्राहोत्थदन्तिव्यसनहर! सरो नीतवन्! क्रुद्धताक्ष्र्यम् ॥

6. காய் சினப் பறவை யூர்ந்து
பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் போல்
மாசின மாலி மாலிமான் என்று
அங்கவர் படக்கனன்று முன்னின்ற
காய்சின வேந்தே! கதிர்முடியானே!
கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்!
காய்சினவாழி சங்குவாள்வில் தண்டேந்தி
எம்மிடர் கடிவானே!

आरुह्य क्रूरताक्ष्र्यं कनकगिरिवरस्थायिकालाभ्रतुल्यः
क्रुद्धो धृत्वाऽथ शङ्खार्यसिसगदधनूनस्मदार्तेर्निहन्तः! ।
स्वामिन्! क्रुद्धारिषु श्रीमकुटधर! लसत्सस्यकेदारचिञ्चा–
कुट्यास्सङ्क्रुद्धमालिप्रभृतिनिहतये त्वग्रणीस्तत्र कोपात् ॥

7. எம்மிடர் கடிந்திங்கென்னை யாள்வானே!
இமையவர் தமக்கும் ஆங்கனையாய்!
செம்மடல் மலரும் தாமரைப் பழனத்
தண் திருப்புளிங்குடிக் கிடந்தாய்!
நம்முடை யடியார் கவ்வை கண்டுகந்து
நாம் களித்துள நலம்கூர
இம்மடவுலகர் காண நீயொருநாள்
இருந்திடாய் எங்கள் கண்முகப்பே.

धूत्वास्माकार्तिमस्मान् इह तु निजतयाऽऽदाय तद्वत्सुराणां
भूत्वा हृष्टारुणाब्जोदकशिशिरमहीशी(श्री)तचिञ्चाकुटीश! ।
दृष्टवा त्वद्दासकोलाहलमतिमुदितानन्दितेष्वन्तरावि–
स्नेहेष्वस्मासु पश्यत्स्विदममतिजनैरेकदाऽऽस्वास्मदग्रे ॥

8. எங்கள் கண்முகப்பே யுலகர்கள் எல்லாம்
இணையடி தொழுதெழுதிறைஞ்சி
தங்கள் அன்பாரத் தமதுசொல் வலத்தால்
தலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப
திங்கள் சேர் மாடத் திருப்புளிங்குடியாய்
திருவைகுந்தத் துள்ளாய்! தேவா!
இங்கண்மா ஞாலத்திதனுளும் ஒருநாள்
இருந்திடாய் வீற்றிடம் கொண்டே!

चन्द्रस्पृग्गेहचिञ्चाकुटिपुरवसते! देव! वैकुण्ठवासिन्!
प्रत्यक्षं नस्समस्ते चरणयुगलके प्रीतिमेत्यात्र लोके ।
यावद्भक्ति स्वकोक्तेरहमहमिकया शक्तितःक्लृप्तपूजेऽ–
प्यास्वैवंदेशसुक्ष्मातल इह च धृतस्वासिकश्चैकवारम् ॥

9. வீற்றிடம் கொண்டு வியன்கொள் மாஞாலத்து
இதனுளும் இருந்திடாய் அடியோம்
போற்றி யோவாதே கண்ணிணை குளிரப்
புதுமலர் ஆகத்தைப் பருக
சேற்றிள வாளை செந்நெலூடுகளும்
செழும்பணைத் திருப்புளிங்குடியாய்!
கூற்றமாய் அசுரர்குலமுதலரிந்த
கொடுவினைப் படைகள் வல்லானே!

*सस्यान्तः पङ्कचञ्चत्–शफरशिशुसुकेदारचिञ्चाकुटीश!
कालस्सन्नुग्रकर्मायुधधर! दितिभूवंशविच्छेदकारिन्! ।
दासेष्वस्मासु शीतेक्षणयुगमुदितं गात्रमम्लानपुष्पा–
कारं पातुं सुचित्रे जगति सकृदिहाऽप्यास्व लब्धावकाशः ।।

10. கொடுவினைப் படைகள் வல்லையாய்!
அமரர்க்கிடர் கெடவசுரர்கட் கிடர்செய்
கடுவினை நஞ்சே! என்னுடை யமுதே!
கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்!
வடிவிணை யில்லா மலர்மகள்
மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக்
கொடுவினையேனும் பிடிக்க நீ யொருநாள்
கூவுதல் வருதல் செய்யாயே.

उच्चण्डाचारहेतीश्वर! गर! सुरसंपत्तये दैत्यदुःखा–
**पादि–क्रूरप्रचारामृत! मम शुभकेदारचिञ्चाकुटीश! ।
निस्तुल्याकारलक्ष्म्या तदुपमधरया चापि संवाह्यमानं
मृद्वङ्घ्रिं मार्जितं कुर्विह गतिमथ वाह्वानमागस्विनो मे ।।

11. கூவுதல் வருதல் செய்திடாய்! என்று
குரைகடல் கடைந்தவன் தன்னை
மேவி நன்கமர்ந்த வியன்புனல் பொருநல்
வழுதி நாடன் சடகோபன்

---

*अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''सस्यान्तः पङ्कचञ्चत्–शफर–शिशुगण–क्षेत्र–चिञ्चाकुटीश!' इति पाठः ।।
**अत्रापि तेषां कृते ''पादि–क्रूर–प्रचारामृत! मम–शुभयुक्क्षेत्रचिञ्चाकुटीश'' इति पाठः ।।

நாவில் பாடல் ஆயிரத் துள்ளும்
இவையுமோர் பத்தும் வல்லார்கள்
ஓவுதலின்றி யுலகம் மூன்றளந்தான்
அடியிணை யுள்ளத்தோர்வாரே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

लक्ष्मीसम्बन्धभूम्ना मितधरणितया पद्मनेत्रत्वयोगात्
स्थित्याद्यैस्स्वैश्चरित्रैः स्वहृदपहरणात् श्रीगजेन्द्रावनाच्च ।
तार्क्ष्यांसौ चाधिरुह्यारिगणनिरसनाद्देवदुष्प्रापताद्यैः
दुष्कर्मोन्मूलनाद्यैस्सुचिरकृतदयो माधवश्चेत्यवोचत् ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

कुर्वाह्वामागतिं वेत्यतिरवमथिताब्धिं श्रितस्यादरात्तं
सम्यक्–श्रीताम्रपर्ण्यद्भुतजलवळुदी–देशभृत्–श्रीशठारेः ।
जिह्वाव्यापारगाथादशशतजदशाख्यैतदभ्यासशक्ताः
सातत्यात् क्रान्तलोकत्रयचरणयुगं चिन्तयन्त्येव चित्ते ॥

॥ इति नवमशतके द्वितीयं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके तृतीयं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – மூன்றாம் திருவாய்மொழி

ஓராயிரமாய்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – वसन्ततिलका

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
நீர்மைக் கடலாய் இருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – शीलसिन्धुत्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(मालिनी)

सुचिरकृतदयस्त्वं मत्प्रियायाऽऽस्व तिष्ठ
प्रवद किमपि चेहीत्यर्थिनं तं शठारिम् ।
प्रति सकलमिदं ते पैतृकं लप्स्यते तत्
क्रमत इति तदुक्त्या वक्ति तुष्टोऽस्य शीलम् ।।

1. ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும்
பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன்
காராயின காள நல்மேனியினன்
நாராயணன் நங்கள் பிரானவனே.

भूत्वैकमेव बहु रक्षितसप्तलोका–
भिख्यासहस्त्रयुगतुल्यमहत्वशाली ।
मेघायितासितशुभाश्रयदिव्यदेहो
नारायणो भवति नो दयितस्स एव ॥

2. அவனே யகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்
அவனே அஃதுண்டுமிழ்ந்தான் அளந்தான்
அவனே யவனும் அவனுமவனும்
அவனே மற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே.

सृष्ट्वा स एव विततं जगदुद्दधार
भुक्त्वा स एव तदमात् पुनरुद्गिरंश्च ।
आस्ते स एव स च सोऽपि स चापि सर्वं
अन्यत्स एव वयमेतदभूम विज्ञाः ॥

3. அறிந்தன வேத அரும்பொருள் நூல்கள்
அறிந்தன கொள்க அரும்பொருள் ஆதல்
அறிந்தனர் எல்லாம் அரியை வணங்கி
அறிந்தனர் நோய்கள் அறுக்கும் மருந்தே.

दुर्बोधवेदपरमार्थविदाप्तशास्त्रं
दुर्ज्ञेयमेनमवबोधयतीह तस्मात् ।
संसाररोगहरभेषजमत्र सर्वं
प्राज्ञाः प्रणम्य हरिमेव विदांबभूवुः ॥

4. மருந்தே! நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று
பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான்
கருந்தேவன் எம்மான் கண்ணன் விண்ணுலகம்
தருந்தேவனைச் சோரேல் கண்டாய் மனமே.

आस्माकभोगसुखभेषजमित्युदारं
उत्कृष्टसूरिगणसंस्तुतमस्मदीशम् ।
देवं शितिं सुलभकृष्णमिहोर्ध्वलोकं
देवं ददानमयि! मानस! मा जहीहि ॥

5. மனமே! யுன்னை வல்வினையேன் இரந்து
கனமே சொல்லினேன் இது சோரேல் கண்டாய்
புனமேவிய பூந்தண் துழாய் அலங்கல்
இனமேதும் இலானை அடைவதுமே.

संप्रार्थ्य चित्त! बलवद्दुरितोऽप्यहं त्वा-
मेतद्दृढं तदवदं खलु मा जहीहि ।
आरामवृत्तशुभशीततुलस्युदात्त-
मालस्य निस्समतनोश्श्रयणं हि कार्यम् ॥

6. அடைவதும் அணியார் மலர் மங்கை தோள்
மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே
கடைவதும் கடலுள் அமுதம் என் மனம்
உடைவதும் அவற்கே யொருங்காகவே.

शिलष्या सुभूषकमलासुभुजालतैव
यस्यासुरोग्रसमरं क्रियमाणमेव ।
यस्यामृतं च जलधौ मथनीयमासीत्
तस्यैकरूप्यभजनात् शिथिलं मनो मे ॥

7. ஆகம் சேர் நரசிங்கமதாகி ஓர்
ஆகம் வள்ளுகிரால் பிளந்தான் உறை
மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம்
ஏகம் எண்ணும் இராப்பகல் இன்றியே.

भूत्वैकदेहजनरत्वहरित्वयुक्तो
देहन्तमेकमभिवृद्धनखैर्बिभेत्तुः ।
स्थानं महाखगतमीक्षितुमेकरूपात्
वैकुण्ठमिच्छति निशादिनयोर्मनो मे ॥

8. இன்றிப் போக இருவினையும் கெடுத்து
ஒன்றி யாக்கை புகாமை உய்யக் கொள்வான்
நின்ற வேங்கடம் நீணிலத் துள்ளது
சென்று தேவர்கள் கை தொழுவார்களே.

कर्तुं विना द्विविधकर्म विनाश्य सत्तां
उज्जीवनं प्रददतस्त्वपुनर्भवाय ।
स्थानं स वेङ्कटनगोऽस्ति महापृथिव्यां
कैङ्कर्यमत्र रचयन्ति सुराश्चरन्तः ॥

9. தொழுது மாமலர் நீர்சுடர் தூபம் கொண்டு
எழுது மென்னுமிது மிகை யாதலில்
பழுதில் தொல்புகழ்ப் பாம்பணைப் பள்ளியாய்!
தழுவுமாறு அறியேன் உன தாள்களே.

नत्वा सुपुष्पजलदीपसुधूपहस्ताः
एधामहे त्विति गिरः प्रचुरास्तवातः ।
नित्यानवद्यसुगुणोरगतल्पशायिन्!
जाने न ते पदपरिष्वजनप्रकारम् ।।

10. தாள தாமரையான் உனதுந்தியான்
வாள்கொள் நீள்மழுவாளி உன்னாகத்தான்
ஆளராய்த் தொழுவாரும் அமரர்கள்
நாளும் என்புகழ்கோ உனசீலமே?

सन्नालपङ्कजभवस्तव नाभिवर्ती
भ्राजन्महापरशुभृत्तव देहभागी ।
दासत्वमेत्य च सुरास्तव सेवकास्ते
कालेऽखिले किमिति शीलमहं स्तवानि? ।।

11. சீலம் எல்லை இலான் அடிமேல் அணி
கோல நீள் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
மாலை ஆயிரத்துள் இவை பத்தினின்
பாலர் வைகுந்தம் ஏறுதல் பான்மையே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

नैकश्रीनामवत्वाज्जगदुदयसंस्थापनाद्यैः हरित्वात्
दानान्मोक्षस्य हेयप्रतिभटघटकश्रेणिसम्पत्तिमत्वात् ।
प्रह्लादाह्लादकत्वाद्वृषगिरिकटके सन्निधानादिकृत्यैः
शर्वादेस्स्वाङ्गदानादकथि यदुपतिः शीलरत्नाकरोऽसौ ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

निस्सीमशीलचरणोपरि भूषणाढ्य–
सौन्दर्यभूमकुरुकाशठकोपवाचाम् ।
मालासहस्रग इदं दशके यथा वा
वैकुण्ठरोहणमुपान्तजुषां स्वभावः ॥

॥ इति नवमदशके तृतीयं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके चतुर्थं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – நான்காம் திருவாய்மொழி

மையார் கருங்கண்ணி

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – उपजातिः

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – தலைவன் என்னும்
தொடர்பின் அடிப்படையில் காக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – पतित्वात् संबन्धाद्रक्षितृत्त्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(मालिनी)

भगवत इति शीलं भावयन् श्रीपतेस्तं
झटिति पुरत एनं द्रष्टुमिच्छन्नलाभात् ।
निजखगणगतृष्णां वर्णयन् खिन्नवाचो–
पगतवति च तस्मिन् वक्ति तृप्तिं निजां ताम् ।।

1. மையார் கருங்கண்ணி கமல மலர்மேல்
செய்யாள் திரு மார்வினில் சேர் திருமாலே!
வெய்யார் சுடராழி சுரிசங்கம் ஏந்தும்
கையா! உன்னைக்காணக் கருதும் என் கண்ணே.

नीलाञ्जनव्याप्तदृगम्बुजस्थ–हेमाभया भास्वदुरःश्र्यधीश! ।
अत्युष्णकीलारिसरेखशङ्ख–हस्तेच्छति त्वां मम दृष्टमक्षि ।।

2. கண்ணே! உன்னைக் காணக் கருதி என்நெஞ்சம்
எண்ணே கொண்ட சிந்தையதாய் நின்று இயம்பும்
விண்ணோர் முனிவர்க்கு என்றும் காண்பு அரியாயை
நண்ணாது ஒழியேன் என்று நான் அழைப்பனே.

त्वां नेत्र! द्रष्टुं हृदयं ममेच्छत् निस्सङ्ख्यचिन्तं लपति स्थिरं सत् ।
सुरर्षिदुर्दशतमं सदैव न प्राप्य रन्तेत्यहमाह्वयामि ।।

3. அழைக்கின்ற அடி நாயேன் நாய் கூழை வாலால்
குழைக்கின்றது போல் என் உள்ளம் குழையும்
மழைக்கு அன்று குன்றம் எடுத்து ஆநிரை காத்தாய்!
பிழைக்கின்றது அருள் என்று பேதுறுவனே.

दासाधमस्याह्वयतो मनो मे श्वेवाल्पपुच्छो वदति स्वदैन्यम् ।
वर्षात्तदारक्षितवन्! धृताद्रिः गा मोहमेम्येति दयेति दूरम् ।।

4. உறுவது இதுவென்றுனக் காட்பட்டு நின் கண்
பெறுவது எதுகொல்? என்று பேதையேன் நெஞ்சம்
மறுகல் செய்யும் வானவர் தானவர்க்கு என்றும்
அறிவதரிய அரியாய அம்மானே!

युक्तं न्विदं हीति तवैत्य दास्यं त्वत्तस्तु लभ्यः क इवेति नित्यम् ।
सुरासुरैर्दुर्ग्रह! सिंहरूप! स्वामिन्! मनो मुह्यति मेऽविवेकि ।।

5. அரியாய அம்மானை அமரர் பிரானைப்
பெரியானைப் பிரமனை முன் படைத்தானை
வரி வாள் அரவின் அணைப் பள்ளி கொள்கின்ற
கரியான் கழல் காணக் கருதும் கருத்தே.

नृसिंहरूपेशममर्त्यनाथं ब्रह्माणमादौ किल सृष्टवन्तम् ।
तल्पे सुतेजोभुजगे शयानं श्यामं पदे द्रष्टुमपेक्षि चेतः ॥

6. கருத்தே உன்னைக் காண கருதி என் நெஞ்சத்து
இருத்தாக இருத்தினேன் தேவர்கட்கு எல்லாம்
விருத்தா! விளங்கும் சுடர் சோதி உயரத்து
ஒருத்தா! உன்னை உள்ளும் என் உள்ளம் உகந்தே.

द्रष्टुं ममापेक्ष्य मनोरथान्तः व्यधां स्थिरं त्वामखिलामराणाम् ।
वृद्ध! स्फुरज्ज्योतिरुरुप्रभोर्ध्वं एकात्तमुत् त्वां मनुते मनो मे ॥

7. உகந்தே யுன்னை உள்ளும் என்னுள்ளத்து அகம்பால்
அகந்தான் அமர்ந்தே யிடங்கொண்ட வமலா!
மிகுந்தானவன் மார்வகலம் இரு கூறா
நகந்தாய்! நரசிங்கமதாயவுருவே!

नृसिंहरूपातिबलासुरोरस्तटं द्विधाकृन्नखराङ्कुशाढ्य! ।
मुदा सदैवानुभवे ममान्तर्भागेऽमल! स्वादृतनित्यवास! ॥

8. உருவாகிய ஆறு சமயங்கட்கு எல்லாம்
பொருவாகி நின்றான் அவன் எல்லாப் பொருட்கும்
அருவாகிய வாதியைத் தேவர்கட்கு எல்லாம்
கருவாகிய கண்ணனைக் கண்டு கொண்டேனே.

पदार्थबुद्ध्या अपि षट्समय्याः सन्तं निरोधं तु समात्मभूतम् ।
सुसूक्ष्ममादिं सकलामराणां तं कारणं कृष्णमहं समैक्षे ॥

9. கண்டு கொண்டு என் கண்ணினை ஆரக் களித்து
பண்டை வினையாயின பற்றோடறுத்துத்
தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்
அண்டத்து அமரர் பெருமான் அடியேனே.

आतृप्ति वीक्ष्याक्षियुगस्य हृष्टः छित्वा पुराकर्म सवासनञ्च ।
अवोचमण्डेशसुरेशदासो भक्तामृतास्वादकसूक्तिमालाः ॥

10. அடியான் இவனென்று எனக்காரருள் செய்யும்
நெடியானை நிறை புகழ் அஞ்சிறைப் புள்ளின்
கொடியானைக் குன்றாமல் உலகம் அளந்த
அடியானை அடைந்து அடியேன் உய்ந்தவாறே.

दासोऽयमित्याहितसत्कृपं मे महान्तमापूर्णयशस्सुपक्षम् ।
ध्वजे धरं विं सुमितक्षमाङ्घ्रिं प्राप्यास्मदुज्जीवनसद्विधाहो! ॥

11. ஆறா மதயானை அடர்த்தவன் தன்னைச்
சேறு ஆர் வயல் தென் குருகூர்ச் சடகோபன்
நூறே சொன்ன ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஏறே தரும் வானவர் தம் இன்னுயிர்க்கே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

लक्ष्मीवक्षस्कभावात्स्वजनसुलभतापर्वतोद्धारणाद्यैः
दुर्ज्ञेयत्वात् सुरादेरखिलपतितया नाकिनां वृद्धभावात् ।
स्वेषां हृद्वासितायाः स्वजनवशतया तत्र चासक्तिभूम्ना
स्वस्वामित्वादिबन्धाज्जगदवति हरिश्चेत्यभाणीच्छठारिः ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

सदामदानेकपहन्तृक्लृप्तौ पङ्क्ताढ्यभूसत्कुरुकाशठारेः ।
उक्ते सहस्रे शतशो दशेमाः नित्यातिभोग्यात्मपतिं प्रदद्युः ॥

॥ इति नवमशतके चतुर्थं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके पञ्चमं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

இன்னுயிர்ச்சேவலும்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிநிலைத்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – தன் குணங்களையே இடையறாது நினைக்கச் செய்யும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – स्वगुणगरिमसंस्मारकत्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(मालिनी)

सकलगतममुं संचिन्तयन् पूर्वपंक्तौ
सपदि निजमुदे तद्बाह्यसंश्लेषकांक्षः ।
तदलभजशुचेद्धो नायकीभावमाप्तः
उपवनगशुकादीन् तत्स्मृतिः प्रेक्ष्य रौति ।।

1. இன்னுயிர்ச் சேவலும் நீரும் கூவிக் கொண்டு இங்கு எத்தனை
என்னுயிர் நோவ மிழற்றேன்மின் குயில் பேடைகாள்!
என்னுயிர்க் கண்ணபிரானைநீர் வரக் கூவுகிலீர்
என்னுயிர் கூவிக் கொடுப்பார்க்கும் இத்தனை வேண்டுமோ?

भोग्यप्राणाः! पुमांसो! मम सविधगता यूयमप्याह्वयानाः
कामं मत्प्राणहत्यै न कुरुत रसवत्कूजितं स्त्रीपिकाः! भोः! ।
मद्भोग्यप्राणकृष्णं न हि मदुपकृतं यूयमाक्रुश्यथात्रा–
गत्यै हृत्वा ममासून् वितरितुमनसां प्रार्थनीयस्त्वियान् किम्? ॥

2. இத்தனை வேண்டுவதன்று அந்தோஅன்றில் பேடைகாள்!
எத்தனை நீரும் உன் சேவலும்கரைந்தேங்குதிர்?
வித்தகன் கோவிந்தன் மெய்யன் அல்லன் ஒருவர்க்கும்
அத்தனை ஆமினி என்னுயிர் அவன் கையதே.

नैवापेक्ष्याथ किञ्चिद्बत! मयि सरसास्सारसस्त्रीजना! भोः!
यूयं युष्मत् पुमांसोऽप्यतिरसशिथिलाः कूजथोद्गद्गदाढ्यम् ।
गोविन्दो विस्मयार्हो न भवति ऋजुधीरेव सर्वेष्वसत्यः
चेत्थं चेतो भवेयुर्मम पुनरसवोऽसंशयं तत्करस्थाः ॥

3. அவன் கையதே என் ஆருயிர் அன்றில் பேடைகாள்!
எவன் சொல்லி நீர் குடைந்தாடுதிர் புடை சூழவே
தவம் செய்தில்லா வினையாட்டியேன் உயிர் இங்குண்டோ?
எவன் சொல்லி நிற்றும் நும் ஏங்கு கூக்குரல் கேட்டுமே.

हस्तस्था एव तस्याखिलमदसुचया वञ्चकक्रौञ्चवध्वः!
यूयं यां काञ्चिदुक्त्वा चरथ परिसरेऽन्योन्यक्लृप्तानुषङ्गाः ।
प्राणा मे पापवत्याः अपि सुकृतमुचः किन्नु तिष्ठेयुरत्र?
श्रुत्वाऽप्यन्योन्यमुद्गद्गदसरससमाह्वानचित्रारवान् वः ॥

4. கூக்குரல் கேட்டும் நம் கண்ணன் மாயன் வெளிப்படான்
மேற் கிளை கொள்ளேன்மின் நீரும் சேவலும் கோழிகாள்!
வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்காங்கு அதே
ஆக்கையும் ஆவியும் அந்தரம் நின்று உழலுமே.

श्रुत्वाऽऽह्वानध्वनिं वोऽद्भुतचरित इहाऽऽयाति नास्माककृष्णः
यूयं युष्मत्पुमांसोऽप्युपरि न कुरुतारावमुच्चैर्मयूर्यः! ।
व्यापारैर्वाक्क्रियान्तःकरणमपि च नः प्रोष्य तत्रैव याताः
स्थित्वा कायोऽसवश्चान्तर उचितपुरावासनातो भ्रमन्ति ॥

5. அந்தரம் நின்றுழல்கின்ற யானுடைப் பூவைகாள்!
நும்திறத்து ஏதும் இடையில்லை குழறேன்மினோ
இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி இவ்வேழுலகும் கொண்ட
நந்திரு மார்வன் நம் ஆவியுண்ண நன்கெண்ணினான்.

मध्ये स्थित्वा भ्रमन्त्यो मम दयिततराः! शारिका! हारिकायः
युष्मत्सङ्गेऽवकाशो न हि किमपि ततः कार्ष्ट माऽव्यक्तशब्दम् ।
हर्तैतत्सप्तलोक्यास्सहजमसदृशं चैन्द्रजालं प्रदर्श्य
श्रीविष्टेरास्स नोऽसून् व्यवसित इह नस्साधु साध्वेव भोक्तुम् ॥

6. நன்கெண்ணி நான் வளர்த்த சிறுகிளிப் பைதலே!
இன்குரல் நீ மிழற்றேல் என்னாருயிர்க் காகுத்தன்
நின் செய்யவாயொக்கும் வாயன் கண்ணன் கைகாலினன்
நின் பசுஞ்சாம நிறத்தன் கூட்டுண்டு நீங்கினான்.

मत्वा श्रेयो मया वर्धित! शुक! सुतरां मुञ्च बालध्वनिं त्वं
भोग्याव्यक्तं कृथा मा मदखिलदयितप्राणकाकुत्स्थदेवः ।
त्वच्छोणास्योपमास्यस्सुभगनयनवान् सुष्ठुहस्ताङ्घ्रियुक्तः
त्वद्भोग्यश्यामवर्णः प्रणयपरतयाऽऽश्लिष्य विश्लिष्टवान्माम् ॥

7. கூட்டுண்டு நீங்கிய கோலத் தாமரைக் கண்செவ்வாய்
வாட்டமில் என் கருமாணிக்கம் கண்ணன் மாயன் போல்
கோட்டிய வில்லோடு மின்னும் மேகக் குழாங்கள்காள்!
காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கது காலனே.

श्लिष्यन्विश्लिष्य दृश्याम्बुजनयनयुगो रक्तबिम्बाधरश्री-
रास्माकात्रासनीलज्वलितमणिरिवालङ्कृताश्चर्यकृष्णः ।
नम्रीभूतेन्द्रचापास्स्फुरदुरुचपलाचञ्चला! मेघमालाः!
युष्मद्रूपप्रकाशं न कुरुत कृपया तत्तु मत्प्राणमृत्युः ॥

8. உயிர்க்கது காலனென்று உம்மையான் இரந்தேற்கு நீர்
குயிற்பைதல்காள்! கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர்
தயிர் பழஞ்சோற்றோடு பாலடிசிலும் தந்து சொல்
பயிற்றிய நல்வளம் ஊட்டினீர் பண்புடையீரே!

युष्मान्मत्प्राणमृत्युस्तदिति मम कृताभ्यर्थनायाश्च यूयं
सञ्जल्प्याव्यक्तवाचा हतपिकशिशवः! कृष्णनामानि चैव ।
क्षीरान्नं ह्यस्तनान्नैर्दधि च पृथुकवत् भोजयित्वाऽक्षराणां
शिक्षायास्सत्स्वभावाः! प्रति मम तु सतीं यूयमृद्धिं ह्यदत्त ॥

9. பண்புடை வண்டொடு தும்பிகாள்! பண் மிழற்றேன்மின்
புண்புரை வேல்கொடு குத்தால் ஒக்கும் நும் இன்குரல்
தண்பெருநீர்த் தடந்தாமரை மலர்ந்தால் ஒக்கும்
கண்பெரும் கண்ணன் நம் ஆவியுண்டெழ நண்ணினான்.

हे! भृङ्गाः! सत्स्वभावैस्सहितमधुकरैः कार्ष्ट मा गीतिशब्दं
युष्मच्छब्दा व्रणान्तर्विवरकृतमहाहेतिवेधेन तुल्याः ।
शीतागाधाम्बुपूरे सरसि सरसिजेनोत्थितेनोपमेया–
कर्णान्ताक्षस्स कृष्णो मदसुमपहरन् दूरतोऽगादुपेतः ।।

10. எழநண்ணி நாமும் நம் வான நாடனோடு ஒன்றினோம்
பழனநல் நாரைக் குழாங்கள்காள்! பயின்றென் இனி?
இழைநல்ல ஆக்கையும் பையவே புயக்கற்றது
தழைநல்ல இன்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்கவே.

देहत्यागोत्कचित्ता वयमपि परमाकाशराजैकभावाः
कैदारा! नारदौघाः! किमिह हि भवतां पङ्क्तिबन्धादितःस्यात्? ।
रम्यालङ्कारयुङ्गद्वपुरपि गमनाभ्यासचुञ्चु क्रमेण
सद्यत् सौख्यं प्रवृद्धं जगति समुदितं सर्वतो वर्धतां च ।।

11. இன்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைத்த பல்லூழிக்குத்
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள் செய்த மாயனைத்
தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள்ளிவை
ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகும் உருகுமே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

प्राणत्वादद्भुतत्वादपि च सुविदितत्वेन भव्यत्वयोगात्
लक्ष्मीवक्षस्त्वभावाद्रघुकुलजननान्नीलरत्नाभमूर्त्या ।
कृष्णत्वादब्जदृक्त्वात्परमपतितया चेश्वरं संश्रितानां
ऊचे धीमान् शठारिः स्वगुणगरिमसंस्मारकं सर्वदर्शी ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

सौख्यं प्राप्यानुभोक्तुं सुखजनकतया सार्वभौमान् गुणान् स्वान्
स्तोतुं कालाननन्तानपि कृतकरुणं स्वस्य साश्चर्यचेष्टम् ।
उद्दिश्यैतत्सहस्रे सुरुचिरकुरुकाधीट्शठारातिवाचां
एकेनैषां नवानां त्रिजगदपि समाकर्णने विद्रुतं स्यात् ॥

॥ इति नवमशतके पञ्चमम् दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके षष्ठं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – ஆறாம் திருவாய்மொழி

உருகுமால் நெஞ்சம்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – मन्दाक्रान्ता

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
மறக்கவே முடியாதவனாக இருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – विस्मर्तुं चाप्यशक्यत्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(मालिनी)

इति विरहजदुःखः पूर्वसंश्लेषवृत्तं
सह(87)दशकगिरोक्तं चिन्तयन् प्राप्य सत्ताम् ।
श्वशुरसदनभुक्तान् जानकीवाञ्जनेये
वदति शठरिपुस्तान् वायुतीराप्त–भोगान् ।।

1. உருகுமால் நெஞ்சம் உயிரின் பரமன்றி
பெருகுமால் வேட்கையும் என் செய்கேன் தொண்டனேன்?
தெருவெல்லாம் காவிகமழ்த் திருக்காட்கரை
மருவிய மாயன் தன் மாயம் நினைதொறே.

वीथ्यां वीथ्यां कुवलसुरभौ श्रीमरुत्तीरपुर्यां
आदृत्यास्मान् स्मृतिषु वसतो ह्यद्भुतस्याद्भुतानाम् ।
चेतो हन्त! द्रवति सुतरामात्मनो दुर्भरत्वात्
उत्कण्ठापि प्रवहति बतोच्चापलः किं करोमि? ॥

2. நினைதொறும் சொல்லும் தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்
வினைகொள் சீர் பாடிலும் வேமெனது ஆருயிர்
சுனைகொள் பூஞ்சோலைத் தென்காட்கரை என்னப்பா!
நினைகிலேன் நானுனக்கு ஆள்செய்யும் நீர்மையே.

सत्कासारोपवनसुमरुत्तीरपुर्यां पितर्मे
स्मृत्यां स्मृत्यां द्रवति शिथिलं दुःखहृत्सद्गुणानाम् ।
उक्तावुक्तौ हृदपि मम सन्दह्यते गीतिकाले–
स्वात्माहं त्वत्परिचरविधां चिन्तितुं नैव शक्तः ॥

3. நீர்மையால் நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்தென்னை
ஈர்மை செய்து என்னுயிராய் என்னுயிர் உண்டான்
சீர்மல்கு சோலைத் தென்காட்கரை என்னப்பன்
கார்முகில் வண்ணன் தன் கள்வம் அறிகிலேன்.

सौशील्याद्यैर्मम च हृदयं वञ्चयन्मां प्रविश्य
छित्वा भूत्वा मदसुरदतो मेऽन्तरात्मानमिष्टम् ।
श्रीमद्रम्योपवनसुमरुत्तीरपुर्यां पितुर्मे
नाऽहं ज्ञातुं कपटमसिताम्भोदवर्णस्य शक्तः ॥

4. அறிகிலேன் தன்னுள் அனைத்துலகும் நிற்க
நெறிமையால் தானும் அவற்றுள் நிற்கும் பிரான்
வெறிகமழ் சோலைத் தென்காட்கரை என்னப்பன்
சிறிய என்னாருயிர் உண்ட திருவருளே.

स्वस्मिन् तिष्ठत्स्वखिलभुवनेष्वात्तमर्यादमेतन्–
मध्ये स्थातुस्स्वयमपि तथा स्वोपकर्तुर्न शक्ष्ये ।
दिव्यामोदोपवनसुमरुत्तीरपुर्यां पितुर्मे
सत्क्षुद्रात्मानुभवचतुरश्रीकृपां ज्ञातुमेव ।।

5. திருவருள் செய்பவன் போல என்னுள் புகுந்து
உருவமும் ஓராருயிரும் உடனே உண்டான்
திருவளர்சோலைத் தென்காட்கரை என்னப்பன்
கருவளர்மேனி நம் கண்ணன் கள்வங்களே.

मच्चित्ते श्रीयुतनिजकृपाकारिवत् संप्रविश्य
श्लाघ्यात्मानं सह च वपुषा भुक्तवत्स्वामिनो मे ।
ऋद्धश्रीकोपवनसुमरुत्तीरपुर्याः पितुर्मे
वृद्धश्यामद्युतिकवपुषो हन्त! कृष्णस्य मायाः ।।

6. எங்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்
அங்கண்ணன் உண்ட என்னாருயிர்க்கோதிது
புன்கண்மை எய்திப் புலம்பி இராப்பகல்
என்கண்ணன் என்றவன் காட்கரை ஏத்துமே.

मत्कृष्णीयं कपटचरितं भासते मे ऋजुत्वात्
श्लाघ्यो भुक्तस्त्वधिकचपलेनायमात्मा त्वृजीषम् ।
भूत्वा ज्ञानं किमपि सहजं प्राप्य नक्तन्दिवं मत्–
कृष्णेत्युक्तिस्तदनिलतटश्रीपुरीमेव नौति ।।

7. காட்கரை ஏத்தும் அதனுள் கண்ணா! என்னும்
வேட்கைநோய் கூர நினைந்து கரைந்துகும்
ஆட்கொள்வான் ஒத்து என்னுயிர் உண்ட மாயனால்
கோட்குறை பட்டது என்னாருயிர் கோளுண்டே.

स्तौति श्रीतानिलतटपुरं तत्स्थकृष्णेति वक्ति
स्मृत्वोत्कण्ठारुगुपचयमुद्द्राव्य शैथिल्यमेति ।
दास्येनाङ्गीकृतिपरवतेवास्मदात्मोपभोक्त्रा–
श्चर्येणोनानुभव इह मे श्लाघ्य आत्मा गृहीतः ।।

8. கோளுண்டான் அன்றி வந்து என்னுயிர் தானுண்டான்
நாளும் நாள்வந்து என்னை முற்றவும் தானுண்டான்
காளநீர் மேகத் தென்காட்கரை என்னப்பற்கு
ஆளன்றே பட்டது என்னாருயிர் பட்டதே.

एत्वात्मानं स्वयमननुभूतात्मवत् भुक्तवान्मे
नित्यं चैत्याखिलमपि स मां भुक्तवान् स्वप्रसिदध्यै ।
कालाम्भोभृज्जलदभमरुत्तीरसद्रम्यबन्धोः
दास्यं प्राप्तं ननु विसदृशं श्लाघितेनात्मना मे ।।

9. ஆருயிர் பட்டது? எனதுயிர் பட்டது?
பேரிதழ்த் தாமரைக்கண் கனிவாயதோர்
காரெழில் மேகத் தென்காட்கரை கோயில்கொள்
சீரெழில் நாற்றடந்தோள் தெய்வவாரிக்கே.

श्रीमद्दीर्घच्छदसरसिजाक्षस्य बिम्बाधरस्या–
श्चर्यानीलोज्वलजलदभश्रीमरुत्तीरधाम्नः ।
औज्वल्यश्रीयुतततचतुर्बाहुदैवांबुधेस्तद्–
दास्येनाप्तं फलमधिगतः कस्य वात्माऽऽत्मना मे? ।।

10. வாரிக்கொண்டுன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று
ஆர்வுற்ற என்னை ஒழிய என்னில் முன்னம்
பாரித்துத் தானென்னை முற்றப் பருகினான்
காரொக்கும் காட்கரை அப்பன் கடியனே.

दृष्ट्वा दृष्टे त्वयि! तु कबली त्वाङ्गृहीत्वा करोमी–
त्युत्कान्मत्तः प्रथममपहायैव मामुत्सुकस्सन् ।
कात्स्न्येंनैव स्वयमिह स मां पीतवान् मेघतुल्य–
श्रीमान् श्रीमारुतटपुरीबान्धवश्शीघ्रकारी ।।

11. கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்ற பிரான் தன்னைக்
கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
வடிவமை ஆயிரத்து இப்பத்தினால் சன்மம்
முடிவெய்தி நாசம் கண்டீர்கள் எம் கானலே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

आश्चर्येहान्वितत्वादखिलपतितया चान्तरात्मत्वभूम्नाऽ
शक्ये शक्तत्वभूम्ना जलदतनुतया भव्यताकर्षकत्वात् ।
औदार्यादेर्विशिष्टादपि च भवभृतां रक्षणे तीव्रसङ्गा-
द्विस्मर्तुं नैव शक्यो हरिरिति शठजित्कंसजेतारमाह ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

कंसं हत्वा जगदुपकृतं तं तु सन् शीघ्रकारी
केतुभ्राजद्रणकुरुकाराट्-शठद्वेषिसूक्तौ ।
एतत्पङ्क्त्या दशशतगया रम्यया जन्मनाशात्
नश्येदस्मत्भवमृगमहातृष्णिका सत्यमेव ॥

॥ इति नवमशतके षष्ठं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके सप्तमं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – ஏழாம் திருவாய்மொழி

எங்கானல்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கொச்சகக்கலிப்பா

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडितम् ।

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – சேர்ப்பார்கள் மூலம் நம்பிக்கை தரும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – घटकमुखसुविस्रम्भणीयत्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।
(मालिनी)

अनिलतटपुरेऽथाप्राप्तिगर्भं गुणानां
स्मरणजनिततोषं शीलयन् प्राप्त्यभावे ।
चरति मनसि धत्ते दूत्यपंक्तिं चतुर्थीं
विरहजनितखेदप्रेयसी सन् शठारिः ।।

1. எங்கானல் அகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்
செங்கால மடநாராய்! திருமூழிக்களத்துறையும்
கொங்கார் பூந்துழாய்முடி எம் குடக்கூத்தர்க்கு என்தூதாய்
நும்கால்கள் என்தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே.

आस्माकोपवनेऽधिकुल्यमुदिताहाराशमत्रास्थिताः!
स्वाद्वारक्तपदास्सुनारदवराः! श्रीमूळिधामस्थितेः ।
मद्दूता! मकरन्दमञ्जुतुलसीमौलेर्घटीनृत्तवन्–
मन्नेतुर्मम के निवेशयत वः पादान्भवद्बन्धुभिः ॥

2. நுமரோடும் பிரியாதே நீரும் நும் சேவலுமாய்
அமர்காதல் குருகினங்காள்! அணிமூழிக்களத்துறையும்
எமராலும் பழிப்புண்டிங்கென் தம்மால் இழிப்புண்டு
தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீரே.

विश्लेषं भवदीयबन्धुभिरसंप्राप्यैव यूयं च वः
सारस्यः! पतिभिर्युतास्सुसुखिताः श्रीमूळिधामौकसा ।
तेन स्वेन वियोजिता स्वजनतः *संप्राप्तगर्हाऽस्मि किम्
तत्र स्वैर्वसतो भवाम न हि किं योग्या वयं पृच्छत ॥

3. தக்கிலமே கேளீர்கள் தடம்புனல்வாய் இரைதேரும்
கொக்கினங்காள்! குருகினங்காள்! குளிர் மூழிக்களத்துறையும்
செக்கமலத்தலர்போலும் கண் கை கால் செங்கனிவாய்
அக்கமலத்திலைபோலும் திருமேனி அடிகளுக்கே.

किं योग्या न भवाम? पृच्छत तटाकाम्भस्सु भक्ष्यान् विचिन्–
वानास्सारसजातयो! बकगणाः! शीतालुमूळ्यौकसः ।
रक्ताम्भोजसुमोपमेक्षणकराङ्घ्रेः रक्तबिम्बाधर–
स्यैतत्पद्मपलाशनीलशुभसद्देहश्रियः स्वामिनः ॥

---

*"प्राप्तापवादा" इति पाठान्तरम् ।

4. திருமேனி அடிகளுக்குத் தீவினையேன் விடுதூதாய்
திருமூழிக்களம் என்னும் செழுநகர்வாய் அணிமுகில்காள்!
திருமேனி அவட்கருளீர் என்றக்கால் உம்மைத்தன்
திருமேனி ஒளியகற்றித் தெளிவிசும்பு கடியுமே.

दिव्यश्रीवपुषो मया प्रहितसद्दूत्ये कठोराघया
नाथस्योज्वलमूळिधामनगरद्वारेऽलमंभोधराः! ।
तस्या देहि सुभव्यदेहमिति चेत् ब्रूत स्वकायश्रियं
निष्कास्याञ्जनभः पदं च भवतां निर्वासयेत् किं प्रभुः? ॥

5. தெளிவிசும்பு கடிதோடித் தீவளைத்து மின்னிலகும்
ஒளிமுகில்காள்! திருமூழிக்களத்துறையும் ஒண்சுடர்க்குத்
தெளிவிசும்பு திருநாடாத் தீவினையேன் மனத்துறையும்
துளிவார்கள் குழலார்க்கு என்தூதுரைத்தல் செப்புமினே.

स्वच्छे खे त्वरितं प्रधाव्य हुतभुक्च्चक्रोपमश्रीतटिद्-
भास्वद्वारिधराः! ज्वलत्सुमहसः श्रीमूळिधामौकसः ।
ब्रूत स्वच्छनभः परं पदमिति कूराघमच्चित्तगस्-
योद्यत् पुष्पमधुप्रवाहचिकुरस्यास्माकदूत्यं वचः ॥

6. தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள் தூமொழிவாய் வண்டினங்காள்!
போதிரைத்து மதுநுகரும் பொழில் மூழிக்களத்துறையும்
மாதரைத் தம்மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு என்வாய்மாற்றம்
தூதுரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையுமே.

दौत्योक्तीर्वदतातिरम्यसुवचोलाभाः! अळीनां गणाः!
काले सारघ! पीतिकौपवनकश्रीमूळिधामौकसः ।
वक्षोमध्यनिवेशितोत्तमवधूकस्यास्मदुक्त्याकृतीः
दौत्योक्तीर्मम चेत् ब्रवीत वलयैरुच्चैर्दुकूलश्रियम् ॥

7. சுடர்வளையும் கலையும் கொண்டருவினையேன் தோள்துறந்த
படர்புகழான் திருமூழிக்களத்துறையும் பங்கயக்கண்
சுடர்பவள வாயனைக் கண்டொருநாள் ஒருதூய்மாற்றம்
படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! எனக்கொன்று பணியீரே.

सज्योतिर्वलयानि पट्टवसनं हृत्वा ममोग्रांहसो
दोश्शलेषं जहतो विसारियशसः श्रीमूळिधामौकसः ।
पद्माक्षोज्वलबिम्बभाभृदधरं दृष्ट्वैकदैकं वचः
शुद्धं क्रौञ्चगणास्ततोपवनगाः! ब्रूताद्वितीयं मम ॥

8. எனக்கொன்று பணியீர்கள் இரும்பொழில்வாய் இரைதேர்ந்து
மனக்கின்பம் படமேவும் வண்டினங்காள்! தும்பிகாள்!
கனக்கொள் திண்மதிள்புடைசூழ் திருமூழிக்களத்துறையும்
புனக்கொள் காயாமேனிப் பூந்துழாய் முடியார்க்கே.

एकं ब्रूत ममाततोपवनगाः! भक्ष्यं विचित्यान्तरुद्-
भूतानन्दमितादरा! भ्रमरका! भृङ्गाश्च यूयं समे ।
प्राकारैः गुरुभिर्दृढैः परिवृतश्रीमूळिधामस्थित-
स्यात्मक्षेत्रभवातसीसुमतनोर्मौलौ तुलस्योद्यतः ॥

9. பூந்துழாய் முடியார்க்குப் பொன்னாழிக் கையார்க்கு
ஏந்துநீர் இளங்குருகே! திருமூழிக்களத்தார்க்கு
ஏந்துபூண்முலை பயந்தென் இணைமலர்க்கண் நீர்ததும்பத்
தாம் தம்மைக்கொண்டு அகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே.

दृश्यां श्रीतुलसीं स्वमूर्ध्नि दधतश्चक्रं मनोज्ञं करे
तोयोद्गूढसुबालसारस! हरेः श्रीमूळिधामौकसः ।
वक्षोजौ श्रितभूषणौ विरहभौ, नेत्राब्जयुग्मं जलैः
पूर्णं स्वं स्वयमाहरन्विरहणं ब्रूतानुकंपा न्वियम्? ॥

10. தகவன்று என்றுரையீர்கள் தடம்புனல்வாய் இரைதேர்ந்து
மிகவின்பம் படமேவும் மென்னடைய அன்னங்காள்!
மிகமேனி மெலிவெய்தி மேகலையும் ஈடழிந்தென்
அகமேனி ஒழியாமே திருமூழிக் களத்தார்க்கே.

ब्रूतेयं करुणा नहीति विपुलेष्वम्भस्सु भक्ष्यं विचि-
त्योच्चैस्सौरव्यमितादरा! मृदुगताः! हे! राजहंसाः! क्रमात् ।
कार्श्यं प्राप्य वपुर्भृशं शिथिलतां सन्मेखलाप्याप्य मे
नाशात् पूर्वमिहान्तरात्मन इदं श्रीमूलिधामौकसः ॥

11. ஒழிவின்றித் திருமூழிக்களத்துறையும் ஒண்சுடரை
ஒழிவில்லா அணிமழலைக் கிளிமொழியாள் அலற்றியசொல்
வழுவில்லா வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அழிவில்லா ஆயிரத்திப்பத்தும் நோயறுக்குமே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

रम्यात्वाच्छ्रीतुलस्या श्रितजनसहितत्वेन पद्माक्षतायाः
स्वामित्वात्सत्परञ्ज्योतिरितिकथनतः श्रीधरत्वातिकीर्त्या ।
पुष्पश्यामत्वभूम्ना रथचरणमुखस्वायुधत्वाद्युदन्तैः
शौरेर्धीमान् शठारिः घटकमुखसुविस्रम्भणीयत्वमाह ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

उद्दिश्योज्वलतेजसं रुततया श्रीमूळिधामास्थितं
विश्लेषासह–चार्वनक्षरसुवाक्कीरेरितालापवत् ।
त्यक्तप्रच्युतिभावदिव्यकुरुका–भास्वच्छठारीरिते
साहस्रेऽच्युतिके त्विदं दशकमभ्यासेन रोगं हरेत् ॥

॥ इति नवमशतके सप्तमं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके अष्टमं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – எட்டாம் திருவாய்மொழி

அறுக்கும் வினை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – उपजातिः

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – நல்ல எண்ணமுடைய திருமகளுடன் இணைந்தே இருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – सुमत्या लक्ष्म्या श्लिष्टत्वम् ।

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(मालिनी)

शठरिपुरिति दूतान् प्रेयसीभावमाप्य
प्रतिवचनलभार्थी प्रेषयित्वाऽनवाप्य ।
प्रतिवचनमथाहं तस्य वासं व्रजेयं
स्वयमिति कृतबुद्धिर्वक्ति नौकभियात्राम् ।।

1. அறுக்கும் வினையாயின ஆகத்தவனை
நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினார்க்கு
வெறித்தண் மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருநாவாய்
குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ கொடியேற்கே?

तस्य स्थिरस्थानमनोरथानां चित्तेऽखिलाघौघनिवर्तकायाः ।
क्रूरांहसो मेऽस्ति किमाप्त्युपायः सुमागवत्शीतलनौनगर्याः ।।

2. கொடியேரிடைக் கோகனகத்தவள் கேள்வன்
வடிவேல் தடங்கண் மடப்பின்னை மணாளன்
நெடியானுறை சோலைகள் சூழ் திருநாவாய்
அடியேன் அணுகப் பெறும் நாள் எவைகொலோ?

कुशाग्रशक्त्यायतनेत्रनीलालतावलग्नाम्बुजवासिनीशः ।
निवासमारामवृताञ्च नौकां दासस्य चाभ्येतुमहः कदा नु? ॥

3. எவைகொல் அணுகப் பெறும் நாளென்றெப்போதும்
கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்
நவையில் திருநாரணன்சேர் திருநாவாய்
அவையுள் புகலாவதோர் நாள் அறியேனே.

सदाभिगन्तव्यदिनं कदेति क्रियान्तरादत्तहृदस्म्युदश्रुः ।
निर्दोषनारायणवासनौकासभाप्रवेशैकदिनं न जाने ॥

4. நாளேல் அறியேன் எனக்குள்ளன நானும்
மீளா அடிமைப் பணிசெய்யப் புகுந்தேன்
நீளார் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்த் திருநாவாய்
வாளேய் தடங்கண் மடப்பின்னை மணாளா!

दिनं न जाने मम यत्त्वहं चानिवृत्तदास्याचरणे प्रवृत्तः ।
उत्तुङ्गपुष्पाटविनौपुरीश! खङ्गायताक्ष्याः प्रिय! नीलिकायाः ॥

5. மணாளன் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும்
கண்ணாளன் உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம்
விண்ணாளன் விரும்பியுறையும் திருநாவாய்
கண்ணாரக் களிக்கின்றதிங்கென்று கொல் கண்டே?

श्रियः प्रियस्यावनिदेव्यधीशः निर्वाहकस्याखिललोकभाजाम् ।
वैकुण्ठराजः प्रियवासनौकां दृष्ट्वा मदक्ष्णोः प्रमुदः कदा नु? ॥

6. கண்டே களிக்கின்றதிங்கென்று கொல் கண்கள்
தொண்டே உனக்காய் ஒழிந்தேன் துரிசின்றி
வண்டார் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்த் திருநாவாய்
கொண்டே உறைகின்ற எம் கோவலர் கோவே!

भृङ्गाढ्यपुष्पागवृतां तु नौकां वशे विधाय स्थित! मद्व्रजेश! ।
तवैव भक्तोऽस्म्यनघोऽप्यनन्यः दृष्ट्वाऽत्र दृष्ट्याः प्रमुदः कदा नु? ॥

7. கோவாகிய மாவலியை நிலங்கொண்டாய்!
தேவாசுரம் செற்றவனே! திருமாலே!
நாவாய் உறைகின்ற என் நாரணநம்பீ!
ஆவா! அடியான் இவனென்றருளாயே.

महाबलेरीशत आत्तभूमे! श्रीवल्लभास्तामरदैत्यवैर! ।
नौकास्थ! नारायण! पूर्ण! मे हा! हेति त्वदाप्तत्वधिया दयेथाः ॥

8. அருளாதொழிவாய் அருள் செய்தடியேனைப்
பொருளாக்கி உன்பொன்னடிக் கீழ்ப் புகவைப்பாய்
மருளே இன்றி உன்னை என் நெஞ்சத்திருத்தும்
தெருளேதரு தென்திருநாவாய் என் தேவே.

मां वा दयेथा दययार्पय स्वं पदार्थयन् स्वे शुभपादमूले ।
विनामतिं तावकचिन्तनार्हसुधीद! देवोत्तम! नौपुरीश! ॥

9. தேவர் முனிவர்க்கென்றும் காண்டற்கரியன்
மூவர் முதல்வன் ஒரு மூவுலகாளி
தேவன் விரும்பி உறையும் திருநாவாய்
யாவர் அணுகப் பெறுவார் இனி அந்தோ?

सुरर्षिदुर्दर्शतनोस्सदैकस्यादेः त्रयाणामवितुस्त्रिलोक्याः ।
देवस्य हादर्यपदं तु नौकां भाग्यादितः प्राप्स्यति हन्त को वा? ॥

10. அந்தோ அணுகப் பெறுநாள் என்றெப்போதும்
சிந்தை கலங்கித் திருமால்! என்றழைப்பன்
கொந்தார் மலர்ச்சோலைகள் சூழ்த் திருநாவாய்
வந்தே உறைகின்ற எம்மாமணிவண்ணா!

हन्ताप्तिकालस्तु कदेत्यजस्रं क्षुब्धो ह्वये श्रीदयितेति चित्ते ।
सुमेतशाखागणमध्यनौकां ममैत्य तिष्ठन्! वररत्नकान्ते! ॥

11. வண்ணம் மணிமாடம் நல்நாவாய் உள்ளானைத்
திண்ணம்மதிள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்
பண்ணார் தமிழாயிரத்திப்பத்தும் வல்லார்
மண்ணாண்டு மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

वल्लीमध्यत्वयोगादपि च सुविदितश्रीवचोवाच्यभावात्
भूम्याद्यैश्वर्ययोगादवतरणदशासाहचर्यात्स्वभर्तुः ।
सन्धातृत्वात्सुबोधप्रददुरितहरत्वात्समासन्नभावात्
लक्ष्म्याःश्रीशं शठारिः प्रथयति च सुमज्ञानिभावेन नाथम् ॥

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

नानामणिश्रीगृहनौपुरस्थे सुसालशुंभत्कुरुकाशठारेः ।
सगीतिकद्राविडगीसहस्रे दद्युर्दशामूः क्षितिशास्तिमुक्ती ।।

।। इति नवमशतके अष्टमं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

॥ अथ नवमशतके नवमं दशकम् ॥

ஒன்பதாம் பத்து – ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

மல்லிகை கமழ்

திருவாய்மொழிப் பாவகை –
எண் சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – मन्दाक्रान्तायुगनिबद्धम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
தன் தொண்டர் தன்னை அடைவதற்குத் தேவையான
ஆண்டு மாதம் நாள் என்றிவற்றை எதிர் பார்க்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – स्वसिद्ध्युन्मुखत्वम् ।

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(मालिनी)

शठरिपुरिति नौकामार्गमध्येऽवसन्नो
व्रजकुलवृषभस्यासङ्गतो गोपिकानाम् ।
कुलमखिलमधाद्यां एकरात्र्यां व्यथां तां
विरह इह तु सन्ध्याकाल एवाऽऽप्य रौति ॥

1. மல்லிகை கமழ் தென்றலும் ஈருமாலோ!
வண் குறிஞ்சி இசை தவருமாலோ!
செல்கதிர் மாலையும் மயக்குமாலோ!
செக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ!

அல்லியந்தாமரைக் கண்ணன் எம்மான்
ஆயர்களேறு அரியேறு எம்மாயோன்
புல்லிய முலைகளும் தோளும் கொண்டு
புகலிடம் அறிகிலம் தமியமாலோ!

मल्लीगन्धी मलयपवनो बाधते हन्त! हा! मां
सान्ध्यं गानं किमपि रुचिरं बाधते हा! शरीरम् ।
सन्ध्याप्यस्तोन्मुखदिनकरा मोहयत्येव हा! हा!
सन्ध्यारक्तास्सुभगजलदा हन्त! छिन्दन्ति देहम् ।
सौम्योत्फुल्लाम्बुजसमदृशा स्वामिनाऽस्मद्वृषेण
गोपालानां नृहरितिलकेनास्मदाश्चर्यभूम्ना ।
गाढाश्लिष्टं स्तनयुगमिमौ बाहुपाशौ च बिभ्रत्-
येकाकिन्यप्यभवमह! हा! गम्यदेशं न जाने ॥

2. புகலிடம் அறிகிலம் தமியமாலோ!
புலம்புறு மணிதென்றல் ஆம்பலாலோ!
பகலடு மாலை வண்சாந்தமாலோ!
பஞ்சமம் முல்லைதண் வாடையாலோ!
அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்து
எங்கும் அளிக்கின்ற வாயன் மாயோன்
இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றம் வாரான்
இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்?

एकाकिन्यो वयमिह बत प्राप्यदेशं न विद्मो
घुष्यद्धण्टा मलयमरुतः पत्रवंशश्च हा! हा! ।
सन्ध्याऽहर्द्विट् सुभगसरसश्चाङ्गरागश्च हा! हा!
बाधन्ते हा! पिकगणरवाः यूथिकाशीतवाताः ॥

सृष्ट्वानल्पां भुवमपि धरन् भक्षयन्नुद्गिरन्स्तां–
क्रामन् रक्षन्नखिलमपि गोपालमायाविहारी ।
युद्धक्ष्मायामसुरशमनो हन्त! नायाति नाथः
स्थित्वाऽसूनां मम हि तदितरो रक्षणे कोऽभ्युपायः? ।।

3. இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்?
இணைமுலை நமுக நுண்ணிடை நுடங்க
துனியிரும் கலவி செய்தாகம் தோய்ந்து
துறந்தெம்மை யிட்டகல் கண்ணன் கள்வன்
தனியிளம் சிங்கம் எம்மாயன் வாரான்
தாமரைக்கண்ணும் செவ்வாயும் நீலப்
பனியிரும் குழல்களும் நான்கு தோளும்
பாவியேன் மனத்தே நின்றீருமாலோ!

स्थित्वाऽसूनां मम हि तदितो रक्षणे हा! सृतिः को–
रोजद्वन्द्वे मे भजति मृदुतां भज्यमानेऽल्पमध्ये ।
कृत्वा दुःखावहपरमसंभोगमङ्गेऽवगाह्य
त्यक्त्वा क्षिप्त्वा तृणवदिह नो वञ्चकः श्लिष्टकृष्णः ।।
बालः सिंहोऽसदृश इह नाऽऽयाति साश्चर्यचेष्टो
नेत्रे पद्मे अधरमणिरारक्त आनीलशीताः।
श्लिष्टाः केशाः द्वियुगभुजपाशाश्च यातास्स्थिरत्वं
पापिष्ठाया मम मनसि हा! हन्त! तन्वन्ति बाधाम् ।।

4. பாவியேன் மனத்தே நின்றீருமாலோ!
வாடை தண்வாடை வெவ்வாடையாலோ!
மேவு தண்மதியம் வெம்மதியமாலோ!
மென்மலர்ப் பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ!

தூவியம்புள்ளுடைத் தெய்வவண்டு
        துதைந்த எம் பெண்மையம்பூவிதாலோ!
ஆவியின் பரமல்ல வகைகளாலோ!
        யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன்றாலோ!

पापिष्ठाया मम मनसि हा! हन्त! तन्वन्ति बाधां
शीतोदीच्यो मरुदपि बतात्युष्णरूपश्च वातः।
शीतश्चन्द्रस्सकलजनतादर्य उष्णश्च चन्द्रः
मृद्वी शय्या कुसुमरचिताप्यग्निमध्येव हन्त! ॥
स्वर्णश्रीभृत्छदकगरुडारूढदैवालिनाद्य
स्त्रीत्वं पुष्पं रुचिरमिदमामर्दितं हा! मदीयम्।
हन्तैता मे व्यथयितृविधा आत्मनो दुर्भरा मे
नास्मच्चेतोऽप्यहह! समयेऽस्मिन् सहायो बभूव ॥

5. யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன்றாலோ!
        ஆபுகு மாலையும் ஆகின்றாலோ!
யாமுடையாயன் தன் மனம் கல்லாலோ
        அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோ!
யாமுடைத் துணையென்னும் தோழிமாரும்
        எம்மின் முன் அவனுக்கு மாய்வராலோ!
யாமுடைய ஆருயிர் காக்குமாறென்?
        அவனுடை யருள்பெறும் போதரிதே?

अस्मच्चेतोप्यहह! समयेऽत्राऽसहायं बभूवा-
याता सन्ध्याप्यथ बत! पुरो गोप्रवेशानुकूला।
गोपस्यास्मत्कमितुरहहाऽभ्यन्तरङ्गं च वज्रं
भोग्यो वेणुध्वनिरपि हिनस्त्यद्य मां हन्त! हन्त! ।

साहाय्यैकप्रवणमनसो मामिकाः प्राणसख्यो
हा! तस्याशापरवशतया पूर्वमस्मन्मृतास्स्युः ।
व्याप्तासूनां मम हि बत संरक्षणे कोऽभ्युपायः
तस्यात्यन्तं बत! न सुलभः श्रीदयाप्राप्तिकालः ॥

6. அவனுடைய அருள்பெறும் போதரிதால்
அவ்வருள் அல்லன அருளுமல்ல
அவனருள்பெறுமளவு ஆவி நில்லாது
அடுபகல் மாலையும் நெஞ்சும் காணேன்
சிவனோடு பிரமன் வண்திருமடந்தை
சேர்திருவாகம் எம்மாவி ஈரும்
எவமினிப் புகுமிடம்? எவன் செய்கேனோ?
ஆருக்கென் சொல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்!

तस्यात्यन्तं बत! न सुलभः श्रीदयाप्राप्तिकालः
नैवास्माकं भवति हि कृपा तत् कृपातः कृपाऽन्या ।
नात्मा तिष्ठेत् तदसमकृपाप्राप्तिपर्यन्तमेषा
सायं सन्ध्या शमितदिवसाऽप्येति चित्तं च नेक्षे ।
दिव्यस्सेव्यस्सह सहशिवब्रह्मणोदारलक्ष्म्या
वध्वात्मानं मम शुभतरो विग्रहो हा! हिनस्ति ।
प्राप्यो देशः क? इह तदितः किङ्करिष्यामि वाहो!
कस्याग्रे वा कथमिव हि! हे! मातरः किं नु वक्ष्ये? ॥

7. ஆருக்கென் சொல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்!
ஆருயிர் அளவன்றிக் கூர்தண்வாடை
காரொக்கும் மேனி நம்கண்ணன் கள்வம்
கவர்ந்தவத்தனிநெஞ்சம் அவன் கணஃதே

சீருற்ற அகில்புகை யாழ்நரம்பு
பஞ்சமந்தண் பசுஞ்சாந்தணைந்து
போருற்ற வாடைதண் மல்லிகைப்பூப்
புதுமணம் முகந்துகொண்டெறியுமாலோ!

कस्याग्रे वा कथमिव हि! हे! मातरः! किं नु वक्ष्ये?
व्याप्तात्मार्हो ह्ययमतिपृथुः शीतलोदीच्यवायुः।
कालाब्दश्रीसुभगतनु–मत्कृष्णमायागृहीतं
★तच्चेदस्मद्धृदयमसहायं तदायत्तमासीत् ॥
संपद्युक्तागरुसुरभिसद्धूपवीणासुतन्त्री–
क्वाणैरार्द्रैः शिशिरसुभगैरङ्गरागैस्समेतः।
युद्धोत्साहं दधदभिनवान् मल्लिकासूनगन्धान्
आदायोच्चैर्बत! बत! किरंश्चौत्तरो वाति वायुः ॥

8. புதுமணம் முகந்துகொண்டெறியுமாலோ!
பொங்கிள வாடை புன்செக்கராலோ!
அதுமணந்தகன்ற நம் கண்ணன் கள்வம்
கண்ணனின் கொடிதினி யதனிலும்பர்
மதுமண மல்லிகை மந்தக் கோவை
வண்பசுஞ்சாந்தினில் பஞ்சமம் வைத்து
அதுமணந் தின்னருள் ஆய்ச்சியர்க்கே
ஊதுமத் தீங்குழற்கே உய்யேன் நான்.

★अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''तच्चेदस्मद्घृदयसखं तत् तदायत्तमासीत्'' इति पाठः।

उच्चैर्जृम्भन् तरुणपवनो वाति गन्धं नवं सं-
गृह्णन् हन्ताऽप्यतिकृशतरा हन्त! सन्ध्याऽपि जाता ।
कृत्वाऽऽश्लेषं तमथ विरहं कुर्वतः क्रूरमेतत्
कृष्णस्याहो! विविधकुहनाचेष्टितं कृष्णतोऽपि ।
किं चैतस्मादुपरि मधुमद्गन्धवन्मल्लिकासं-
श्लिष्टस्रग्भ्यःशिशिररुचिरात् चन्दनात् पञ्चमेभ्यः ।
इष्टाश्लेषं मधुरकृपया ख्यातगोपीभ्य एव
स्थातुं शक्ष्ये त्वहमुदितया वेणुगीत्या तया नो ॥

9. ஊதும் அத்தீங்குழற்கே உய்யேன் நான்
அது மொழிந்திடையிடைத்தன் செய்கோலத்
தூதுசெய் கண்கள் கொண்டொன்று பேசித்
தூமொழி இசைகள் கொண்டொன்று நோக்கிப்
பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்து நொந்து
பேதை நெஞ்சறவறப்பாடும் பாட்டை
யாதுமொன்றறிகிலம் அம்ம! அம்ம!
மாலையும் வந்தது மாயன் வாரான்.

नोज्जीविष्याम्यहमुदितया वेणुगीत्या तयैवै-
तस्योपर्यप्यरुणरुचिमद्भूषणाभ्यां निजाभ्याम् ।
*मध्ये मध्ये किमपि नयनाभ्यां च दूतीभवद्भ्यां
उक्त्वा गीत्या सरसवचसा चाप्यभिप्रेत्य किञ्चित् ॥

---

*अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''मध्ये मध्ये किमपि च दृशा दूतभावं भजन्त्या'' इति पाठः ।

कृत्वा मुह्यन्मुखमपि परं सव्यथं ध्वस्तमुग्ध–
स्त्रीविश्लेषव्यसनमपि तद्गीतगीतिप्रकारान् ।
नो जानीमः किमपि वयमाश्चर्यमाश्चर्यमाः! हा!
किं चाऽऽयाताऽप्यसुहरनिशाऽऽयाति नाश्चर्यचेष्टः ॥

10. மாலையும் வந்தது மாயன் வாரான்
 மாமணி புலம்ப வல்லேறணைந்த
கோல நன்னாகுகள் உகளுமாலோ!
 கொடியன குழல்களும் குழறுமாலோ!
வாலொளி வளர்முல்லைக் கருமுகைகள்
 மல்லிகை யலம்பி வண்டாலுமாலோ!
வேலையும் விசும்பில் விண்டலறுமாலோ!
 என்சொல்லி உய்வன் இங்கவனைவிட்டே?

आयातैषा स्वसमयनिशाऽऽयाति नाऽऽश्चार्यचेष्टः
सोच्चैर्घण्टाध्वनिबलिबलीवर्दसंश्लेषवत्यः।
श्लाघ्या गावस्तरुणवयसो हन्त! हृष्यन्ति हृद्याः
क्रूरा वेणुध्वनय इह हाऽव्यक्तवर्णाश्च कर्णे ॥
कान्त्या पूर्णा ह्युपचिततमा यूथिका जातिमल्लीः
गाहंगाहं मधुरमधुपा हन्त! नृत्यन्ति भृङ्गाः।
तुङ्गैर्भङ्गैर्जलनिधिरपि व्योम्नि हृष्यत्यहोक्त्वा
किं जीविष्याम्यहह! कृपणा तं विनैतद्दशायाम् ॥

11. அவனை விட்டகன்றுயிராற்றகில்லா
 அணியிழை ஆய்ச்சியர் மாலைப் பூசல்
அவனை விட்டகல்வதற்கே இரங்கி
 அணிகுருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்

அவனியுண்டுமிழ்ந்தவன் மேலுரைத்த
ஆயிரத்துள்ளிவை பத்துங்கொண்டு
அவனியுள் அலற்றிநின்றுய்ம்மின் தொண்டீர்!
அச்சொன்ன மாலை நண்ணித்தொழுதே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

पद्माक्षत्वप्रसिद्ध्या जगदवनतया भव्यताद्यैश्च सार–
ग्राहित्वाद्वेणुनादैः हृषितजनतया स्वाङ्गदानादजादेः ।
श्यामत्वाद्दव्यचोरत्वत उत सरसस्मेरचेष्टत्वभूम्ना
नः कूटस्थोऽत्र सिद्ध्युन्मुखसमयतया ख्यापयामास कृष्णम् ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

तं विश्लिष्य क्षणमपि धृतावक्षमाणामसूनां
सद्भूषाणां व्रजगसुदृशां सायमाक्रन्दनेन ।
हित्वा तं तद्विरहमसहेनैव जातव्यथेन
श्रीमारश्रीसहितकुरुकाराट्–शठारातिना क्ष्माम् ।
भुक्त्वोद्वीर्य प्रथितयशसं भान्तमुद्दिश्य नाथं
प्रोक्ते गाधादशशतमिते प्राप्य चैता दशाऽपि ।
क्ष्मायामुच्चैस्स्थितिमपि गता जीवतोच्चार्य भक्ताः!
व्यामुग्धं तं स्वशरणधियाऽऽनम्य सम्यक् तथोक्तम् ॥

॥ इति नवमशतके नवमं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ नवमशतके दशमं दशकम् ।।

ஒன்பதாம் பத்து – பத்தாம் திருவாய்மொழி

மாலை நண்ணி

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – मन्दाक्रान्ता

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – அடியவர் வினை – உடல் அகலும் நாளை எதிர்பார்த்திருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – अहःप्रतीक्षत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(मालिनी)

व्रजयुवतिगिरैवं प्राप्त्यलाभान्मुनीन्द्रे
विलपति ‘‘कथमेवं खिद्यते देहपाते ।
भवति तव यदिष्टं कृष्णपुर्यां स्थितं मां
भज सुख’’मिति वाचा शान्तिमान् शास्ति नस्तत् ।।

1. மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ வினைகெட
காலை மாலை கமலமலர் இட்டுநீர்
வேலைமோது மதிள்சூழ்த் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான் அடியிணைகளே.

श्रीशं नत्वा दुरितहतये प्राप्य वर्धध्वमुच्चैः
सायं प्रातस्सरसिजदलैस्सोपचारं समर्प्य ।
अब्धेर्भङ्गैर्निहतवरणश्रीलसत्कृष्णपुर्यां
मध्येतोयं वटदलशयं तत्पदाम्भोजयुग्मम् ॥

2. கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
நள்ளி சேரும் வயல்சூழ்க் கிடங்கின் புடை
வெள்ளி ஏய்ந்த மதிள்சூழ்த் திருக்கண்ணபுரம்
உள்ளி நாளும் தொழுதெழுமினோ தொண்டரே!

माध्वीस्यन्दिप्रसवकरमभ्यर्च्य यूयं श्रयध्वं
कर्कट्याप्तक्षितिवरवृतागाधखातान्तिकस्थाम् ।
शुक्रस्पर्श्युद्वरणवृतिकां श्रीपुरीं कृष्णनाम्नीं
नत्वा दासाः! प्रतिदिनमहो प्रेक्ष्य सत्तां लभध्वम् ॥

3. தொண்டர்! நுந்தம் துயர்போக நீரேகமாய்
விண்டு வாடா மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வண்டு பாடும் பொழில்சூழ்த் திருக்கண்ணபுரத்து
அண்டவாணன் அமரர் பெருமானையே.

भक्ता! युष्मद्दुरितहतये यूयमैक्यं प्रपन्नाः
फुल्लाम्लानप्रसवकरमभ्यर्च्य यूयं श्रयध्वम् ।
गायद्भृङ्गोपवनवृतिमत्कृष्णपुर्याप्तवासं
ब्रह्माण्डानामधिपतिममुं नित्यसूरीशितारम् ॥

4. மானை நோக்கி மடப்பின்னை தன்கேள்வனைத்
தேனை வாடா மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வானை உந்தும் மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரம்
தான்நயந்த பெருமான் சரணாகுமே.

एणीश्रीकृन्नयनविलसद्द्रव्यनीलानुरूपो
मध्वम्लानैः कुसुमनिचयैर्यूयमेत्याश्रयध्वम् ।
***आकाशोत्सारणदवरणव्याप्तिमत्कृष्णपुर्यां**
स्वेनासक्तस्स भवति जगन्नायको रक्षको वः ॥

5. சரணமாகும் தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்
அரணமைந்த மதிள்சூழ்த் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கு அன்பாகுமே.

सर्वेषां सन्नखिलशरणं स्वाङ्घ्रियुग्माश्रितानां
देहान्ते सत्युपकृतिचणस्स्वेषु वैकुण्ठदाता ।
****रक्षादक्षोद्वरणवृतिलक्ष्मीलसत्कृष्णपुर्यां**
धात्रीनाथो भवति हि निजस्नेहिषु स्नेहशाली ॥

6. அன்பனாகும் தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம்
செம்பொன் ஆகத்து அவுணன் உடல் கீண்டவன்
நன்பொன் ஏய்ந்த மதிள்சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அன்பன் நாளும் தன் மெய்யர்க்கு மெய்யனே.

---

*अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''आकाशोत्सार्यतुलवरणव्याप्तिमत्कृष्णपुर्यां'' इति पाठः ॥
**अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''रक्षादक्षोद्वरणवृतिमत्–श्रीलसत्कृष्णपुर्यां'' इति पाठः ॥

स्वीयं पादं शरणमयतां स्नेहिभूतोऽखिलानां
शोणस्वर्णप्रभतनुहिरण्याख्यवक्षोविदारी ।
श्लाघ्यस्वर्णारचितवरणव्याप्तिमत्कृष्णपुर्यां
सक्तोऽजस्रं स्वयमकपटस्नेहिषु स्नेहसत्यः ॥

7. மெய்யனாகும் விரும்பித் தொழுவார்க்கெல்லாம்
பொய்யனாகும் புறமே தொழுவார்க்கெல்லாம்
செய்யில் வாளை உகளும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஐயன் ஆகத்தணைப்பார்கட்கு அணியனே.

आदृत्य स्वं शरणमयतां सत्यभूतोऽखिलानां
मिथ्याभूतो बहिरधिगतप्रह्वभावाखिलानाम् ।
केदारोद्यद्विहृतिशफरश्रीलसत्कृष्णपुर्याः
स्वाम्याश्लेषी मनसि दधतां किङ्करस्सन्निकृष्टः ॥

8. அணியனாகும் தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம்
பிணியும் சாரா பிறவி கெடுத்தாளும்
மணிபொன் ஏய்ந்த மதிள்சூழ்த் திருக்கண்ணபுரம்
பணிமின் நாளும் பரமேட்டி தன் பாதமே.

सर्वेषां स्वं भवति चरणौ संश्रितानां विधेयो
रक्षत्याधिप्रभृति च विना संसृतिं संविनाश्य ।
रत्नैस्स्वर्णै रचितवरणव्याप्तिमत्कृष्णपुर्यां
नित्यं नित्यं नमत परमे स्थायिनः पादमेव ॥

9. பாதம் நாளும் பணியத் தணியும் பிணி
ஏதம் சாரா எனக்கேல் இனி என் குறை?
வேத நாவர் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆதியானை அடைந்தார்க்கு அல்லல் இல்லையே.

पादे व्याधिः प्रशममयते प्रत्यहं सेव्यमाने
नावद्यं मां श्रयति तदितो न्यूनता का ममास्ति? ।
जिह्वाजाग्रन्निगमविबुधादर्यसत्कृष्णपुर्यां
दुःखं नैवास्त्यखिलजगतां कारणं संश्रितानाम् ॥

10. இல்லை அல்லல் எனக்கேல் இனி என்குறை?
அல்லி மாதர் அமரும் திருமார்பினன்
கல்லில் ஏய்ந்த மதிள்சூழ்த் திருக்கண்ணபுரம்
சொல்ல நாளும் துயர்பாடு சாராவே.

नास्ति क्लेशो मम पुनरितो न्यूनता नास्ति लोके
पद्मस्थश्रीनियतवसतीभूतवक्षस्स्थलस्य ।
प्राकाराग्र्यैः परिवृतभुवि प्रास्तरैः कृष्णपुर्यां
प्रोक्तायां चेत् अनिशमसुखान्यन्तिकं नाश्रयन्ति ॥

11. பாடு சாரா வினை பற்றற வேண்டுவீர்!
மாட நீடு குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
பாடலான தமிழாயிரத்துள் இப்பத்தும்
பாடியாடிப் பணிமின் அவன் தாள்களே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

सर्वश्रेष्ठ्यात्स्वकीयैरपि जगदवनादण्डषण्डाधिपत्यात्
नीलाया वल्लभत्वादमृतवितरणाद्भक्तसुस्निग्धभावात् ।
दासानां सत्यभावादतिसुजनतयाऽथो जगत्कारणत्वात्
श्रीमान् वेलाप्रतीक्षो भवभयहरणे चेत्यभाणीच्छठारिः ॥

इत्थं सर्वैकबन्धुं चिरकृतकरुणं शीलसिन्धुं पतित्वात्
संबन्धाद्रक्षितारं स्वगुणगरिमसंस्मारकं प्राह कृष्णम् ।
विस्मर्तुं चाप्यशक्यं घटकमुखसुविस्रम्भणीयं सुमत्या
लक्ष्म्या श्लिष्टं स्वसिद्ध्युन्मुखसमयमनेहःप्रतीक्षं सुमित्रम् ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

दूरक्लेशं दुरितविहतिं काङ्क्षमाणास्समूलं
प्रोत्तुङ्ग्रौकोनिवहकुरुकाराट्-शठारिप्रणीते ।
*गाथारूपद्रमिडमयसाहस्रगे पञ्चके द्वे
एते गीत्वा प्रणमत पदे तस्य सञ्जातनृत्तम् ॥

॥ इति नवमशतके दशमं दशकम् ॥

॥ इति नवमशतकं समाप्तम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

*अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''गाथारूपद्रविडमयसत्सहस्रे त्विमौ द्वौ'' इति तृतीयपादे ''पांक्तौ गीत्वा'' इति तुरीयपादे च पाठः ॥

ஸ்ரீமதுபயவே வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீவேங்கடேஶஷார்ய மஹாதேஶிக ஸ்வாமியின் ஸ்ரீக்ராமமான வில்லூரில்
எழுந்தளியிருக்கும் ஸ்ரீராஜகோபாலக்ருஷ்ண ஸ்வாமியின் ஸந்நிதிக்கு ஸ்ரீஶடாரி அனுக்ரஹித்தருளிய
திவ்ய தேஶத்துப் பெருமாள்

ஸ்ரீமதுபயவே வில்லூர் நடாதூர் ஸ்ரீவேங்கடஸேஷார்ய மஹாதேஸிக ஸ்வாமியின் (தற்பொழுது வில்லூர் ஆசுகவி குடும்ப அறக்கட்டளையின்) உடைமையான தோட்டத்திலே 2021-ல் கட்டப்பட்ட மண்டபத்தில் ஸ்ரீ ருக்மிணீ மற்றும்
ஸ்ரீ ஸத்யபாமாவுடன் வில்லூர் ஸ்ரீராஜகோபாலக்ருஷ்ணஸ்வாமி

|| श्रीः ||

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

|| प्रतिबिम्बलहरी ||

|| अथ दशमं शतकम् ||

|| तत्र प्रथमं दशकम् ||

திருவாய்மொழி – பத்தாம் பத்து – முதல் திருவாய்மொழி

தாளதாமரை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிநிலைத்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – முத்திப் பயணத்திலே அடியவர்க்கு வழி(த்துணை)யாகும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – स्वानां सद्गतित्वम्

|| सङ्गतिमणिमाला ||

(वसन्ततिलका)

देहावसानसमये ध्रुव एव मोक्षः
श्रीकृष्णपूर्वसतिनेति समीरितोऽसौ ।
मार्गोऽथ दीर्घ इति तत्र सहाय आप्तो
भूया ममेति भजतेऽत्कगमोहनेशम् ॥

1. தாளதாமரைத் தடமணிவயல் திருமோகூர்
நாளும் மேவி நன்கமர்ந்து நின்று அசுரரைத் தகர்க்கும்
தோளும் நான்குடைச் சுரிகுழல் கமலக்கண் கனிவாய்
காளமேகத்தை அன்றி மற்றொன்றிலம் கதியே.

सन्नालाब्जतटाकभूषितधरे श्रीमोहनाख्ये पुरे
रत्या साध्वनिशं स्थितं सुररिपुच्छिद्भिश्चतुर्भिर्भुजैः ।
युक्तं वक्रसुकुन्तलं सरसिजस्वक्षं सुबिम्बाधरं
नान्योपाययुता वयं परगतौ श्रीकालमेघं विना ॥

2. இலம்கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும் ஈன்தண்துழாயின்
அலங்கலங்கண்ணி ஆயிரம் பேருடை அம்மான்
நலங்கொள் நான்மறை வாணர்கள் வாழ் திருமோகூர்
நலங்கழல் அவனடி நிழல் தடமன்றி யாமே.

नान्यैकास्त्यपि सर्वजन्मसुगतिर्नो रम्यशीतोज्वलत्–
भूषास्रक्तुलसीभृतो दशशताभिख्यावतस्वामिनः ।
कल्याणाढ्यचतुश्श्रुतिज्ञवसतौ श्रीमोहनाख्ये पुरे
कल्याणाङ्घ्रियुगस्य तस्य पदयोश्छायातटाकं विना ॥

3. அன்றியாமொருபுகலிடம் இலமென்றென்றலற்றி
நின்றுநான்முகன் அரனொடுதேவர்கள்நாட
வென்றிம்மூவுலகளித்து உழல்வான்திருமோகூர்
நன்றுநாம்இனிநணுகுதும் நமதிடர்கெடவே.

त्वां हित्वा वयमन्यदेकशरणाभावा इति क्रोशनं
भक्त्याऽऽस्थाय चतुर्मुखेशसहितामर्त्येषु निध्यायिषु ।
जित्वेदं त्रिजगत् प्रपाल्य चरतः श्रीमोहनाख्यां पुरीं
अस्मत्क्लेशनिराकृतेः परमितस्साध्वाश्रयामो वयम् ।।

4. இடர்கெடவெம்மைப்போந்தளியாய்! என்றென்றேத்தி
சுடர்கொள்சோதியைத்தேவரும்முனிவரும்தொடர
படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்திருமோகூர்
இடர்கெடவடிபரவுதும் தொண்டீர்! வம்மினே.

अस्मान् दुःखनिवृत्तये मुखमुपेत्येतीति कृत्वा स्तुतिं
औज्वल्याढ्यसुविग्रहं मुनिषु चान्विष्यत्सु देवेषु च ।
निद्रातुस्सुविशालभोगिशयने श्रीमोहनाख्ये पुरे
स्तोष्यामश्चरणौ सुदुःखहतये दासास्समागच्छत ।।

5. தொண்டீர்! வம்மின் நம்சுடரொளிஒருதனிமுதல்வன்
அண்டமூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்
எண்திசையும்ஈன்கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல்விளையக்
கொண்டகோயிலைவலஞ்செய்து இங்காடுதும்கூத்தே.

मात्रेकासखकारणेन जगतामण्डे सतामष्टदिक्ष्–
वप्युद्यन्मधुरेक्षु*गारुणमहानीवारवृद्ध्यै च नः ।
भास्वज्ज्यौतिषवर्ष्मणाद्ध्युषित आकल्पे पुरे मोहने
नृत्यामो रचितप्रदक्षिणमहो दासास्समागच्छत ।।

---

* ''युक्तवृहदारक्ताभशालिश्रियै ।'' इति पाठान्तरम् ।

6. கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லசுரர்கள்கூற்றம்
ஏத்தும்நங்கட்கும் அமரர்க்கும்முனிவர்க்குமின்பன்
வாய்த்ததண்பணைவளவயல்சூழ் திருமோகூர்
ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே.

*गोपालो घटनर्तकस्त्रिजगतां पीडाकृतामन्तकः
दैत्यानां; स्तुवतां च नो दिविषदां भोग्यो मुनीनामपि ।
शीतक्ष्माजलऋद्धियुक्तसुभगैः केदारकैस्संवृते
स्वाप्तोऽस्यांबुजपादतो न शरणं नोऽन्यत् पुरे मोहने ।।

7. மற்றிலமரண் வான்பெரும்பாழ்தனிமுதலா
சுற்றும்நீர்படைத்து அதன்வழித்தொல்முனிமுதலா
முற்றும்தேவரோடு உலகுசெய்வான்திருமோகூர்
சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய நம்துயர்கெடும்கடிதே.

भूत्वाऽनन्तमहाप्रकृत्यनुपमोपादानमम्भोऽभित–
स्सृष्ट्वा तत्पथिकादिपद्मजपुरोबीजश्च सर्वान् सुरान् ।
लोकान् संसृजतः परीत्य निलयं नो मोहनाख्यं पुरं
ध्वस्तान्योपधिकं प्रदक्षिणकृतां दुःखं विनश्येद्द्रुतम् ।।

8. துயர்கெடும்கடிதடைந்துவந்து அடியவர்! தொழுமின்
உயர்கொள்சோலை ஒண்தடமணியொளிதிருமோகூர்
பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர்புக்கழுந்த
தயரதன்பெற்ற மரகதமணித்தடத்தினையே.

---

* श्रीपितामहपादानां श्लोकोऽत्र न समग्रतया लभ्यते ।। अतः अस्माभिः अयं कल्पितः ।।

नश्येयुर्दुरितानि मङ्क्षु नमताऽऽश्रित्यैत्य दासास्सहा–
त्युच्चाक्रीडलसत्सरोऽश्चितरुचिश्रीमोहनाख्ये पुरे ।
दीव्यन्नामसहस्रकं बलिपलाशान्तःप्रवेशापदे
सूतं पंक्तिरथेन सन्मरकतै रत्नैस्तटाकोत्तमम् ।।

9. மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய்
அணிக்கொள்நால்தடந்தோள்தெய்வம் அசுரரையென்றும்
துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபொழில்திருமோகூர்
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாமடைந்தனமே.

स्वच्छाम्भस्सरसीपदाब्जनयनस्वारक्तबिम्बाधरा–
नल्पाकल्पिचतुर्भुजानिशसुरद्विट्छेत्तृशौर्याम्बुधेः ।
*देवस्याप्तनिवासमुज्ज्वलवनं श्रीमोहनाख्यं पुरं
प्रत्यासन्नमुपागतास्स्म परमं चास्माकरक्षास्स्थलम् ।।

10. நாமடைந்தநல்லரண் நமக்கென்று நல்லமரர்
தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்
காமரூபங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்
நாமமேநவின்றெண்ணுமின் ஏத்துமின்நமர்காள்!

**अस्मत्प्राप्तमनुत्तमं स्वशरणं हीत्यादितेयोत्तमैः
प्राप्योपद्रवकृद्बलिष्ठदितिभूभीत्या प्रपन्नेष्वितः ।
स्वेष्टं रूपमुपेत्य रक्षणकृतः श्रीमोहनाख्यापुर–
श्रीनामैव विचिन्तयेत विनुतोच्चार्यास्मदीया जनाः! ।।

---

* ''देवस्योपवनोज्ज्वलाप्तवसति श्रीमोहनाख्यं पुरम् ।।'' इति पाठान्तरम् ।
** ''अस्मत्प्राप्तमनारतं स्वशरणं श्रेष्ठं सुरैरुत्तमैः ।।'' इति पाठान्तरम् ।

11. ஏத்துமின் நமர்காள்! என்றுதான்குடமாடு
கூத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்
வாய்த்ததவாயிரத்துள்ளிவை வண்திருமோகூர்க்கு
ஈத்தபத்திவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

दैत्यानां नाशकत्वाद्विधृततुलसिकामौलिभावाज्जयित्वात्
सर्पाधीशे शयत्वात् निरवधिकपरञ्ज्योतिरुल्लास्यभावात् ।
लोकानां स्रष्टृभावाद्दशरथसुतताश्रान्तिहारित्वमुख्यैः
आकारैः सद्गतिः स्याज्जलदतनुरुचिश्चेति तेनाभ्यधायि ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

आस्माका! विनुतेति कुम्भशिरसं नृत्यन्तमुद्दिश्य वाक्–
कैङ्कर्ये कुरुकाशठारिरचिते लब्धे सहस्रे त्विदम् ।
श्रीमत्सुन्दरदिव्यदेशमहितश्रीमोहनाम्न्यै पुरे
दत्तं श्रीदशकं विनोतुमनसां दुःखं विनष्टं भवेत् ॥

॥ इति दशमशतके प्रथमं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

॥ अथ दशमशतके द्वितीयं दशकम् ॥

பத்தாம் பத்து – இரண்டாம் திருவாய்மொழி

கெடுமிடர்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडितम्

**இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
அடியவர்களின் முத்திப் பயணத்தில் வழி தப்புவது முதலிய இடர் இல்லாமல் செய்யும் தன்மை.**

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – अध्वक्लेशापहर्तृत्वम्

॥ सङ्गतिमणिमाला ॥

(वसन्ततिलका)

क्लेशानपोह्य पथि नैजभुवस्स्वभक्तान्
देवो नयेदिति वदन् शठवैरिसूरिः ।
श्रीमाननन्तनगरं प्रति क्लृप्तयात्रः
श्रीमोहनाख्यपुरतो भवति प्रहृष्टः ॥

1. கெடுமிடராயவெல்லாம் கேசவாவென்ன நாளும்
கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின் தமர்களும்குறுககில்லார்
விடமுடையரவில்பள்ளிவிரும்பினான் சுரும்பலற்றும்
தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர் புகுதுமின்றே.

*नश्येन्नः प्रतिकूलमत्र निखिलं श्रीकेशवेत्युक्तितः
नित्यं भीषणकर्मकृद्यमभटाः अप्यत्कयानाक्षमाः ।
भोगीशे सविषे यथेष्टशयनस्यालापगीभृङ्गसत्–
श्रीकेदारवृतं ह्यनन्तपुरमुत्श्रीकं विशेमाऽधुना ॥

2. இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில் எழுமையும்ஏதம்சாரா
குன்றுநேர்மாடமாடே குருந்துசேர்செருந்திபுன்னை
மன்றலர்பொழில்அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்
ஒன்றும்ஓராயிரமாம் உள்ளுவார்க்குஉம்பரூரே.

शैलश्रीकगृहान्तिके निबिडिते पुन्नागकुन्दैः स्फुरत्–
गन्धाढ्योपवने त्वनन्तनगरे नामाद्भुतस्यैककम् ।
उक्तं त्वेकसहस्रमेव दधतां चित्ते तदुच्चैः पदं
गत्वा चेद्विशथाद्य सप्तसुजनिष्वायान्ति दुःखानि नो ॥

3. ஊரும்புட் கொடியுமஃதே உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தான்
சேரும் தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப் புகுதிராகில்
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாம்திண்ணம்நாமறியச்சொன்னோம்
பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றுநீர் பேசுமினே.

तार्क्ष्यं चारयति ध्वजं च कुरुते यस्सर्वलोकादनोद्–
गारी चेत्तदितामनन्तनगरीं यूयं प्रविष्टा दृढम् ।
नश्येयुर्निखिलानि रोगदुरितान्यस्माभिरुक्तं स्फुटं
यूयं त्वेकसहस्रतो वदत तन्नामैककं निश्चितम् ॥

---

* ''प्रत्यूहाः प्रलयं प्रयान्ति निखिलाः श्रीकेशवेत्युक्तितः ॥'' इति पाठान्तरम् ।

4. பேசுமின் கூசமின்றிப் பெரிய நீர்வேலைசூழ்ந்து
வாசமேகமழும்சோலை வயலணியனந்தபுரம்
நேசஞ்செய்துறைகின்றானை நெறிமையால்மலர்கள்தூவிப்
பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம்செய்தவாறே!

निश्शङ्कं वदताऽऽवृतां जलधिना विस्तीर्णवारा पुरं
केदाराञ्चितभूस्फुरत्परिमलाक्रीडामनन्ताभिधाम् ।
कुर्वाणैः कृतपुण्यपूजपुञ्जकरणाश्चर्यप्रकारा अहो!
कृत्वा स्नेहमधिष्ठिताय विधिना पुष्पार्पणैरर्चनाम् ॥

5. புண்ணியம்செய்து நல்லபுனலொடு மலர்கள்தூவி
எண்ணுமினெந்தை நாமம் இப்பிறப்பறுக்குமப்பால்
திண்ணம்நாமறியச்சொன்னோம் செறிபொழிலனந்தபுரத்து
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமரராவார்.

कृत्वा पुण्यमथाम्बुना सुशुचिना साकं सुमैः स्वामिनं
संपूज्य स्मरतास्य नाम च ततश्चेमं छिनत्युद्भवम् ।
स्फीतोद्यानसमृद्ध्यनन्तनगरीस्वाम्यब्जपादाश्रयाः
नित्या एव भवन्ति चाथ सुदृढं स्पष्टं वदामो वयम् ॥

6. அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு ஆதிசேரனந்தபுரத்து
அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்
நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின் நாமும்போய்நணுகவேண்டும்
குமரனார்தாதைதுன்பம்துடைத்த கோவிந்தனாரே.

मूले चामरतामुपेत्य चरतामाप्ते पुरेऽनन्तसं-
ज्ञे सेनेश्वरपूजनेऽत्र दधते कैङ्कर्यमन्तस्सुराः ।
आस्माकाः! श्रुणुतोदितं वयमपि प्राप्याऽऽश्रयेमान्तिके
गोविन्दं तु कुमारतातबलवद्दुःखस्य विद्ध्वंसकम् ॥

7. துடைத்த கோவிந்தனாரே உலகுயிர்தேவும் மற்றும்
படைத்தவெம் பரமமூர்த்தி பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்
மடைத்தலை வாளைபாயும் வயலணியனந்தபுரம்
கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே.

गोविन्दस्य हृतांहसोऽखिलजगत्प्राण्यादितेयान् परान्
सर्वान् सृष्टवतः फणीन्द्रशयने स्वप्तुर्मम स्वामिनः ।
*तोयापातमुखोच्चलत्शफरकेदाराञ्चितानन्तपुर्-
यावासे बहिरेव मार्जनधुरालाभे खरागोद्धृतिः ॥

8. கடுவினைகளையலாகும் காமனைப் பயந்தகாளை
இடவகைகொண்டதென்பர் எழிலணியனந்தபுரம்
படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம்காண
நடமினோ நமர்களுள்ளீர்! நாமுமக்கறியச் சொன்னோம்.

क्रूरांहस्सुखनाश्यमस्तु जनितुः कामस्य यूनोऽनिशं
स्वात्मोत्सर्गधिया गृहीतमुज्ज्वलमनन्ताख्यं पुरं चक्षते ।
शेषे स्फीतफणे सदाऽऽप्तशयनस्याऽङ्घ्री समासेवितुं
**भो! वोऽस्मज्जनमध्यगा! वयमवोचाम स्फुटं गच्छत ॥

---

*अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''तोयापातमुखोच्चलत्शफरसत्-क्षेत्राञ्चितानन्तपुर्-'' इति पाठः ।
**अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''भो वोऽस्मज्जनमध्यगा वयमिहाब्रूम स्फुटं गच्छत'' इति पाठः ।

9. நாமுமக்கறியச் சொன்ன நாள்களும் நணியவான
சேமம் நன்குடைத்துக் கண்டீர் செறிபொழிலனந்தபுரத்துத்
தூமநல்விரைமலர்கள் துவளறவாய்ந்து கொண்டு
வாமனனடிக்கென்றேத்த மாய்ந்தரும் வினைகள்தாமே.

अस्माभिर्भवतां स्फुटं प्रकथितः कालोऽप्युपेतोऽन्तिके
संयक्क्षेमयुतं पुरं च निबिडोद्यानं ह्यनन्ताभिधम् ।
धूपं सत्सुरभीणि दोषरहितं पुष्पाणि संपाद्य च
स्तोत्रे वामनपादयोरिति कृते नश्यन्त्यघानि स्वयम् ।।

10. மாய்ந்தரும் வினைகள் தாமே மாதவாவென்ன நாளும்
ஏய்ந்தபொன்மதிள் அனந்தபுரநகரெந்தைக்கென்று
சாந்தொடுவிளக்கம்தூபம் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆய்ந்துகொண்டு ஏத்தவல்லார் அந்தமில்புகழினாரே.

नश्येयुस्स्वयमेव सान्वयमघान्युक्ते सदा माधवे–
त्यर्हस्वरणावृतावनन्तनगरे श्रीपद्मनाभाय वै ।
दिव्यालेपनदीपधूपकमलस्मेरप्रसूनानि सं–
चिन्वानास्स्तुतिपेशला निरवधिस्फायद्यशश्शालिनः ।।

11. அந்தமில்புகழ்அனந்தபுரநகராதி தன்னைக்
கொந்தலர்பொழில் குருகூர்மாறன்சொல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார் அணைவர்போயமருலகில்
பைந்தொடி மடந்தையர் தம் வேய்மரு தோளிணையே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

ऊचे श्रीकेशवत्वाद्भुतचरितखगाधीशकेतुत्वयोगात्
आसन्नत्वात्पतित्वादमरपरिषदामादिभूतत्वभूम्ना ।
व्यापारैः सृष्टिमुख्यैरपि च भुजगशायित्वमुख्यैश्चरित्रैः
अध्वक्लेशापहर्ता भवति च भगवानित्यनन्यःशठारिः ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

कल्याणैः स्वगुणैरनन्तनगरे निस्सीमकीर्तिं जग–
द्धेतुं गुच्छसुमागषण्डकुरुकामारोक्तिसाहस्रगे ।
पञ्चासंजितपञ्चकेऽत्र कुशला नित्यं तु लोकं गताः
श्लिष्येयुः वलयाढ्यदिव्यवनितावंशोपमांसद्वयम् ॥

॥ इति दशमशतके द्वितीयं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ दशमशतके तृतीयं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து – மூன்றாம் திருவாய்மொழி

வேய்மரு தோளிணை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – उत्कृतिविशेषः – प्रहर्षिणी–युगरूपः

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – காரணமின்றி ஐயப்பட வைக்கும் அன்புக்கு இலக்காகும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – अस्थानशङ्कार्हरागता

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

गत्वा तदीयमथ शेषपुरं स्वशेष–
वृत्तिं चिकीर्षुरनवाप्य मनोरथं तम् ।
आशङ्कतेऽस्य विपदं निजपार्श्वगेऽपि
गोचारणाय गतवानिति गोपिकेव ।।

1. வேய்மருதோளிணை மெலியுமாலோ!
மெலிவும் என் தனிமையும் யாதும்நோக்கா
காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ!
கணமயிலவை கலந்தாலுமாலோ!

ஆமருவின நிரை மேய்க்க நீ போக்கு
ஒருபகல் ஆயிரமூழியாலோ!
தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ!
தகவிலை தகவிலையே நீ கண்ணா!

वंशश्रीर्भुजयुगली बतैति कार्श्यं
कार्श्यं मे विरहमपीयताऽविचिन्त्या-
प्युत्कूजन्त्युपवनकोकिला बतामी
संश्लिष्यन्नटति बतैष बर्हिसङ्घः ।
रज्यद्गोगणवनचारणे त्वदात्तं
त्वेकाहं दशशतकल्पमस्ति हन्ताऽ-
म्भोजश्रीसदृशदृशा विबाधसे हा!
कारुण्यं तव न हि कृष्ण! निर्दयस्त्वम् ॥

2. தகவிலை தகவிலையே நீ கண்ணா!
தடமுலை புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா
சுக வெள்ளம் விசும்பிறந்து அறிவை மூழ்க்கச்
சூழ்ந்து அது கனவென நீங்கி ஆங்கே
அகவுயிர் அகமகந்தோறும் உள்புக்கு
ஆவியின் பரமல்ல வேட்கை அந்தோ
மிகமிக இனி உன்னைப் பிரிவையாமால்
வீவநின் பசுநிரை மேய்க்கப் போக்கே.

कारुण्यं तव न हि कृष्ण! निर्दयस्त्वं
विस्तीर्णस्तनपरिरम्भणेष्वमाना-
नन्दौघः खमतिपतन् मतिं विमोह्य
व्याप्तस्स्वस्वपिति समं निवृत्त्य चात्र ।

अन्तस्थास्वनुविवरान्तरेत्य चात्माऽ–
सह्योऽसावुपरि च रम्भणाभिलाषो
विश्लेषं जनयति होत्तरोत्तरं ते
नेतोऽहं तव गमने गवानुगत्यै ।।

3. வீவ நின் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு
வெவ்வுயிர்கொண்டு எனதாவி வேமால்
யாவரும் துணையில்லையானிருந்து
உன்னஞ்சன மேனியையாட்டம் காணேன்
போவதன்றொரு பகல் நீயகன்றால்
பொருகயற் கண்ணிணை நீரும்நில்லா
சாவதிவ்வாய்க் குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த
இத் தொழுத்தையோம் தனிமை தானே.

स्यादन्तो मम तव गोगणानुयाने
हाऽऽत्मोष्णश्वसितमुपेत्य दह्यते मे
साहाय्ये भवति न कोऽप्यहं स्थिता ते
नेक्षे सञ्चरणमिहाञ्जनाभमूर्तेः ।
एकाहं तव विरहे न याति नान्यो–
न्योपम्येक्षणशफरीयुगास्रशान्तिः
हेत्थं नो व्रजकुलगोपिका जनित्वा
दासीनां त्वयि जनितैकतैव नाश्या ।।

4. தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணை பிரிந்தார்
துயரமும் நினைகிலை கோவிந்தா! நின்
தொழுத்தனிற் பசுக்களையே விரும்பித்
துறந்து எம்மையிட்டவை மேய்க்கப்போதி

பழுத்த நல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளம்
பாவியேன் மனமகந்தோறுமுள்புக்
கழுத்த நின் செங்கனிவாயின் கள்வப்
பணிமொழி நினைதொறுமாவி வேமால்.

दासीनां स्मरसि न चैकतास्थितेर्नो
गोविन्द! प्रियविरहिव्यथा स्मृता नो
हित्वा नो मनसि विचिन्त्य गोष्ठगा गास्-
तासां त्वं वनभुवि चारणाय यासि ।
पक्वोच्चामृतमधुरप्रवाह ईदृक्-
पापाया मम मनसोऽन्तरस्थ आत्मा
मग्नस्तेऽरुणफलबिम्बभोष्ठशाठ्या-
नुच्चोक्तिस्मरणदशासु दह्यते हा! ॥

5. பணிமொழி நினைதொறுமாவி வேமால்
பகல்நிரை மேய்க்கிய போய கண்ணா!
பிணியவிழ் மல்லிகை வாடை தூவப்
பெருமத மாலையும் வந்தின்றாலோ!
மணிமிகு மார்வினின் முல்லைப் போது
என்வனமுலை கமழ்வித்துன் வாயமுதம் தந்து
அணிமிகு தாமரைக்கையை யந்தோ!
அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ யணிவாய்.

नीचोक्तिस्मृतिषु विदह्यते मदात्मा
गोपङ्क्तीः सुखयितुमह्नि यात! कृष्ण!
हो! वाति प्रविकचमल्लिकासमीरे
हाऽऽयाता समदगजोपमाऽपि सन्ध्या ।

गन्धाढ्यं मणिवदुरस्थयूथिकाभिः
कृत्वा संस्तनमधरामृतं वितीर्योत्-
कृष्टालङ्कृतिरुचि हन्त! दास्यभाजां
अस्माकं शिरसि निधेहि हस्तपद्मम् ॥

6. அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்
ஆழியங்கண்ணா! உன் கோலப்பாதம்
பிடித்தது நடுவுனக்கரிவையரும்பலர்
அது நிற்கவெம்பெண்மையாற்றோம்
வடித்தடங்கண்ணிணை நீரும்நில்லா
மனமும் நில்லாவெமக்கது தன்னாலே
வெடிப்பு நின்பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு
வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கே.

दासीनां शिरसि निधेहि नोऽब्धिरम्य-
श्रीदृष्टे! तव शुभपादपद्मभाज-
स्तन्मध्ये त्वदभिमताश्च सन्त्यनेकाः
तत्तिष्ठत्विह न सहामहे वधूत्वात् ।
तीक्ष्णोच्चैर्विपुलदृशोर्जलं न तिष्ठत्-
येवं नो हृदयमपीति हेतुना ते
गोपङ्क्तेःगतिरतिचारणाय भीदो-
द्दाहोऽग्नौ जतुरिव विद्रुतो मदात्मा ॥

7. வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு
வெள்வளை மேகலை கழன்று வீழ
தூமலர்க் கண்ணிணை முத்தம்சோரத்
துணைமுலை பயந்து எனதோள்கள் வாட

மாமணிவண்ணா! உன்செங்கமலவண்ண
மென்மலரடி நோவ நீபோய்
ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்றுன்னோடு
அசுரர்கள் தலைப்பெய்யிலெவன்கொலாங்கே?

आत्मा मे द्रवदनलाप्तजातुषाभो–
द्वाही विश्लथसितकङ्कणौघकाञ्चि;
प्रच्योतद्विमलदृगब्जमुक्तमुद्य–
द्वैवर्ण्याश्रितकुचमस्तबाहुशोभम् ।
नीलश्रीमणिवरवर्ण! तेऽरुणाब्ज
श्रीमृद्वंबुज–चरण–क्लमं त्वमेतः
गोप्रीत्यादरकृदितः प्रचारणे स्यात्
किं वाऽत्र प्रतिबलिषु त्वयाऽसुरेषु? ।।

8. அசுரர்கள் தலைப்பெய்யிலெவன்கொலாங்கென்று
ஆழுமென்னாருயிர் ஆன்பின்போகேல்!
கசிகையும் வேட்கையுமுள் கலந்து
கலவியும் நலியுமென்கைகழியேல்!
வசிசெயுன் தாமரைக்கண்ணும் வாயும்
கைகளும் பீதகவுடையும் காட்டி
ஒசிசெய்நுண்ணிடையிளவாய்ச்சியர்
நீயுகக்கும் நல்லவரோடுமுழிதராயே.

तत्र स्यात् किमभिमुखेषु हासुरेष्वि–
त्यात्मा सन् मम शुचमेति मास्म गा गाः
स्नेहाशे अपि परिरम्भणं त्रयं मत्–
चित्तस्थं व्यथयति मत्करान्न गच्छेः ।

आकर्षन्निजनयनाम्बुजाधरश्री–
दो:पीतोज्वलवसनानि संप्रदर्श्योद्–
भङ्गोद्यद्द्व्यणुकवलग्नबालगोप–
स्त्रीभिस्त्वत्प्रियसुगुणास्पदैश्चर त्वम् ।।

9. உகக்கு நல்லவரொடும் உழிதந்து
உன்தன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந்தோறும் நாங்கள்
வியக்கவின் புறுதுமெம் பெண்மையாற்றோம்
எம்பெருமான்! பசுமேய்க்கப் போகேல்
மிகப்பலவசுரர்கள் வேண்டுருவங்கொண்டு
நின்றுழிதருவர் கஞ்சனேவ
அகப்படிலவரொடும் நின்னொடாங்கே
அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொளந்தோ!

सञ्चार्य त्वदभिमताभिरुत्तमाभिः
त्वच्चित्तव्यसननिवर्तनेऽखिलेऽपि
ह्यानन्दं वयमधिकं भजेम नोढ–
स्त्रीत्वाः स्मो न सुरभिचारणाय गच्छेः ।
स्वामिन्नो भृशमसुरा निजेष्टरूपाः
तत्रस्था बहु विचरन्ति कंसदिष्टाः
तत्प्राप्तौ तव सह तैश्च तत्र नाना–
नर्थास्युर्मम वचनं हहाः! श्रुणु त्वम् ।।

10. அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொளந்தோ
அசுரர்கள் வன்கையர் கஞ்சனேவ
தவத்தவர் மறுகநின்றுழிதருவர்
தனிமையும் பெரிதுனக்கிராமனையும்

உவர்த்தலை உடன்திரிகிலையும் என்றென்று
ஊடுறவென்னுடையாவிவேமால்
திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி
செங்கனி வாயெங்களாயர்தேவே!

जायेरन् श्रुणु वचनं ममात्यनर्थाः
दैत्येशा बत! बलिनो हि कंसदिष्टाः
स्थित्वान्तस्तपिषु चरन्ति तापसेषु
प्राचुर्यात् तव विसहायताऽपि रामम् ।
नादृत्याप्यसहचरो भवानितीत्थं
हा! बाह्यान्तरमपि दह्यते मदात्मा
हृद्यस्ते परमपदात् गवां प्रचारो
बिम्बश्रीस्वधर! मदीयगोपदेव! ॥

11. செங்கனி வாயெங்களாயர்தேவு
அத்திருவடி திருவடிமேல்பொருநல்
சங்கணிதுறைவன் வண்தென்குருகூர்
வண்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள்
மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலை
அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கிதையல்
அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன
இவையும் பத்தவற்றின்சார்வே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

अम्भोजाक्षत्वकीर्त्या यदुकुलजतया चात्मनश्श्यामलत्वात्
गोविन्दत्वात् प्रियोद्यद्वचनपरतया चक्रराजायुधत्वात् ।
श्रीनीलाश्मप्रभत्वादतिसुभगतया गोपनिर्वाहकत्वात्
अस्थानस्नेहशङ्कास्पदरस उदितः श्रीपतिः कारिजेन ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

बिम्बश्रीस्वधरमदीयगोपदेव–
स्वाम्यङ्घ्र्योरुपरि तु चारु ताम्रपर्णी–
शङ्खाश्चत्तटकुरुकर्द्धिमच्छठारेः
रम्यश्रीसमुदितवाक्–सहस्रमध्ये ।
तारुण्ये व्रजसुदृशां विमर्शबद्धा–
तच्छलेषव्यसनपदैकयैव तत्र
प्रत्यूहे प्रियसुरभिप्रचारणस्यै–
तत्प्रोक्तं दशकमपीह तस्य योगः ॥

॥ इति दशमदशके तृतीयं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ दशमशतके चतुर्थं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து – நான்காம் திருவாய்மொழி

சார்வே

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – वसन्ततिलका

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – பக்தி உடையவர்களுக்கு எளிதில் அடையும்படி இருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – भक्तिभाजां सुप्रापत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

तद्भक्तियोगविभवं परिवक्तुकामः
आरभ्य मध्य इह तं बहुधानुभूय ।
तद्गोपिकेव तममुं स्ववशेऽथ नीत्वा
सुप्रापतां वदति तस्य तु भक्तिभाजाम् ।।

1. சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்
கார்மேக வண்ணன் கமலநயனத்தன்
நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய் நின்ற நேமியான்
பேர் வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனே.

**कालाम्बुदोपमतनोः कमलाभदृष्टेः
तोयाभ्रवाय्वनलभूतनुचक्रपाणेः ।
प्रख्यातसूरिभिरपक्रमनव्यभूम्नो
दामोदरस्य चरणाश्रयणस्तपोध्वा ।।**

2. பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும் காண்டற்
கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கென்றும்
திருமெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால் நாளும்
இருமை வினைகடிந்திங்கென்னை ஆள்கின்றானே.

अप्यूर्ध्वभाग्दिविषदामधिकोऽत्र दृष्टुं
तद्ध्यानशून्यमनसां सुशको न नित्यम् ।
लक्ष्मीसमास्थितततनूररुणेक्षणोऽत्र
मां स्वीकरोत्यपहरन् द्विविधं च कर्म ॥

3. ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர் கடிந்தோம்
வாள்கெண்டை ஒண்கண் மடப்பின்னை தன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டு என்தலைமேல் புனைந்தேனே.

स्वीकृत्य चक्रवति नः किमिवास्ति केन
नेदं पुनर्गति वयं गतजन्मखेदाः ।
रम्यासिमीनसमतोज्वलनेत्रनीला–
प्रेयःपदे समभिवीक्ष्य शिरस्यकार्षम् ॥

4. தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆலின்
இலைமேல் துயின்றான் இமையோர் வணங்க
மலைமேல் தான்நின்று என்மனத்துள் இருந்தானை
நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேனே.

मूर्ध्नि व्यधां सुमसमौ चरणौ वटाल्प–
पत्राधिशाय्यनिमिषेषु समानतेषु ।
आस्थाय वेङ्कटगिरिं स्वयमस्मदन्तश्–
चेतस्स्थिरस्य चलनाक्षमतादृढोऽस्मि ॥

5. நிச்சித்திருந்தேன் என்நெஞ்சம் கழியாமை
கைச்சக்கரத்தண்ணல் கள்வம் பெரிதுடையன்
மெச்சப்படான் பிறர்க்கு மெய்போலும் பொய்வல்லன்
நச்சப்படும் நமக்கு நாகத்தணையானே.

स्वामी सुदर्शनकरः कुहनामहान–
श्लाघ्यः परैर्ऋतसमोऽप्यनृते पटुर्नः ।
नित्याभिलाषणपदं स हि नागतल्पः
निश्चित्य चास्मि हृदयाच्चलनाक्षमत्वम् ॥

6. நாகத்தணையானை நாள்தோறும் ஞானத்தால்
ஆகத்தணைப்பார்க்கு அருள்செய்யும் அம்மானை
மாகத்திளமதியம் சேரும் சடையானை
பாகத்து வைத்தான் தன் பாதம் பணிந்தேனே.

ज्ञानेन चेतसि निवेशयतां सदैव
नाथस्य नागशयनस्य कृपाकरस्य ।
विस्तीर्णखस्थविधुयुक्तजटाधरेशं
भागे निवेशितवतश्चरणौ नतोऽस्मि ॥

7. பணி நெஞ்சே! நாளும் பரம பரம்பரனை
பிணியொன்றும் சாரா பிறவி கெடுத்தாளும்
மணிநின்ற சோதி மதுசூதன் என்னம்மான்
அணிநின்ற செம்பொன் அடலாழியானே.

नित्यं मनो! नम परात्परतः परं स्वं
रोगः कियानपि न पाति भवं विनाश्य ।
स्वामी मधुद्विडतिनीलमणिस्थभो मे
भूषासमारुणसुवर्ण*पराक्रमारी ॥

8. ஆழியான் ஆழி அமரர்க்கும் அப்பாலான்
ஊழியான் ஊழி படைத்தான் நிரைமேய்த்தான்
பாழியந்தோளால் வரையெடுத்தான் பாதங்கள்
வாழி என்நெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்.

सूरीडगाधहृदयामरदूरवर्ती
कल्पस्थिरप्रळयसृक् कृतगोचरस्य ।
विस्तारिसुन्दरभुजोद्धृतभूभृतोऽङ्घ्र्योः
मच्चित्त! विस्मृतिमृते भव मङ्गलं ते ॥

9. கண்டேன் கமலமலர்ப் பாதம் காண்டலுமே
விண்டே ஒழிந்த வினையாயினவெல்லாம்
தொண்டே செய்தென்றும் தொழுது வழியொழுக
பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே.

---

* ''सुशूरचक्रः ॥'' इति पाठान्तरम् ।

पूर्वं परेण फणितैः भणितिप्रकारैः
भक्त्या प्रपद्य कृतदास्यमथाध्वगत्यै ।
अद्राक्षमम्बुजसमौ चरणौ तदैव
मुक्त्वा गतानि विलयं द्विविधान्यघानि ॥

10. வகையால் மனமொன்றி மாதவனை நாளும்
புகையால் விளக்கால் புதுமலரால் நீரால்
திசைதோறமரர்கள் சென்றிறைஞ்ச நின்ற
தகையான் சரணம் தமர்கட்கோர் பற்றே.

कृत्वा तदेकविषयं विधिनात्मचित्तं
नित्यं जलैर्नवसुमैरपि धूपदीपैः ।
प्रत्याशमेत्य सुमनस्स्तुतये स्वभाव-
भाजः पदे स्वसुभजे खलु माधवस्य ॥

11. பற்றென்று பற்றிப் பரம பரம்பரனை
மற்றிண்டோள் மாலை வழுதிவளநாடன்
சொற்றொடையந்தாதி ஓராயிரத்துள்ளிப்பத்தும்
கற்றார்க்கோர் பற்றாகும் கண்ணன் கழலிணையே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

श्रीमद्दामोदरत्वादमरपरिषदामप्यगम्यत्वभूम्ना
चक्राधीशायुधत्वात् वटदलशयनात् नागराजे शयत्वात् ।
वक्षःस्पर्शोन्मुखत्वात् परमपुरुषतामाधत्वादियोगात्
दुष्प्रापोऽयं भजद्भिः सुगम इति दृढं माधवं सोऽभ्यधत्त ॥

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

मल्लाजिकृद्भुजपतिं वळुतीवलाख्य-
देश्योदितान्तमुखनिस्समवाक्सहस्रे ।
प्राप्येक्षयैत्य परतः परतः परं तं
प्राप्याविमास्तु पठतां दश कृष्णपादौ ।।

।। इति दशमशतके चतुर्थं दशकम् ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

।। अथ दशमशतके पञ्चमं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து – ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

கண்ணன் கழலிணை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – வஞ்சித்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – अनुष्टुप्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – பலவகை வழிபாட்டு முறைகளுக்கு இலக்காகும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – बहुविधभजनप्रक्रियत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

तद्भक्तियोगमहिमानमथोपदिश्य
संक्षेपतो वदति तस्य विधास्तु सर्वाः ।
आशु स्वकीयपदनेतृसुसंभ्रमेण
पद्यैर्मिताक्षरमयैस्त्वरितश्शठारिः ।।

1. கண்ணன் கழலிணை
நண்ணும் மனமுடையீர்!
எண்ணும் திருநாமந்
திண்ணம் நாரணமே.

कृष्णस्य चरणद्वन्द्वसमाश्रयणचेतसः! ।
नारायणेति श्रीनाम तस्य ध्यायत निश्चितम् ।।

2. நாரணன் எம்மான்
பாரணங்காளன்
வாரணம் தொலைத்த
காரணன் தானே.

नारायणो मम स्वामी भूदेवीवल्लभः पुरा ।
वारणस्य निहन्तैव जगतः कारणं परम् ।।

3. தானே உலகெல்லாம்
தானே படைத்திடந்து
தானே உண்டுமிழ்ந்து
தானே ஆள்வானே.

स्वयमेव स लोकात्मा सृष्ट्वोद्धृत्य स्वयं जगत् ।
निगीर्य स्वयमुद्गीर्य स्वयमीष्टे च रक्षितुम् ।।

4. ஆள்வான் ஆழிநீர்
கோள்வாய் அரவணையான்
தாள்வாய் மலரிட்டு
நாள்வாய் நாடீரே.

रिरक्षिषोर्जलेऽम्भोधेः कान्तिमत्–फणितल्पिनः ।
समर्प्य पादयोः पुष्पाण्यन्वेषयत चान्वहम् ।।

5. நாடீர் நாள்தோறும்
வாடா மலர்கொண்டு
பாடீர் அவன்நாமம்
வீடே பெறலாமே.

प्रत्यहं श्रयताम्लानि पुष्पाण्यासाद्य भक्तितः ।
तस्य गायत नामानि सुप्रापो मोक्ष एव वः ।।

6. மேயான் வேங்கடம்
காயாமலர் வண்ணன்
பேயார் முலையுண்ட
வாயான் மாதவனே.

आदृत्य वेङ्कटे तिष्ठत्यतसीसुमसच्छविः ।
विषाढ्यपूतनास्तन्यपाय्यास्यस्स हि माधवः ।।

7. மாதவனென்றென்று
ஓதவல்லீரேல்
தீதொன்றுமடையா
ஏதஞ்சாராவே.

माधवेतीति शक्ताश्चेत् उच्चारयितुमादरात् ।
न दोषाणीषदायान्ति न हेयान्याश्रयन्ति च ।।

8. சாரா ஏதங்கள்
நீரார் முகில்வண்ணன்
பேராரோதுவார்
ஆராரமரரே.

जलपूर्णाभ्रवर्णस्य ये नामानि पठन्ति ये ।
ये केऽपि तेऽमरा एव पापान्यायान्ति नान्तिकम् ।।

9. அமரர்க்கரியானை
தமர்கத்கெளியானை
அமரத் தொழுவார்கட்கு
அமரா வினைகளே.

अमराणां सुदुष्प्रापं स्वीयानां सुलभं परम् ।
दुरितानि विनश्येयुस्स्थिरं प्रणमतां ध्रुवम् ।।

10. வினைவல்லிருளென்னும்
முனைகள் வெருவிப்போம்
சுனைநன்மலரிட்டு
நினைமின் நெடியானே.

भिया कर्मोद्बलाज्ञानमेवं सङ्घाः पलायिताः ।
अभ्यचर्य संसरःपुष्पैर्दीर्घं ध्यायत बान्धवम् ।।

11. நெடியானருள்சூடும்
படியான் சடகோபன்
நொடியாயிரத்திப்பத்து
அடியார்க்கருள்பேறே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

नाम्नां सङ्कीर्तनेन स्वपरिबृढतया भावनातोऽनुवेलं
संस्मृत्या पुष्पदानाध्ययनसुवचनैः स्तोत्रनृत्यादिकृत्यैः ।
धर्मैर्वर्णाश्रमोक्तैः बहुविधभजनप्रक्रियो दीर्घबन्धुः
श्रीमान्नारायणश्चेत्यकथयदखिलद्रामिडब्रह्मदर्शी ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

सर्वेश्वरकृपापीडीकृतिशीलशठद्विषः ।
दशकं सूक्तिसाहस्रे भक्तानां करुणागमः ॥

॥ इति दशमशतके पञ्चमम् दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ दशमशतके षष्ठं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து – ஆறாம் திருவாய்மொழி

அருள்பெறுவார்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கொச்சகக் கலிப்பா

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு –
தன்னடியார்க்குத் தன்னைத் தரத் தளரா முயற்சி செய்யும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – स्वदाने तीव्रोद्योगोत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

भक्तिप्रकारमुपदिश्य हरेः शठारिः
स्वस्मिन् रतिं च विपुलां प्रविचिन्त्य विद्धः ।
सौशील्यमुख्यसुगुणानभिसंप्रकीर्त्य
चित्तेन साकमनुभूतिमथाऽऽतनोति ।।

1. அருள்பெறுவார் அடியார்தம் அடியனேற்கு ஆழியான்
அருள்தருவான் அமைகின்றான் அதுநமது விதிவகையே
இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான்வேண்டேன்
மருளொழி நீ மடநெஞ்சே வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே.

दासानां स्वकृपोपलम्भमनसां दासस्य मे चक्रभृत्
पर्याप्तः स्वकृपाप्रदो भवति सोऽप्याज्ञाप्रकारेण नः ।
नो वाञ्छाम्यहमुद्भवं पृथुजगन्मध्ये त्वितोऽज्ञानदे
भ्रान्तिं त्वं त्यज भव्यचित्त! विनमेर्वाट्टारुनेतुः पदे ॥

2. வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான்
கேட்டாயே மடநெஞ்சே! கேசவன் எம்பெருமானை
பாட்டாய பலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து
நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினமே.

वाट्टारीशपदे विनम्य महति छेत्स्स्यन् जगत्युद्भवं
हृद्व्याप्यशृणोर्विरोधिजयिनं मत्स्वामिनं केशवम् ।
गीत्वाऽनेकसुगीतिभिश्चिरकृतं निर्मूल्य कर्माऽखिलं
हित्वा प्राकृतवत् प्रवृत्तिमपि तं नारायणं स्मः श्रिताः ॥

3. நண்ணினம் நாரணனை நாமங்கள் பலசொல்லி
மண்ணுலகில் வளம்மிக்க வாட்டாற்றான் வந்தின்று
விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே
எண்ணினவாறாகா இக்கருமங்கள் என்நெஞ்சே!

सङ्कीर्त्योपगता वयन्तु बहुधा नामानि नारायणं
भूलोकेऽधिकसंपदृद्धिविलसद्वाट्टारुनाथोऽधुना ।
दित्सुः संत्वरते पदं मम परं स्वाज्ञाप्रकारादितः
कर्माणीतिविधानि चित्त! मम भो! न स्युः यथा चिन्तितम् ॥

4. என்நெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ் நூலிவை மொழிந்து
வன்னெஞ்சத்து இரணியனை மார்விடந்த வாட்டாற்றான்
மன்னஞ்சப் பாரதத்துப் பாண்டவர்க்காய்ப் படைதொட்டான்
நன்னெஞ்சே! நம்பெருமான் நமக்கருள்தான் செய்வானே.

स्थित्वा मद्धृदयान्तरे विततसच्छास्त्रं त्विदं द्राविडं
प्रावोचत् बलिहृद्धिरण्यहृदयाच्छेदी स वाट्टार्प्रभुः ।
राजस्वात्तभयेषु पाण्डवकृते त्वात्तायुधो भारते
हे! सच्चित्त! परं पदं वितरितुं स्वामी दयेताऽपि नः ॥

5. வானேற வழிதந்த வாட்டாற்றான் பணிவகையே
நானேறப் பெறுகின்றேன் நரகத்தை நகு நெஞ்சே
தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ் பாதன் செழும்பறவை
தானேறித் திரிவான தாளிணை என்தலைமேலே.

आरोढुं परमं पदं शुभसृतेर्दातुस्तु वाट्टार्प्रभोः
गीतोक्तेर्विधयाहमाप्तुमलभे चेतो! हसेर्नारकम् ।
मध्वृध्यत्तुलसीसुमाञ्चितपदस्यारुह्य रम्यं स्वयं
तार्क्ष्यं संचरतः पदाब्जयुगलं स्यादुत्तमाङ्गे मम ॥

6. தலைமேல தாளிணைகள் தாமரைக்கண் என்னம்மான்
நிலைபேரான் என்நெஞ்சத்து எப்பொழுதும் எம்பெருமான்
மலைமாடத்து அரவணைமேல் வாட்டாற்றான் மதம்மிக்க
கொலையானை மருப்பொசித்தான் குரைகழல்கள் குறுகினமே.

सा पादाब्जयुगी विभाति शिरसि स्वामी ममाम्भोजदृक्
मच्चित्तं न जहाति नित्यवसतिं त्वस्मन्महापूरुषः ।
शैलोत्तुङ्गसुधाम्नि शेषशयने वाट्टारुपुर्यां सतः
प्राप्ता मत्तजिघांसुदन्तिरदविच्छेत्तुस्सशिञ्जे पदे ॥

7. குரைகழல்கள் குறுகினம் நம் கோவிந்தன் குடிகொண்டான்
திரைகுழுவு கடல்புடைசூழ் தென்னாட்டுத் திலதமன்ன
வரைகுழுவு மணிமாட வாட்டாற்றான் மலரடிமேல்
விரைகுழுவு நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழுமே.

प्राप्ताश्शिञ्जितवत्पदे मम मनो गोविन्द आत्मालयं
स्वीचक्रे सतरङ्गवारिधिवृतावाचीनभूभूषणे ।
शैलौघोपमरत्नसौधविलसद्वाट्टारुपुर्यां सतः
पादाब्जोपरि सौरभाढ्यतुलसी मद्देहगा मोदते ॥

8. மெய்ந்நின்று கமழ்துளவ விரையேறு திருமுடியன்
கைந்நின்ற சக்கரத்தன் கருதுமிடம் பொருதுபுனல்
மைந்நின்ற வரைபோலும் திருவுருவ வாட்டாற்றாற்கு
எந்நன்றி செய்தேனா என்நெஞ்சில் திகழ்வதுவே.

श्रीमद्विग्रहसत्सुगन्धितुलसीगन्धाढ्यमौलेर्यथा
स्वेष्टं संयुगदक्षचक्रविलसत्पाणेर्जलश्रीभृतः ।
नित्यं नीलगिरिश्रियं च सुतनौ वाट्टार्पुरस्थेशितुः
कां कृत्वोपकृतिं कृतिं बत! मया मच्चेतसि स्फोरणम् ॥

9. திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும்
திகழ்கின்ற திருமாலார் சேர்விடம் தண்வாட்டாறு
புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி போரரக்கர் குலங்கெடுத்தான்
இகழ்வின்றி என்நெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியானே.

भास्वद्वक्षसि नित्ययौवनजुषा देव्या श्रिया भास्वतः
लक्ष्म्यां मोहजुषस्सुरम्यवसतौ वाट्टारुपुर्यां वसन् ।
सञ्चार्योत्तमपक्षिणं निहतवान् युद्धोत्करक्षःकुलं
विश्लेषं न हि याति चेतसि सदा हित्वाप्युपेक्षां मम ॥

10. பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்தாளறக் கொண்டான்
அரியாகி இரணியனை ஆகம் கீண்டானன்று
பெரியார்க்கட்காட்பட்டக்கால் பெறாத பயன் பெறுமாறு
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் காட்டினனே.

कुर्वश्लेषमृते स्वदास्यमिति मामत्यन्तदासं व्यधात्
जन्मापोह्य तदा हिरण्यवपुरुद्भेदी नृसिंहीभवन् ।
दासत्वे महतां श्रिते त्वसुलभार्थावाप्तिरीतिं प्रभू
रेखादीप्तिमदास्यनागशयने वाट्टापुरेऽदर्शयत् ॥

11. காட்டித்தன் கனைகழல்கள் கடுநரகம் புகலொழித்த
வாட்டாற்றெம்பெருமானை வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்
பாட்டாய தமிழ்மாலை ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்
கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

चक्रित्वात् केशवत्वादिभिरपि च तथा श्रीशनारायणत्वात्
स्नेहित्वात्पाण्डवानामभिमततुलसीपूजनीयत्वभावात् ।
अम्भोजाक्षत्वगोविन्दत उत सुयशःश्रीपतित्वादिभावैः
श्रीमान् तीव्रोद्यमोऽयं स्वपदवितरणे चेति तेनाभ्यभाषि ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

स्वीये शिञ्जतवत्पदे प्रदर्श्य नरके क्रूरे प्रवेशापहे
वाट्टास्वामिनि मञ्जुलर्द्धिकुरुकाश्रीमत्शठद्विट्कृते ।
★गाथात्मद्रविडस्रजामिह सहस्रे नैव तृप्यन्ति तत्
दिव्ये कर्णसुखर्जुसूक्तिदशकं श्रुत्वा स्थितास्सूरयः ॥

॥ इति दशमशतके षष्ठं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

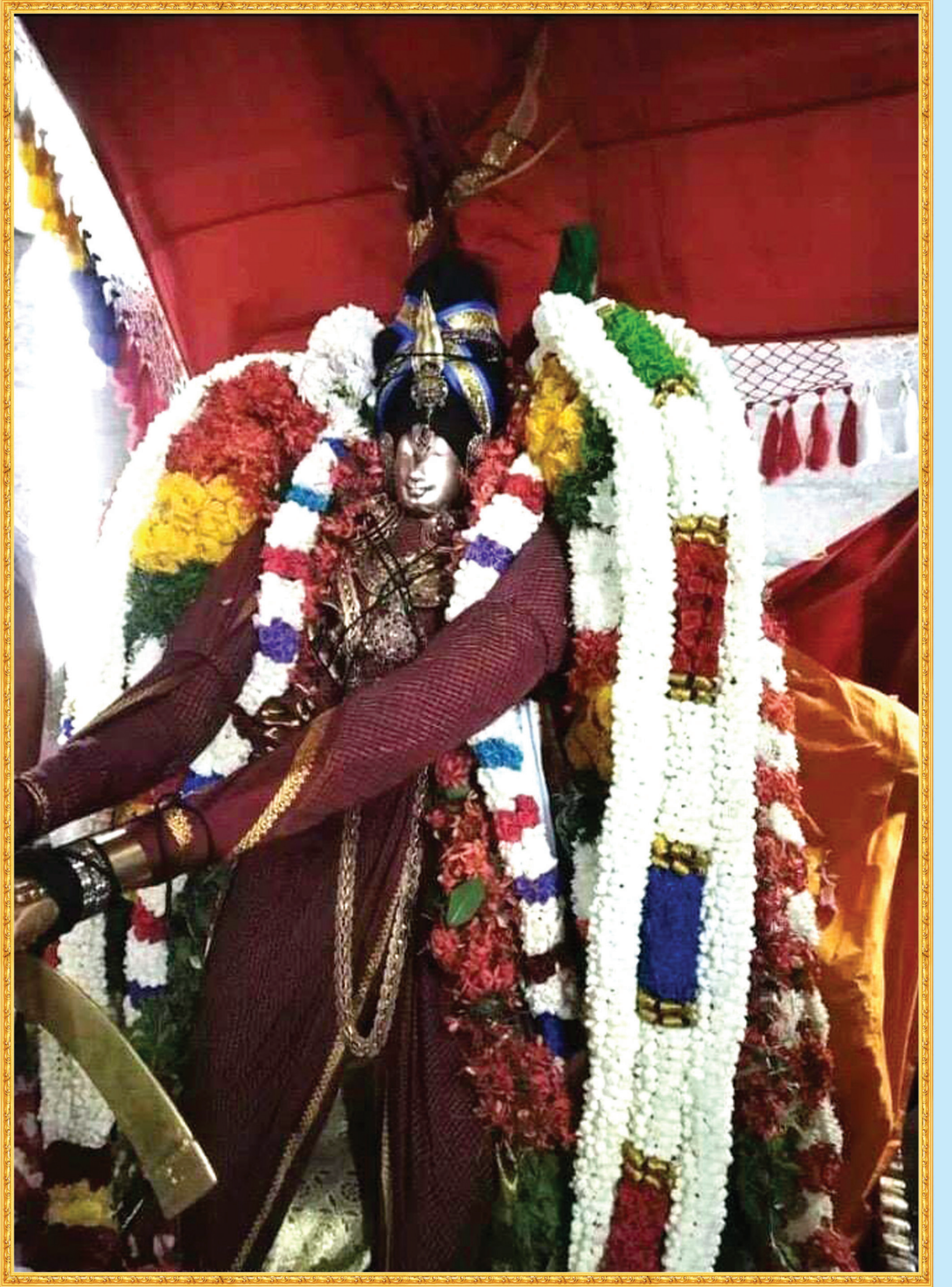

★अत्र यतिभङ्गभीरूणां कृते ''गाथात्मद्रविडस्रजामिह न वै तृप्तास्सहस्रे त्विदं'' इति पाठः ॥

திருக்குடந்தை ஸ்ரீ ஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதி இராப்பத்து உத்ஸவம்
5ம் திருநாள் (15ம் ஸேவை)

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார்

ஸ்ரீ கள்ளழகர் எதிர்ஸேவை

।। अथ दशमशतके सप्तमं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து – ஏழாம் திருவாய்மொழி

செஞ்சொற்கவிகாள்

திருவாய்மொழிப் பாவகை – அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – स्रग्धरा

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – அடியவர் திருமேனியில் மிகுந்த ஆசை உடைய தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – स्वजनतनुकृतात्यादरत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

काले त्वया वृत उपेहि तु मामितीर्य
तद्देहसक्तहृदयस्सशरीरमेव ।
नेतुं स्वलोकमभिकांक्षति युक्तमेत–
न्नैवेत्यरण्यगिरिसुन्दरमस्ति रुन्धन् ।।

1. செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்தாட்
செய்ம்மின் திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக் கள்வன் மாமாயன்
மாயக் கவியாய் வந்தென்

நெஞ்சும் உயிரும் உள்கலந்து நின்றார்
அறியா வண்ணம் என்
நெஞ்சும் உயிரும் அவையுண்டு
தானேயாகி நிறைந்தானே

कैङ्कर्यं रक्षितस्वाः तनुत ऋजुगिरः! पण्डिताः! श्रीवनाद्रीट्
चोरस्स्वाश्चर्यभूतो भृशमतिकपटो मायिकव्यात्मनैत्य ।
मच्चित्तात्मान्तरैक्यं सविधसदपरिज्ञातरीत्यैव भुक्त्वा
तन्मच्चित्तात्मरूपः स्वयमभवदहो! सर्वदेहेषु पूर्णः ।।

2. தானேயாகி நிறைந்து எல்லா உலகும்
உயிரும் தானேயாய்
தானே யான் என்பானாகித் தன்னைத்
தானே துதித்தெனக்குத்
தேனே பாலே கன்னலே
அமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்
கோனேயாகி நின்றொழிந்தான்
என்னை முற்றும் உயிருண்டே.

भूत्वा सर्वं स्वयं तन्निखिलमपि जगद्व्याप्य जीवश्च भूत्वा
भूत्वाऽहंशब्दवाच्यः स्वयमथ च नवन् स्वं स्वयं वै ततो मे ।
मध्वेव क्षीरमेवैक्षवममृतमपि श्रीवनाद्रेश्च नाथो
भूत्वैव स्थायितां सोऽगमदखिलमदात्मीयसर्वस्वभोक्ता ।।

3. என்னை முற்றும் உயிருண்டு என் மாய
ஆக்கை இதனுள்புக்கு
என்னை முற்றும் தானேயாய் நின்ற
மாயன் அம்மான் சேர்

தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத்
திசைக் கைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்
இன்னும் போவேனே கொலோ
என்கொல் அம்மான் திருவருளே?

भुक्त्त्वात्मानं प्रियं मे निखिलमपि वपुः प्राकृतं मे प्रविश्या–
प्यात्मीयं मां च सर्वं स्वयमभिमतकृत्स्वद्भुतस्वामिनाऽऽप्तम् ।
दक्षाशेड्यं वनाद्रिं दिशमभिविनमन् साञ्जलिस्संश्रितोऽहं
हीतो गच्छेयमूर्ध्वं किमनुपधि कृपा कीदृशी स्वामिनो हा! ॥

4. என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்?
உலகும் உயிரும் தானேயாய்
நன்கென் உடலம் கைவிடான்
ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி
தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்
நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை
நங்கள் குன்றம் கைவிடான் நண்ணா
அசுரர் நலியவே.

भूत्वात्मानश्च लोकास्स्वयमजहदिदं मद्वपुस्संप्रचार्य
गत्वा पादेन देशं सुखकरमसमप्रेक्षितिश्शोधकस्सन् ।
भूमध्ये दक्षिणाशातिलकमिव लसत्श्रीवनाद्रिं गिरिं नो
नाशायाऽनाश्रितानां त्यजति न हि कृपा स्वामिनः कीदृशीव?॥

5. நண்ணா அசுரர் நலிவெய்த நல்ல
அமரர் பொலிவெய்த
எண்ணாதனகள் எண்ணும் நன்முனிவர்
இன்பம் தலைச்சிறப்ப

பண்ணார் பாடல் இன்கவிகள்
யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடி
தென்னாவென்னும் என்னம்மான்
திருமாலிருஞ்சோலையானே.

नाशायानाश्रितानां श्रितशुभजनताश्रेयसे चाऽपि चिन्ता–
तीतानि ध्यायिनां स्वं प्रतिसुखजलधिप्राप्तये सन्मुनीनाम् ।
गीत्या पूर्णास्सुगाथात्मकमधुरकृतीः सन्नहं स्वेन गीत्वा
मत्स्वामी तन्न तन्नेति च वदति मुदा श्रीवनाद्रीश एव ॥

6. திருமாலிருஞ்சோலையானே ஆகிச்
செழுமூவுலகும் தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளே வைத்து
ஊழியூழி தலையளிக்கும்
திருமால் என்னை ஆளுமால்
சிவனும் பிரமனும் காணாது
அருமால் எய்தி அடிபரவ
அருளை ஈந்த அம்மானே.

कल्पे कल्पे विचित्रं त्रिजगदपि निजस्वल्पकुक्षौ निवेश्य
प्राधान्येनाऽभिरक्षन् निजशुभवसतिश्रीवनाद्रीशनाथः ।
श्रीव्यामुग्धोऽतिमुग्धो मदवनसवने ब्रह्मरुद्राद्यदृष्टः
स्वामी तेषूच्चभक्त्या स्वपदनतनुतिष्वेव क्लृप्तानुकंपः ॥

7. அருளை ஈ! என்னம்மானே!
என்னும் முக்கண் அம்மானும்
தெருள்கொள் பிரமன் அம்மானும்
தேவர் கோனும் தேவரும்

இருள்கள் கடியும் முனிவரும்
ஏத்தும் அம்மான் திருமலை
மருள்கள் கடியும் மணிமலை
திருமாலிருஞ்சோலை மலையே.

हे! मत्स्वामिन्! दयां देह्ययधिकमिति निजस्वामिना त्र्यम्बकेन
ज्ञानोच्चब्रह्मणा च स्वनिवहविभुना देवराजाऽमरैश्च ।
अज्ञानाख्यान्धकारापहमुनिभिरपि स्तूयमानेश्वराद्रिः
स्वाज्ञानध्वान्तहाद्रिर्भवति मणिमयश्रीवनाढ्याद्रिरेव ॥

8. திருமாலிருஞ்சோலை மலையே
திருப்பாற்கடலே என்தலையே
திருமால் வைகுந்தமே
தண்திருவேங்கடமே எனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே
வாக்கே கருமமே
ஒருமாநொடியும் பிரியான்
என்னூழிமுதல்வனொருவனே.

श्रीशावासं वनाद्रिं कलशजलनिधिं मामकं चोत्तमाङ्गं
वैकुण्ठं श्रीशहृद्यं शिशिरतटभुवं वेङ्कटं मच्छरीरम् ।
दुर्विज्ञानप्रकृत्यावृतमपि च ममात्मानमेवं मनो–वाक्–
कायं चैकैकमेकक्षणमपि न जहात्येककल्पादिहेतुः ॥

9. ஊழிமுதல்வனொருவனே என்னும்
ஒருவன் உலகுக்கெல்லாம்
ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்துக்
காத்துக் கெடுத்துழலும்

ஆழிவண்ணன் என்னம்மான்
அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலை
வாழி மனமே! கைவிடேல் உடலும்
உயிரும் மங்கவொட்டே.

कालादेरेक एवादिम इति विदितस्त्वेक उत्पाद्य लोकान्
सङ्कल्पादेव कल्पं प्रति दधदखिलान् संहरन् क्रीडतो मे ।
प्राप्तस्याम्भोधिशैलीं रुचिरशिशिरितं स्वामिनः श्रीवनाद्रिं
मा त्याक्षीर्मङ्गलं ते हृदय!; वपुरसुध्वंसनं संवदस्व ।। ट

10. மங்கவொட்டுன் மாமாயை
திருமாலிருஞ்சோலை மேய
நங்கள் கோனே! யானே நீயாகி
என்னை அளித்தானே!
பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும்
கருமேந்திரியம் ஐம்பூதம்
இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி
மானாங்கார மனங்களே.

मायायास्ते महत्या हृदि कलय हृतिं श्रीवनाद्र्याश्रितास्मत्–
स्वामिन्! भूत्वाहमेव त्वमिममवितवन्! पञ्चवृद्धेन्द्रियार्थाः ।
पञ्चाक्षं पञ्चकर्मेन्द्रियसहितमहापञ्चभूतानि चात्र
ह्येतत्जीवाप्तमूलप्रकृतिमहदहङ्कारचेतांसि चैव ।।

11. மானாங்காரமனங்கெட ஐவர்
வன்கையர் மங்க
தானாங்காரமாய்ப் புக்குத் தானே
தானே ஆனானைத்

தேனாங்காரப் பொழில்குருகூர்ச்
சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள்
மானாங்காரத்திவை பத்தும்
திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

अत्याश्चर्यस्वभावात् हृदयगततया स्वस्तुतौ प्रेरकत्वात्
स्वामित्वात् सर्वभूतान्तरनुगततया स्वस्तुतौ कर्तृभावात् ।
आपद्बन्धुत्वयोगात् बहुविधसविधस्थानवत्त्वेन देवः
श्रीमानत्यादरः स्यात्स्वजनपरिकरेष्वित्यथो सञ्जगाद ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

सृष्टस्याष्टाभिरस्य प्रकृतिपरिणतेर्दुष्टपञ्चेन्द्रियाणां
नाशायापि प्रविश्य स्वयमहमिति च स्वेन सन्तं स्वयं च ।
भृङ्गाहङ्कारपूर्णोपवनसुकुरुकाश्रीशठारेस्सहस्रे
श्लाघ्याहङ्कारवाचां दशकमिदमिह श्रीवनाद्यर्थमेव ॥

॥ इति दशमशतके सप्तमं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ दशमशतके अष्टमं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து – எட்டாம் திருவாய்மொழி

திருமாலிருஞ்சோலை

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – वसन्ततिलका

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – தனது திருவுள்ளப்படியே செயலாற்றி இன்புறும் தன்மை.

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – स्वेच्छातुष्टत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

देहेऽपि हेय इति मे यदि मोहवान् त्वं
मुक्तिं प्रयच्छसि कुतस्तु विलंबितो मे ।
मूकेत् स पृष्ट इति तत्र निदानमस्य
स्वेच्छेति सुन्दरहरिं भजतेऽभिधास्थम् ।।

1. திருமாலிருஞ்சோலை மலை என்றேனென்னத்
திருமால் வந்து என்நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்
குருமாமணி உந்துபுனல் பொன்னித் தென்பால்
திருமால் சென்று சேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

श्रीमद्वनाद्रिरिति गामवदं तदैव
श्रीशो ममैत्य हृदि पूर्णतया प्रविष्टः ।
श्लाघ्योच्चरत्नमणिमत्कनकापसव्ये
श्रीशास्थितं पदमुपेत्य पुरी श्र्यभिख्या ॥

2. பேரே உறைகின்ற பிரான் இன்று வந்து
பேரேன் என்று என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்
காரேழ் கடலேழ் மலையேழ் உலகேழும்
ஆரா வயிற்றானை அடங்கப் பிடித்தேனே.

आख्यास्थितोऽत्र समुपेत्य महोपकारी
मा गामिति स्वहृदि पूर्णतया प्रविष्टः ।
भुक्त्याभ्रवार्धिगिरिलोकसुसप्तकानां
तृप्तेतरोदरमहं सुहितं त्वगृह्णाम् ॥

3. பிடித்தேன் பிறவி கெடுத்தேன் பிணிசாரேன்
மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை
கொடிக்கோபுர மாடங்கள் சூழ் திருப்பேரான்
அடிச்சேர்வது எனக்கு எளிதாயினவாறே!

प्रापं भवास्तिमजहाञ्च रुजं च माऽगां
मायां न्यवर्तयमगारसुखे स्थिरां ताम् ।
केतूच्चगोपुरगृहश्र्यभिधापुरेश–
पादाश्रयस्य सुकरत्वविधा ममाहो! ॥

4. எளிதாயினவாறென்று என் கண்கள் களிப்ப
களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்
கிளி தாவிய சோலைகள் சூழ் திருப்பேரான்
தெளிதாகிய சேண்விசும்பு தருவானே!

कैषा सुखाश्रयविधेति दृशोस्सुखिन्योः
भूत्वाऽतिहृष्टहृदयो मुदितो भवामि ।
धावच्छुकोपवनवत्–श्र्यभिधापुरेशः
शुद्धं भवत् परममुन्नतखं प्रदद्यात् ॥

5. வானே தருவான் எனக்கா என்னோடு ஒட்டி
ஊனேய் குரம்பை இதனுள் புகுந்து இன்று
தானே தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்
தேனேய் பொழில் தென்திருப்பேர் நகரானே.

रम्यालिपूर्णवनवत्श्र्यभिधापुरीशः
वैकुण्ठमेव मम मय्युदितोक्ति दित्सुः ।
अन्तः प्रविश्य मम मांसकुसूलमद्य
वैय्याकुलीप्रदमघौघमहन् स्वयं मे ॥

6. திருப்பேர் நகரான் திருமாலிருஞ்சோலை
பொருப்பே உறைகின்ற பிரான் இன்று வந்து
இருப்பேன் என்று என் நெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்
விருப்பே பெற்று அமுதமுண்டு களித்தேனே.

श्रीनामपुर्यधिपतिस्स वनाद्रिसंज्ञ–
शैलेन्द्र एव निवसन् उपकार्युपेत्य ।
अद्यावसेयमिति माऽविशदाप्तपूर्तिः
*स्पृह्यत्वमेत्य मुदितोस्म्यमृतं निपीय ॥

7. உண்டு களித்தேற்கு உம்பர் என்குறை? மேலைத்
தொண்டு உகளித்து அந்தி தொழும் சொல்லுப் பெற்றேன்
வண்டு களிக்கும் பொழில் சூழ் திருப்பேரான்
கண்டு களிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலானே.

नन्दद्द्विरेफवनवत्श्र्यभिधापुरेशः
वीक्ष्याभिनन्दितुमयन्न दृशोरपैति ।
भुक्त्वा तमात्तमुद ऊनमितोस्ति किम्मे?
प्रापं नमोगिरमथोत्तमदास्यहृष्टः ॥

8. கண்ணுள் நின்றகலான் கருத்தின்கண் பெரியன்
எண்ணில் நுண்பொருள் ஏழிசையின் சுவைதானே
வண்ண நன்மணி மாடங்கள் சூழ் திருப்பேரான்
திண்ணம் என்மனத்துப் புகுந்தான் செறிந்தின்றே.

स्थित्वाऽपयाति न दृशोरधिकाभिसन्धिः
सूक्ष्मे हृदध्वनि रसः स्वरसप्तकस्य ।
सच्चूर्णयुङ्मणिगृहश्र्यभिधापुरेशः
मन्मानसेऽद्य दृढमाविशदात्तवृद्धिः ॥

* ''पीतामृतोऽस्मि मुदितस्स्पृहणीय एव ॥'' इति पाठान्तरम् ।

9. இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான்
அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்தது என்செய்வான்?
குன்றென்னத் திகழ்மாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
ஒன்றெனக்கருள் செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே.

कृत्वाऽद्य मामपि सदर्थमधात् मयि स्वं
मां बाह्यगं खलु तदाऽधित किं चिकीर्षुः ।
शैलोपमोज्वलगृहश्र्यभिधापुरीशः
एकोत्तरेऽभि निविशामि निवेदनेऽहम् ॥

10. உற்றேன் உகந்து பணிசெய்து உனபாதம்
பெற்றேன் ஈதே இன்னம் வேண்டுவது எந்தாய்!
கற்றார் மறைவாணர்கள் வாழ் திருப்பேராற்கு
அற்றார் அடியார் தமக்கு அல்லல் நில்லாவே.

आप्तोऽन्ति मोदकृतकिङ्करतस्तवाङ्घ्री
प्राप्तोऽर्थनीयमिदमेव परं मदीश! ।
शास्त्रज्ञवेदविदितश्र्यभिधापुरेशः
निस्सङ्गदास्यकधियां न किलास्ति दुःखम् ॥

11. நில்லா அல்லல் நீள்வயல்சூழ் திருப்பேர்மேல்
நல்லார் பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லார்தமிழாயிரத்துள் இவைபத்தும்
வல்லார் தொண்டர் ஆள்வது சூழ்பொன்விசும்பே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

लक्ष्मीकान्तत्वयोगात् विपदि सखितया दिव्यदेशस्थितत्वात्
मोक्षोद्योगात्तदर्थं कृतशपथतया सर्वतस्सन्निधानात् ।
दृष्टय्न्तस्सन्निवासादतिवितरणतस्स्वस्वभावप्रकाशात्
स्वामित्वात्तुष्यतीत्थं स्वयमनुपधितः श्रीपतिश्चेत्यगायि ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

केदारपूर्तिविपुलश्र्यभिधापुरोप-
र्यार्यौघवासकुरुकाशठहोक्तिपूर्णे ।
ज्ञाताधुनोक्तदशकैर्द्रमिडे सहस्रे
भक्तैर्महोज्वलखमव्यमपास्तदुःखैः ॥

॥ इति दशमशतके अष्टमं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ दसमशतके नवमं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து — ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

சூழ்விசும்பு

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிவிருத்தம்

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – मन्दाक्रान्ता

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – அர்ச்சிராதி கதியில் அடியவர்களை வழி நடத்துபவர் தலைவனாகத் திகழும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – सुखार्चिर्मुखसरणिमुखत्वम्

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

एवं मुनिस्स्वपरभक्तिदशानुभूतिः
मुक्तस्य भोगविषये परमां पिपासाम् ।
उत्पादयन्नयति वह्निमुखाध्वमुख्ये
मां कुम्भघोण इति भावनयेति गोपम् ।।

1. சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியம் முழக்கின
ஆழ்கடல் அலைதிரை கையெடுத்தாடின
ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய என்னப்பன்
வாழ்புகழ் நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்தே.

व्याप्ताभ्रालङ्कृतिजलधरास्तूर्यघोषानघुष्यन्
अब्धिर्वीचीकरनिकरमुद्धृत्य निम्नो ननर्त ।
सप्तद्वीपी व्यधरदुपदासंपदं मत्सुबन्धोः
दासान् मोदात् स्थिरगुणनिधेर्वीक्ष्य नारायणस्य ॥

2. நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்து நன்னீர்முகில்
பூரண பொற்குடம் பூரித்தது உயர்விண்ணில்
நீரணி கடல்கள் நின்றார்த்தன நெடுவரைத்
தோரணம் நிரைத்து எங்கும் தொழுதனர் உலகே.

दासान् मोदात् शुचिजलधरा वीक्ष्य नारायणस्य
स्वार्णन् पूर्णान् *नभसि च घटान् पूरयामासुरुच्चैः ।
स्थित्वाऽम्भोलङ्कृतजलधयो घोषयन्नद्रिदीर्घान्
नेमुर्लोका नभसि परितः तोरणान् सन्निबद्ध्य ॥

3. தொழுதனர் உலகர்கள் தூபநல் மலர்மழை
பொழிவனர் பூமி அன்றளந்தவன் தமர்முன்னே
எழுமின் என்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்
வழி இது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே.

नेमुर्लोका नभसि मुमुचुर्धूपसत्पुष्पवृष्टिं
दासानां धुर्युपरि च पुरा पादविक्रान्तभूमेः ।
पार्श्वद्वन्द्वेऽप्यनघमुनयोऽप्यत्र वर्धध्वमित्या–
गत्याऽग्रे संजगुरयमिहाध्वेति वैकुण्ठभाजाम् ॥

---

* ''वियति कलशान् पूरयामासुरुच्चैः ॥'' इति पाठान्तरम् ।

4. எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம் வகுத்தனர்
கதிரவர் அவரவர் கைந்நிரை காட்டினர்
அதிர்குரல் முரசங்கள் அலைகடல் முழக்கொத்த
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன் தமர்க்கே.

माध्वीपूर्णप्रसवतुलसीमौळिमन्माधवस्य
स्वीयानां धुर्युपगतसुरा विश्रमौकांसि तेनुः ।
तेजोवन्तस्फुटमनिमिषा दर्शयन्तः स्वहस्तान्
अत्यक्रामन् मुखरमुरजा वीचिमत्सिन्धुघोषम् ॥

5. மாதவன் தமரென்று வாசலில் வானவர்
போதுமின் எமதிடம் புகுதுக என்றலும்
கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்
வேதநல் வாயவர் வேள்வியுள் மடுத்தே.

एते स्वीया इति पथि गता माधवस्येति देवेष्–
वप्यायाताः प्रविशत मम स्थानमित्यर्थिषूच्चैः ।
गीताः सूच्चैः कुशलगरुडैः किन्नराश्चाप्यगायन्
वेदश्लाघ्याननबुधगणा यागमन्तस्समर्प्य ॥

6. வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை
காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் இசைத்தனர்
ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான் தமரென்று
வாளொண்கண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்தே.

अन्तर्मुक्ते सवनजफले सौरभोद्गन्धिधूपैः
सर्वत्रासन् दिविमुखरिताः काहलाश्शङ्खमिश्राः ।
कान्त्या कान्तेक्षणयुवतयः मङ्गलानि प्रमोदात्
पेठुः स्वर्गाद्यवत भुवनं चक्रिदासा इतीत्थम् ॥

7. மடந்தையர் வாழ்த்தலும் மருதரும் வசுக்களும்
தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர் தொடுகடல்
கிடந்தவென் கேசவன் கிளரொளி மணிமுடி
குடந்தையென் கோவலன் குடியடியார்க்கே.

देवीष्वेवं सवसु मरुतो मङ्गलाशासनौत्का–
स्त्वन्वेतास्संस्तुतिमरचयन् शायिनः केशवस्य ।
निम्नेऽब्धौ द्युत्मणिमकुटवत्कुम्भघोणेशितुर्मे
गोपालस्यास्वकुलभवनं दासभावं गतानाम् ॥

8. குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று
முடியுடை வானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள
கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம் குறுகினர்
வடிவுடை மாதவன் வைகுந்தம் புகவே.

गोविन्दस्यान्वयसरणितो दासभूता इतीमे
प्रत्युद्गच्छत्यनघमकुटे स्वस्वदेशेऽमरौघे ।
उच्चैः दीव्यद्ध्वजवरणवत् गोपुरं चाभियाताः
वैकुण्ठं श्रीसुभगवपुषो माधवस्य प्रवेष्टुम् ॥

9. வைகுந்தம் புகுதலும் வாசலில் வானவர்
வைகுந்தன் தமரெமர் எமதிடம் புகுதென்று
வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்
வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே!

वैकुण्ठेऽस्मिन्नमरनिवहा गोपुरस्थाः प्रविष्टे
वैकुण्ठीयाः प्रविशत पदं स्वामिनो! नोऽस्मदीयम् ।
वैकुण्ठस्था दधति मुनयस्सूरयो विस्मयं "श्री-
वैकुण्ठाप्तिः प्रकृतिजनुषां भाग्य"मेवेत्यपूर्वम् ॥

10. விதிவகை புகுந்தனரென்று நல்வேதியர்
பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்
நிதியுநற் சுண்ணமும் நிறைகுட விளக்கமும்
மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர் வந்தே.

अस्मद्भाग्यात् परममविशन्तेति सद्वेदवेद्याः
स्वीये स्थाने क्रममजहतः क्षालयामासुरंघ्रिम् ।
श्रीमच्चूर्णं निधिमपि घटं तीर्थपूर्णं प्रदीपं
पूर्णेन्द्वास्यास्सुरयुवतयोऽभ्येत्य दध्रुः कराग्रे ॥

11. வந்தவர் எதிர்கொள்ள மாமணி மண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடு இருந்தமை
கொந்தலர்பொழில் குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்
சந்தங்கள் ஆயிரத்திவை வல்லார் முனிவரே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकः)

स्वामित्वात् श्रीशनारायण इति यशसा विक्रमाद्विष्टपानां
श्रीमत्वाच्चक्रवत्वात् जलनिधिशयनाच्चापि गोविन्दभावात् ।
वैकुण्ठस्वामिभावादपि च निजजनानर्चिराद्याख्यगत्या
स्वं लोकं प्रापयेच्छ्रीपतिरिति कथयां श्रीशठारिर्बभूव ॥

॥ प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ॥

तस्मिन् प्रत्युद्गतवति मणिश्रीमहामण्डपे सं–
वासप्राप्तौ निरवधिमहानन्ददासैस्सहैव ।
स्फायत्गुच्छोपवनकुरुकासच्छठद्विट्सहस्रे
छन्दोरूपे त्विह तु दशकाभ्यासिनस्स्युर्मुनीन्द्राः ॥

॥ इति दशमशतके नवमं दशकम् ॥

॥ श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ॥

।। अथ दशमशतके दशमं दशकम् ।।

பத்தாம் பத்து – பத்தாம் திருவாய்மொழி

முனியே! நான்முகனே!

திருவாய்மொழிப் பாவகை – கலிநிலைத்துறை

प्रतिबिम्बलहरीवृत्तम् – शार्दूलविक्रीडितम्

இத்திருவாய்மொழியில் காட்டப்படும் பண்பு – முத்தி அளிப்பவனாகவும் முத்தி அடைந்தவர்களுக்கு இன்சுவையாகவும் இருக்கும் தன்மை

एतद्दशकप्रतिपाद्यगुणविशेषः – मोक्षदत्वं मुक्तभोग्यत्वञ्च

।। सङ्गतिमणिमाला ।।

(वसन्ततिलका)

अग्न्यादिमार्ग इति सप्रणयं स्वयात्रां
कृत्वा पदेऽथ परमे वसतिं समाधौ ।
दृष्ट्वाऽथ विच्युतिमवाप्य ततोऽतिखिन्नः
तं मोक्षदं नुवति मुक्तजनाभिभोग्यम् ।।

1. முனியே! நான்முகனே! முக்கண்ணப்பா! என்பொல்லாக்
கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே! என்கள்வா!
தனியேன் ஆருயிரே! என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு
இனி நான் போகலொட்டேன் ஒன்றும் மாயம் செய்யே
லென்னையே.

सृष्ट्यर्थं मनने स्थितास्थितचतुर्वक्त्र! त्रिणेत्रोपकृत्!
मद्बिम्बाधरनीलनूतनमणे! पद्माक्ष! मद्वञ्चक! ।
पूर्णप्राण! ममैककस्य शिरसोऽप्युच्चैरुपेत्य स्थितं
सम्मन्येऽहमितो न गन्तुमपि मा कार्षीस्त्वमायां मयि ॥

2. மாயம் செய்யேல் என்னை உன் திருமார்வத்து மாலை நங்கை
வாசம் செய்யும் பூங்குழலாள் திருவாணை நின் ஆணை கண்டாய்
நேசம் செய்துன்னோடென்னை உயிர் வேறின்றி ஒன்றாகவே
கூசம் செய்யாது கொண்டாய் என்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ.

मा मा वञ्चय मालयेव भवतो वक्षस्थया पूर्णया
सौरभ्यावहरम्यकुन्तलभृता लक्ष्म्या त्वयाऽहं शपे ।
त्वं त्वा स्नेहमृते घृणां मम तवाप्यैक्येन चात्मापृथक्-
भावादङ्ग्यकरोः किलैत्य बत! मामाहूय च स्वीकुरु ॥

3. கூவிக் கொள்ளாய் வந்தந்தோ என்பொல்லாக் கருமாணிக்கமே!
ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலால் அறிகின்றிலேன் நான்
மேவித்தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திரன் ஆதிக்கெல்லாம்
நாவிக் கமல முதற்கிழங்கே! உம்பர் அந்ததுவே.

आदृत्याश्रितपद्मभूशिवसुरेन्द्राद्याखिलानां पुरा
बीजं नाभिसरोजकन्द परमस्थानां च तत्तादृशम् ।
एकालम्बनयष्टिमात्मविषये जाने न च त्वां विनो-
पेतो मे क्षतनीलरत्न! बत! मामाहूय च स्वीकुरु ॥

4. உம்பர் அந்தண் பாழேயோ அதனுள் மிசை நீயேயோ
அம்பர நற்சோதி அதனுள் பிரமன் அரன்நீ
உம்பரும் யாதவரும் படைத்த முனிவன் அவன்நீ
எம்பரம் சாதிக்கலுற்று என்னைப் போர விட்டிட்டாயே.

ऊर्ध्वस्थोज्ज्वलशीतलप्रकृतितन्मध्यस्थवर्यः त्वमे–
वाहो! खोज्वलतेजसि त्वमिह सन् ब्रह्मा हरस्त्वं सह ।
उत्कृष्टैरमरैरनादिसकलस्रष्टा मुनिस्त्वं स मे
भारे वोढृतया विचिन्त्य किमु मां संसारचारेऽक्षिपः ॥

5. போர விட்டிட்டு என்னை நீ புறம் போகலுற்றால் பின்னை யான்
ஆரைக் கொண்டு எத்தையந்தோ எனதென்பதென் யானென்பதென்
தீர இரும்புண்ட நீரது போல என் ஆருயிரை
ஆரப் பருக எனக்கு ஆராவமுதானாயே.

त्वत्तो मां त्वमपोह्य चिन्तयसि चेत् गन्तुं बहिस्तर्ह्यहं
कं वाऽश्रित्य किमत्र हन्त किमहं वाच्यं मदीयं च किम् ।
शान्त्यै तप्यदयस्सुपीतजलवत् श्लाघ्यात्मनाऽऽतृप्ति मां–
पातुं मे पिबतोऽप्यतृप्तिजनकापूर्वामृतीभूत! मे ॥

6. எனக்காராவமுதமாய் எனதாவியை இன்னுயிரை
மனக்காராமை மன்னி உண்டிட்டாய் இனி உண்டொழியாய்
புனக்காயா நிறத்த! புண்டரீகக் கண் செங்கனிவாய்
உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என் அன்பேயோ!

स्वक्ष्माभादतसीद्युतेऽब्जनयन! श्रीरक्तबिबाधर!
त्वद्योग्यात्मवपुर्गुणाब्जनिलयस्त्रीप्रेमवन्! स्नेह! मे ।
भृत्वाऽतृप्तिकरामृतं मम मम प्राणान् स्वमप्यान्तरं
भुक्त्वा तृप्तियुतोऽन्वभूस्स्थिरमितोऽप्यच्छेदतो भुङ्क्ष्व माम् ॥

7. கோல மலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ!
நீல வரை இரண்டு பிறை கவ்வி நிமிர்ந்ததொப்பக்
கோல வராகம் ஒன்றாய் நிலம் கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய்!
நீலக் கடல்கடைந்தாய்! உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ!

सौन्दर्योज्वलपङ्कजोदितवधूस्नेहाधिकस्नेह! मे
पार्श्वस्थेन्दुकलाद्वयोत्थितमहानीलाचलश्रीजुषा ।
स्वामिन्नेकलसद्वराहवपुषा दंष्ट्रा गृहीतक्ष्म!
त्वां लब्ध्वाऽपि कथं त्यजानि मथितानीलार्णवेतः परम्? ॥

8. பெற்றினிப் போக்குவனோ? உன்னை என் தனிப்பேருயிரை
உற்ற இருவினையாய் உயிராய்ப் பயனாய் அவையாய்
முற்ற இம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்த் தூற்றில் புக்கு
முற்றக் கரந்தொளித்தாய் என் முதல் தனி வித்தேயோ!

त्वां लब्ध्वा किमिति त्यजेयमसमं प्राणं महान्तं मम
श्लिष्टात्म द्विविधं च कर्म फलभुक् चात्मा फलं तच्च सन् ।
कृत्स्नैतत्त्रिजगन्महागहनरूप्येतत् प्रविष्टश्च सन्
कृत्स्नं व्याप्य च लीनवन्! जगदुपादानप्रधानैक! मे ॥

9. முதல்தனி வித்தேயோ! முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்
முதல் தனி உன்னையுன்னை எனைநாள் வந்து கூடுவன்நான்
முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறு வாழ் பாழாய்
முதல்தனி சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலீயோ!

कृत्स्नैतत्त्रिजगत्प्रभृत्यखिलवस्त्वेकाद्युपादानमा–
द्येकं त्वाऽसदृशं कदा सविधतस्त्वामेव भोक्ष्याम्यहम् ।
तत्राऽत्राऽसम! कृत्स्न! सर्वग! महामूलप्रकृत्याकृते!
मूलातुल्य! समस्तगाऽऽतत विशन् उद्यन्ननन्ताप्यहो! ॥

10. சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவில்பெரும்பாழேயோ!
சூழ்ந்ததனில் பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ!
சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர்ஞான இன்பமேயோ!
சூழ்ந்ததனில் பெரிய என் அவாவறச் சூழ்ந்தாயே.

सर्वार्थस्थतताधऊर्ध्वगमहानन्तप्रकृत्याकृते!
तद्व्याप्याऽपि ततो महोच्चविकसत्सद्ज्ञानमुक्ताकृते! ।
तद्व्याप्याऽपि ततो महोज्ज्वलितमत्यानन्ददिव्याकृते!
तद्व्याप्याऽपि ततोऽतिशायिमदभीष्टावाप्तये माऽवृणोः ॥

11. அவாவறச் சூழ் அரியை அயனை அரனை அலற்றி
அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன
அவாவில் அந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும் முடிந்த
அவாவில் அந்தாதி இப்பத்தறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே.

(द्रमिडोपनिषत्तात्पर्यरत्नावलीश्लोकाः)

ब्रह्मेशान्तःप्रवेशात् जलनिधिसुतया सन्निरोद्धव्यभावात्
दिव्यश्रीविग्रहत्वात् अखिलतनुतयाऽतृप्तपीयूषभावात् ।
पद्माबन्धुत्वभूम्युद्धरणकरणतः पुण्यपापेशितृत्वात्
मुक्तेर्दाताऽनुभाव्यो हरिरिति शठजिद्दर्शयन् मुक्तिमाप ॥

एवं स्वानां गतिं व्यध्वजदुरितहरास्थानशङ्कार्हरागं
सुप्रापं भक्तिभाजां बहुविधभजनप्रक्रियं श्रीशठारिः ।
तीव्रोद्योगं स्वदाने स्वजनतनुकृतात्यादरं प्राह चान्ते
स्वेच्छातुष्टं सुखार्चिर्मुखसरणिमुखं मोक्षदं मुक्तभोग्यम् ॥

॥ निगमनम् ॥

इत्थं सेव्यं सुभोग्यं शुभसुभगतनुं सर्वभोग्यप्रकृष्टं
श्रेयस्तद्धेतुभूतं प्रपदनसुलभं स्वाश्रितानिष्टजिष्णुम् ।
भक्तच्छन्दानुरक्तं निरुपधिसुहृदं सत्पदव्यां सहायं
श्रीशं प्राह स्वसिद्धेः स्वयमिह करणं स्वप्रबन्धे शठारिः ॥ −1

आद्ये स्वीयप्रबन्धे शठजिदभिदधे संसृतेर्दुस्सहत्वं
द्वैतीयीके स्वरूपाद्यखिलमथ हरेरन्वभूत् स्पष्टदृष्टम् ।
तार्तीयीके स्वकीयां भगवदनुभवे स्फोरयामास तीव्रां
आशां तुर्ये यथेष्टं भगवदनुभावादाप मुक्तिं शठारिः ॥ −2

श्रीमान् सीमातिलङ्घिस्थिरतरकरुणः सर्ववित् सर्वशक्तिः
स्वामी सर्वस्य जन्तोः स्वचरणयुगळस्वीकृतास्माकभारः ।
किं नः कृत्यं स्वहेतोः किमिह न सुलभं का विपत्तिर्भवित्री
कस्यान्यस्याधमर्णा वयमिति विदुषामाह तुङ्गत्वमन्ते ॥ –3

शास्त्रे देहातिरिक्तात्मनि तदधिपतौ तत्प्रसादाद्युपाये
तस्मान्निःश्रेयसाप्तौ तदपचरणतोऽनन्ततापाभिघाते ।
तद्भक्तानां प्रभावे तदुपसदनतः स्वान्तकालुष्यशान्तौ
सारं वेद्यं स्ववेदे सकलमकथयत् सानुकम्पः शठारिः ॥ –4

इत्थं सत्संप्रदायक्रमसमधिगताशेषवर्णार्हवेद–
श्रद्धाशुद्धाशयानामघटयदनघं कौतुकं वेङ्कटेशः ।
संयक्त्वे तस्य साक्षात् शठरिपुरथवा सर्वसाक्षी स साक्षी
सावद्यत्वेऽपि सोढुं प्रभवति भजतामप्रकम्प्यानुकम्पः ॥ –5

शोकः श्लोकत्वमभ्यागत इतिवदतः शुद्धबोधार्णवोद्य–
न्नानाकल्लोलनाथानुभवरसपरीवाहतः श्राव्यवेदात् ।
वेदान्ताचार्यकश्रीबहुमतबहुविद्वेङ्कटेशोद्धृतेयं
रम्या तात्पर्यरत्नावलिरनघगुणा रञ्जनी रङ्गभर्तुः ॥ –6

।। प्रतिबिम्बलहरीश्लोकः ।।

आक्रुश्याजहराकृतिं हरिमिह प्रह्वानमौत्कण्ठ्यसं-
शान्त्यै मुक्तसमुत्कतास्तकुरुकाराजच्छठारीरितम् ।
अन्ताद्युक्तमिदं सहस्रमिति संपूर्णं महोत्कण्ठया
त्वन्ताद्युत्कदशोदिता अधिगता जाता इहैवोत्तमाः ।।

।। इति दशमशतके दशमं दशकम् ।।

।। इति दशमशतकं समाप्तम् ।।

।। इति श्रीप्रतिबिंबलहरी संपूर्णा ।।

।। श्रीमते वेङ्कटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

ஸ்ரீ அலர்மேல்மங்கா ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸன் - திருவேங்கடம்

ஸ்ரீ அனந்தபத்மநாபன் - திருவனந்தபுரம்

|| श्रीः ||

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

|| श्रीमते वेंकटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ||

श्रीमदुभयवे. विल्लूर्. नडादूर्. श्रीभाष्यसिंहासनाधिपति. साहित्य-व्याकरण-वाचस्पति. श्रीमद्वेंकटशेषार्यमहादेशिकानुगृहीता

|| श्रीपद्मनाभकटाक्षनक्षत्रमाला ||

(तस्याः द्रविडभाषाऽनुवादः)

[By *Mahamahopadhyaya, Sastra Ratnakara Darsana Kalanidhi* ***Mullaivasal*** **Dr. R. KRISHNAMURTHY SASTRIGAL,** M.A.,Ph.D.]

★ ★ ★

वन्दे वेंकटशेषार्यं वात्सल्यादिगुणार्णवम् ।
वात्स्यश्रीवरदाचार्यतनयं करुणानिधिम् ॥

வாத்ஸல்யம் முதலிய குணங்களின் கடலும், ஸ்ரீவத்ஸகோத்ரத்தவரும் ஆன ***வரதாசார்ய ஸ்வாமி****யின் குமாரரும், கருணையையே செல்வமாக உடையவரும் ஆன* ***ஸ்ரீவேங்கட ஶேஷார்ய மஹாதேஶிக ஸ்வாமி****யை வணங்குகிறேன்.*

★ ★ ★

कामं कांक्षितसिद्ध्यै प्रथमगुरुं नौमि पद्मनाभमहम् ।
प्राचार्यमण्णयार्यं स्वाचार्यं सुन्दरार्यगुरुवर्यम् ॥ १

1. எனது அபீஷ்டம் ஸித்திப்பதற்காக ப்ரதம குருவான ***ஸ்ரீபத்மனாப ஸ்வாமி****யையும், எனது* ***ப்ராசர்யரான அண்ணயார்ய மஹாதேஶிகனை****யும், எனது ஆசார்யரான* ***ஸுந்தரார்ய மஹாதேஶிகனை****யும் துதிக்கிறேன் (வணங்குகிறேன்).*

भार्गवीप्रभया भ्राजद्वक्षोभागेन भास्वरम् ।
भजतामभयोद्युक्तं पद्मनाभमहं भजे ।। २

*2. தனது மார்பின் வலது பாகத்தில் விளங்குகிற **ஸ்ரீலக்ஷ்மீத்தாயாரின்** ஒளியினால் சிறந்து விளங்குகின்றவரும், தன்னை பஜிப்பவர்களுக்கு அபயத்தைத் தருவதில் தயாராக உள்ளவருமான **ஸ்ரீபத்மனாபரை** ஸேவிக்கிறேன்.*

श्रीपद्मनाभ! महिते तव सन्निधाने का शक्तिरस्ति मम वर्णमपीह वक्तुम् ।
स्तोतुं पुनः किमु दयाजलधे! तवैव काऽपि प्रसक्तिरिह मां मुखरीकरोति ।। ३

3. ஹே! பத்மனாபரே! மிகச்சிறந்த உமது ஸன்னிதானத்தில் ஒரு எழுத்துகூடச் சொல்வதற்கு எனக்கு சக்தி என்ன இருக்கிறது? துதி பாடுவது என்பது முடியாது என்று கூறவும் வேண்டுமா? (இருப்பினும் கூட) தயையின் வடிவமான உம்முடைய நெருக்கமானது (பக்தியினால் உண்டானது) இங்கு என்னை நன்கு பேசுபவனாக (துதி பாடுபவனாக) ஆக்குகிறது.

पुत्रस्नुषाशयनवाहननेत्रयुग्मपौत्रादिमेषु तव सत्स्वपि तादृशेषु ।
को वा न ते सविधमेत्य गुणानवोचत् नाप्लावितस्तव दयाशिशिरैरपाङ्गैः ।। ४

4. பிள்ளை, மாட்டுப்பெண், ஶயனம், வாஹனம், இருகண்கள், பேரன் போன்ற பலர் இவ்விதமிருக்கும்போது, உமது ஸன்னிதியில் வந்து, உமது குளுமையான கடைக்கண் பார்வையால் நிரம்பியவர்களாக ஆகி உமது குணங்களை யார்தான் கூறவில்லை? (பலரும் உமது ஸன்னிதியில் உமது தயையால் துதி பாடும் திறமை பெறுகிறார்கள் அல்லவா?)

இங்கு :- பிள்ளை - ப்ரஹ்மா, மாட்டுப்பெண் - ஸரஸ்வதீ, ஶயனம் - ஆதிஶேஷன், வாஹனம் - கருடன், இருகண்கள் - ஸூர்யனும், சந்திரனும், பௌத்ரன் - ஶிவபிரான் எனப் பொருள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

श्रीपद्मनाभ! ललितं तव दिव्यमूर्तिरूपानुरूपमहमाभरणं प्रदित्सुः ।
आत्मन्यशक्तिमथ वीक्ष्य करोमि वाचा नक्षत्रगुंभनलसन्नवरत्नमालाम् ।। ५

5. ஹே! பத்மனாபரே! உமது லலிதமான (மிகவும் கவர்வதாக உள்ள) திவ்ய ரூபத்தின் அழகிற்குத் தக்காதன ஒரு ஆபரணம் ஸமர்ப்பிக்க எண்ணும் நான், எனக்கு அதற்கான சக்தியின்மையை உணர்ந்து நக்ஷத்ரங்களைக் கோர்த்துப் புதிய நவரத்ன மாலையை வாக்கினால் சொல்கிறேன்; 27 நக்ஷத்ரங்களுடன் பளபளக்கும் பாக்களாலான மாலையைச் செய்கிறேன்.

आपुर्यदीयलवतः कुलशेखराद्याः श्रीपुष्टि**मश्वयुग**नर्घगजादिहृद्याम् ।
या पुण्यराशिविभवेषु विहारशीला सा पद्मनाभ! तव पातु कटाक्षमाला ॥ ६

*6. அந்த உமது கருணாகடாக்ஷத்தின் லவலேஶத்தினால் குலசேகராழ்வர் போன்றவர்கள் செல்வச்செழிப்பு, குதிரை(**அஶ்விநீ** நக்ஷத்ரத்தை ச்லேடையாகக் குறிப்பிடுகிறார்)யுடன் கூடிய விலையுயர்ந்த யானை போன்ற மனம் கவரும் செல்வங்ளைப் பெற்றார்களோ, எந்த மாலையானது புண்ணியமான ராஶியை (புண்யங்களின் குவியலை) உடையவர்களிடம் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளதோ, பத்மனாபரே! அந்த உம்முடைய கடாக்ஷமாலை அடியோங்களைக் காப்பாற்றட்டும்.*

त्वामेकदैवतधिया शरणं प्रपन्नं क्षामेतरात्मकरुणा**भरणी**यमेनम् ।
श्रीपद्ममञ्जुलमुखेन्दुविहारहेला श्रीपद्मनाभ! तव पातु कटाक्षमाला ॥ ७

*7. உம்மை மட்டுமே தேவதையாகக் கருதி ஶரணமடைந்தவனும், உமது குறைவற்ற கருணையினால் **பரிக்க**(காப்பாற்ற)த் தக்கவனாகவும் உள்ள இந்த என்னை பத்மனாபரே! சிறந்த தாமரைமலர் போன்ற முகச்சந்திரனில் விளையாடும் தன்மை உடைய உமது கடாக்ஷமாலை காப்பாற்றட்டும். (இங்கு கடாக்ஷத்தினால் '**பரணீய**' என்னும் சொல்லில் **பரணீ** நக்ஷத்ரம் வருகின்றது).*

श्रीपद्मसंभवमुखैरनघैर्मखाशैः या **कृत्तिका**पटधरेण समं मखघ्ना ।
आपद्यते शरणमाश्रितपक्षपाला श्रीपद्मनाभ! तव पातु कटाक्षमाला ॥ ८

8. *எந்த கடாக்ஷமாலையானது குற்றமற்ற ப்ரஹ்மா முதலிய வேள்வியில் ஹவிஸ்ஸை உண்பவர்களான, (வேள்வியில் ஆசை உடைய என்றும் பொருள்) தேவர்களாலும்,* ***க்ருத்தி-கா*** *- ஆனையின் தோலாகிய வஸ்திரத்தை - உடுத்தவனான (தக்ஷன் வேள்வியை அழித்ததால்) வேள்வியை அழித்த பரமசிவனுடன் கூடியிருந்து ஶரணமடையப்படுகிறதோ அந்த ஆஶ்ரித பக்ஷத்தைப் (கட்சியைப்) பாதுகாக்கும் உமது கடாக்ஷமாலையானது எம்மைக் காப்பாற்றட்டும்.* **க்ருத்திகா** *என்ற சொல்லில்* **கார்த்திகை** *நக்ஷத்ரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.*

आ**रोहिणीं** दिशति संपदमृद्धिमूलां या **रोहिणी**शसुधयेव सदार्द्रशीला ।
तापत्रयप्रशमनोपहितात्मलीला सा पद्मनाभ! तव पातु कटाक्षमाला ।। ९

9. *சந்திரனின் அமுதகிரணம் போல் எப்போதும் குளுமையாயிருந்து, தாபத்ரயங்களைப் போக்குவதையே தனது ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட எந்த உமது கடாக்ஷமாலை வளமையை அடியாகக் கொண்டு மேலும் மேலும் ஆரோஹணம் (முன்னேற்றத்தை அளிக்கும்) செல்வத்தைத் தருகிறதோ, அந்த கடாக்ஷமாலை எம்மைக் காப்பாற்றட்டும். (***ஆரோஹிணீ** *என்ற சொல்லில்* **ரோஹிணீ** *நக்ஷத்ரம் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது).*

किं पद्मजात् **मृगशिर**:करतोऽन्यतो वा संपन्नमस्तु कृपणान् कृपणा भजन्ते ।
आपं चतुर्विधपुमर्थमहाफलाय श्रीपद्मनाभ! तव दिव्यकटाक्षमालाम् ।। १०

10. *ஸாதாரண ஜனங்கள் ப்ரஹ்மாவிடமிருந்தோ,* ***ம்ருகசிரஸை*** *(சிறந்த மானைக்) கையில் ஏந்திய சிவனிடமிருந்தோ ஸம்பத்தைப் பெறட்டும். ஸாமான்யர்கள் ஸாமான்யர்களை வழிபடட்டும். (ஆனால்) தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களாகிய மஹா பலத்திற்காக நான் உமது திவ்ய கடாக்ஷ மாலையையே ஶரணமடைகிறேன். ஶிவனைக் கூறும் வார்த்தையில்* **ம்ருகசிரக்கரன்** *என்ற சொல்லால்* **மிருகசீர்ஷம்** *என்ற நக்ஷத்ரம் குறிக்கப்படுகிறது.*

आर्द्रापराधमपि मामनुकंपनीयं सार्द्रावलोकनसुधारसवर्षिणीयम् ।
हे पंकजाक्ष! करुणानृतिचन्द्रशाला श्रीपद्मनाभ! तव पातु कटाक्षमाला ।। ११

11. பச்சையான (ஆர்த்ரம்) குற்றத்தை உடையவனாகவும், கருணைக்கு இலக்கானவனாகவும் இருக்கும் என்னைத், தாமரைக்கண்ணா ! பத்மனாபா ! ஈரமான பார்வையினால் அமுதத்தினைப் பொழியும் கருணை நடனமாடும் மாளிகைக் கூரையில் அமைந்த திறந்தவெளி மேடை போன்ற உமது கடாக்ஷமாலை காப்பாற்றட்டும். **ஆர்த்ரா (திருவாதிரை)** நக்ஷத்ரம் **आर्द्र**पराध என்ற சொல்லின் முற்பகுதியில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

प्राग्जन्मपुण्यविरहात् वसुहीनमेनं वाग्जन्यसंस्तवगुणैरुदयद्विकासम् ।
पापं **पुनर्वसु**युतं विदधात्वसौ मां श्रीपद्मनाभ! तव दिव्यकटाक्षमाला ।। १२

12. முன் ஜன்மத்தின் புண்ணியம் இல்லாததால் ஏழையான, செல்வமற்றவனான, (உம்மை)த் துதிப்பது என்ற குணத்தினால் (புண்ணியத்தினால்), லேசாக வளர்பவனாகவும் இருக்கிற பாபியான என்னை ஹே! பத்மனாபா! உமது திவ்ய கடாக்ஷமாலையானது **புனர்வஸு**வுடன் (மறுபடி செல்வங்களை உடையவனாகக்) கூடியவனாகச் செய்யட்டும். இங்கு **புனர்வஸு** என்று நக்ஷத்ரத்தின் பெயர் தெளிவாக உள்ளது.

पुष्यत्प्रभापरिचितां पुनरुक्तशीतां हृष्यत्प्रपन्नकुलरक्षणबद्धदीक्षाम् ।
स्वापं विनैव सुखदानमहे विलोलां श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। १३

13. நன்றாக வளரக்கூடிய (புஷ்யத்) ஒளியை உடையதும், மிகுந்த குளுமை கொண்டதும், ஶரணமடைந்து ஸந்தோஷம் பெறும் பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதில் முனைந்துள்ளதும், தூக்கமில்லாத இன்பத்தை அள்ளித்தரும் உத்ஸவத்தில் ஈடுபாடு உடையதும் ஆன, உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருள வேண்டும். இங்கு **புஷ்யத்** என்ற தொடரின் ஆரம்பத்தில் **புஷ்ய = பூசம்** என்கிற நக்ஷத்ரம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

स्वामिन्! सदा करुणया हितया विभास्व**दाश्लेषया** जनितसर्वजनप्रसादाम् ।
श्रीमन्ननन्तपुरदिव्यविमानधामन्! श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। १४

14. ஸ்வாமியே! திருவனந்தபுரத்தில் திவ்ய விமானத்தின் விளங்குபவரே! பத்மனாபரே! எப்போதும் கருணையுடன் ஹிதத்தைத் தரும் லக்ஷ்மீயின்

ஆம்ப்லேஷத்தால் *(ஆலிங்கத்தினால்) எல்லா ஆம்ப்ரித ஜனங்களுக்கும் ப்ரஸாதத்தை வழங்கும் உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருள வேணும்.* **ஆம்ப்லேஷ** = ***ஆலிங்கனம்*** *(அல்லது)* **ஆயில்ய** *நக்ஷத்ரம் என்று பொருள்படுகிறது.*

ஆம்ப்லேஷம் என்ற வார்த்தையில் அருமையான ம்ப்லேஷம் (ச்லேடை) கவியின் சிறப்பைக் காட்டுகிறது.

पद्मोद्भवश्च स च भवो मघवा च शास्ता सद्मोपरि स्थितिजुषस्तव संस्तवाशाः ।
आपन्निवारणचणां इति यां स्तुवन्ति श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ १५

15. ப்ரஹ்மா, மிவன், மகவா (**मघवा** = *இந்திரன்*) *போன்றவர்கள் உமது விமானத்தின் மேற்புறம் இருந்துகொண்டு உம்மை ஸ்துதிக்கும் ஆசையுள்ளவர்களாக இருக்கின்றனர். பத்மனாபனே! உமது கடாக்ஷமாலையை ஆபத்துக்களைப் போக்குவதில் தலைசிறந்தது என்று கூறுகிறார்கள். அத்தகைய கடாக்ஷமாலையை அருளும். இங்கு* **मघवा** = ***இந்திரன்*** *என்று சொல்லினால் (மகம் என்கிற செல்வம் (அல்லது) யாகங்கள் உடையவன்) கூறப்பட்டாலும்,* **மக** *என்ற முற்பகுதியினால் உலக வழக்கில்* **மகம்** *என்று வழங்கப்படும்* **மகா** *நக்ஷத்ரம் கூறப்படுகிறது.*

वल्गु त्वदीयपदपद्मरतिं विहाय फल्गुन्यहं व्यधितधीः विषये हि पूर्वम् ।
आप्तं श्रमं शमयितुं तमनन्तशायिन्! श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ १६

16. மிக அழகான உமது பாதத்தின் ஈடுபாட்டை விட்டுவிட்டு நான் முன்பு உலக விஷயங்களில் - மிக ***அல்பமான*** *பலன்களில் புத்தியைச் செலுத்தினேன். அதனால் உண்டான ம்ரமத்தைத் தணிப்பதற்காக எனக்கு உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்தருள வேண்டும். அனந்தசயனத்தில் உள்ளவரே! ஸ்ரீபத்மனாபா! இங்கு* **फल्गुनि** *அற்பப்பயனில் என்று பொருள்படும் சொல்லில்* **பல்குனீ (பூர்வபல்குனீ = பூரம்)** *என்ற நக்ஷத்ரப் பெயர் த்வனிக்கிறது!!*

सर्वोत्तरा तव दया यदि फल्गुनीयं गर्वोत्तराऽपि सुखिता मम धीश्शुभा स्यात् ।
धीपञ्जरे मम सदैव यथा भवान् स्यात् श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ १७

17. எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட (**सर्वोत्तरा**) உமது தயையானது இருக்குமானால் இந்த அற்பவிஷயத்தில் கர்வப்படும் எனது புத்தியானது சுபமாக அமையும். எனவே பத்மனாபரே! நீர் என்னுடைய புத்தியாகிய கூண்டில் இருக்குமாறு (வஸிக்கும்படியாக) கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருளல் வேண்டும். இங்கு **உத்தரா பல்குனி** - என்று இரண்டு வேறிடத்தில் உள்ள வார்த்தைகள் மூலம், **உத்திர** நக்ஷத்ரம் கூறப்படுகிறது.

न्यस्ते भरे त्वयि मया सहसैव सर्वं हस्ते भवेदिति फलं दृढनिश्चयोऽहम् ।
प्रापं तवैव चरणौ शरणं शरण्यौ श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। १८

18. என்னால் உம்மிடம் பரந்யாஸம் செய்யப்பட்டுவிட்டால் உடனே எல்லாப் பயன்களும் எனது **ஹஸ்தத்தில்** (கையில்) வந்துவிடும் என்று திடமாக நம்புகிறேன். அதனால் ஶரண்யமான உமது திருவடிகளை ஶரணம் அடைந்தேன். பத்மனாபா! கடாக்ஷமாலையைத் தாரும். இங்குத் தெளிவாக **ஹஸ்தம்** உள்ளது!

अत्राखिलेश! भुवने परिचिन्त्यमाने चित्रा विभाति तव विश्वजनीनरीतिः ।
आपद्मजातमखिलस्य गुहाशयात्मन्! श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। १९

19. அகிலேச்வரா! ப்ரஹ்மா வரையிலும் உள்ள எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் உள்ளவரே! பத்மனாபரே! மூவுலகிலும் யோசித்துப் பார்த்தால் உம்முடைய - எல்லோரையும் ஸமமாகப் பார்க்கும் முறை, மிகவும் **விசித்ரமாக** உள்ளது. உமது கடாக்ஷமாலையைக் கொடுத்தருளும். **சித்ரா** - என்பதற்கு, **ஆஶ்சர்யம்** என்ற பொருள் இருந்தாலும், சித்ரா = **சித்திரை** என்ற நக்ஷத்ரம் ஸூசிக்கப்படுகிறது.

स्वातीप्सितानि कुरुते त्वयि काऽपि भक्तिः नातीवचित्रमिदमप्यहितेऽत्युदारे ।
सापत्रपं विबुधपादपमादधानां श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। २०

20. பத்மனாபரே! உம்மிடம் உயர்ந்த பக்தி இருக்குமாயின் அது உமது பக்தர்களுக்குத் தங்களால் விருப்பப்பட்டதையும் மிகவும் தாண்டி (சிந்திக்கப்படாத) பயன்களைத் தருவது என்பது ஆஶ்சர்யம் அல்ல. நீர் ஶத்ருவிடமும் மிகுந்த தாராளமான

கருணை உள்ளவராயிற்றே. எனவே கற்பக மரத்தை லஜ்ஜைப்படுமாறு செய்யக்கூடிய உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்தருள வேண்டும். இங்கு **स्वातीप्सितानि** - *என்ற வார்த்தையை* **स्व + अति + ईप्सितानि** *என்ற பிரித்துக் கொண்டால் மேற்கூறிய பொருள் வருகிறது. அதோடு* **स्वाती** - **ஸ்வாதீ** *என்ற நக்ஷத்ரம் உணர்த்தப்படுகிறது என்பது இந்த மஹாகவியின் அற்புதம்!!*

कान्तं तवांघ्रियुगलं निगलं हृदो मे श्रान्तस्य संसृतिपथे शरणं गतस्य ।
श्रीमन्! विशाखमुखलेखकुलैकदेव! श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ २१

21. ஸம்ஸாரச் சுற்றலினால் களைப்படைந்த என்னுடைய ஹ்ருதயத்திற்கு (மனதிற்கு) மனம்கவரும் உமது பாதத்தாமரை கட்டிப்போடும் சங்கிலியாக உள்ளது. லக்ஷ்மீபதே! **விசாகனாகிய** *முருகன் போன்ற தெய்வங்களின் குலதெய்வமே! பத்மனாபரே! உமது கடாக்ஷமாலையைத் தரவேண்டும்.*

सर्वापराधमपि तावकसंचितं ते शर्वादयोऽपि निगदन्ति तवैव भोग्यम् ।
आपन्न इत्यविगणय्य ममापराधान् श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ २२

22. பத்மனாபரே! உமது விஷயத்தில் உம்மைச் சார்ந்தவனான நான் செய்த எல்லா அபராதங்களும் உமக்கு போக்யமான நிவேதனம் போன்றதே, என்று சிவன் போன்றவர்கள் கூறுகின்றனர். ஶரணாகதி பண்ணியவன் என்பதால் எனது குற்றங்களை பொருட்படுத்தாமல் உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருள வேண்டும். **सर्वापराध** *என்ற சொல்லில்* **अप** *என்கிற உபஸர்கத்திற்கு கடந்து என்ற பொருள் கொண்டு, ராதா என்ற விசாகா நக்ஷத்ரத்தைக் கடந்து என்ற பொருளைக் கொள்ளலாம். அப்பொழுது அனூராதா என்கிற* **அனுஷம்** *என்ற நக்ஷத்ரம் உணர்த்தப்படுவதாக கொள்ளவேண்டும்.* ***அனுஷம்*** *என்பதை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில்* **அனூராதா** *என்று கூறுவர்.*

ज्येष्ठा भवन्ति गुणशीलमुखैश्च बोधे श्रेष्ठाः परे कति कतीह न वा तवेष्टाः ।
रूपं स्वमप्यविदुषि स्वयमेव बाले श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ २३

23. பத்மனாபரே! உமது பக்தர்கள் (இஷ்டர்கள்) எத்தனையோ பேர்கள் வயதில் முதிர்ந்தவர்களாயும், ஜ்யேஷ்டர்களாயும், குணம், சீலம் போன்றவற்றால் ச்ரேஷ்டர்களாயும் உள்ளனர். ஆனாலும் தன்னைக்கூட அறியாத பாலனான என்னிடத்தில் (கருணை மாத்திரத்தால்) நீர் கடாக்ஷமாலையை அருளும். இந்தச் செய்யுளின் ஆரம்பத்தில் உள்ள **ஜ்யேஷ்டா** *என்ற வார்த்தை ச்லேடையினால்* **கேட்டை** *நக்ஷத்ரத்தைக் குறிக்கின்றது.*

शीलं न वीक्ष्य दयते हि भवान् प्रपन्ने मूल! त्वमेव शरणं मम हे भवेति ।
द्वैपं वचोऽपि हृदये सदयेऽह्यभूत्तत् श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ २४

24. (ஜாதி, குலம்) ஶீலம் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் "மூலமே" (ஆதிமூலமான பெருமாளே!) எனக்கு நீதான் ஶரணம் என்று கூறிய கஜேந்திரனான யானையின் வார்த்தை உமது தயாஸாகரமான உள்ளத்தில் இருந்ததல்லவா? (அதனால் அதனைக் காப்பாற்றினீர் அல்லவா?) எனக்கும் உமது கடாக்ஷமாலையை அருள வேண்டும், பத்மனாபா! இங்கு **मूल = மூலம்** *என்ற நக்ஷத்ரம்* **मूल** *என்ற சொல்லினால் குறிக்கப்படுகிறது.*

आषाढभूतिरिव पूर्वमहं महत्सु वेषान्तरेण रचितुं कपटं पटीयान् ।
हे पङ्कजाक्ष! तव दास्यसुखः कथं स्यां श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ २५

25. நான் முன்பு பெரியவர்களிடத்தில் வெளிவேஷத்தினால் நல்லவன் போல் நடிப்பதில் ஶூரனாக இருந்து, ***ஆஷாடபூதி****யாக விளங்கினேன். ஹே! தாமரைக்கண்ணா! நான் எப்படி உமது தாஸ்யபோகத்தை அனுபவிப்பேன்? உமது கடாக்ஷமாலையை அருளும். இங்கு* **ஆஷாடபூதி** *என்ற சொல்லில்* **ஆஷாட** *என்பது* **பூராடம்** *என்ற நக்ஷத்ரத்தை ஸூசிக்கிறது.*

आषाढमुत्तरमुडु त्विह जन्मतारं शेषा वदन्ति परमेव तव प्रसक्तेः ।
आपादने न वितथं विदधान एतत् श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ २६

26. *என்னுடைய ஜன்ம நக்ஷத்ரம்* **உத்தராஷாடம்** *என்று உமது அடியார்கள் கூறுகிறார்கள். (“**உத்தர** = சிறந்த **ஆஷாடம்** = இருப்பிடம் உள்ளவன்” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.) எனவே பத்மனாபா! உம்மிடம் இணைந்து வாழும் சிறப்பை அளிப்பதில் நீர் என்னை விட்டுவிடாமல் (**உத்தராஷாடம்** என்ற சொல்லைப் பொருளற்றதாகச் செய்யாமல்) இருக்கவேண்டும். உமது கடாக்ஷமாலையைத் தரவேண்டும்.*

जातायतादमलमाश्रवणात्** सुजातात् भीताभयप्रदरुचेः नयनांबुजातात् ।**
आपन्नरक्षणविधौ अतिमात्रलोला श्रीपद्मनाभ! तव पातु कटाक्षमाला ।। २७

27. *நன்கு மலர்ந்து விஸ்தாரமாயுள்ளதும், நிர்மலமானதும், காது (**ஶ்ரவணம்**) வரை நீண்டதும் பயந்தவர்களைக் காப்பதில் ருசி உள்ளதும் ஆன உமது தாமரைக் கண்களிலிருந்து வரும் கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருளல் வேண்டும்.* **ஶ்ரவணம்** *என்ற சொல்லால்* **திருவோணம்** *என்ற நக்ஷத்ரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.*

त्वत्कीर्तनं तव कथाश्रवणं तवार्चा सत्कीर्तिहेतुमपि सद्गतिकारणानि ।
के पंकमोचनचणं न विदन्ति धीराः श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। २८

28. *ஹே! பத்மனாபா! உம்முடைய திருநாமத்தைக் கீர்த்தனம் செய்வது, கதையை* **ஶ்ரவணம்** *செய்வது, பூஜை பண்ணுவது என யாவும் நல்ல கீர்த்தியைத் தருவதாகவும் நல்லகதிக்குக் காரணமாகவும் இருக்கிறது என்பதையும் எம் பாபங்களாகிய சேற்றைப் போக்குவதில் நிபுணமாகவும் இருக்கிறது என்பதையும் யார் தான் அறியமாட்டார்கள்? உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருளும்.*

இந்த ஶ்லோகத்தாலும் **ஶ்ரவணம்** *என்கிற நக்ஷத்ரம் கூறப்படுகிறது. பெருமாளின் நக்ஷத்ரம் ஆதலால் இதற்கு இரண்டு ஶ்லோகங்கள் போலும்!*

युक्तात्मनोऽपि जगति त्वमबाधनिष्ठान् भक्तान् स्वयैव दययाऽभयया तनोषि ।
कापथ्यशीलरुचिरस्मि कथं कृती स्याम्? श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। २९

29. *நீ உலகில் உன் இடத்தில் வைத்த மனதை உடைய உன் பக்தர்களை நல்ல யுக்தர்களாகவும், பாதம்* **(बाध** *= உபத்ரவம்) அற்றவர்களாகவும்* **(अबाधनिष्ठान)** *அபயப்ரதையான உன் தயையினால் செய்கிறாய். ஆனால் நானோ கெட்டவழியில் போவதில் ருசியுள்ளவனாக உள்ளேனே! எனவே எப்படி* ***தன்யனாக*** *ஆவேன்? உமது கடாக்ஷமாலையைத் தாரும் பத்மனாபா!*

இங்கு **தனிஷ்டா** *என்ற சொல்* **அவிட்ட** *நக்ஷத்ரத்தைக் குறிக்கிறது.*

सन्तापकारिणि भृशं भवसंज्वरे मे चिन्ताकुलैः शतभिषग्प्रवरैः चिकित्सा ।
आपद्यते किमु भवन्तमृतेऽमृतेश! श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ ३०

30. *மிகவும் ஸந்தாபம் கொடுக்கின்ற ஸம்ஸார ஜ்வரத்தில் உள்ள எனக்கு நூறு மருத்துவர்களால்* **(शतभिषग्प्रवरैः)** *வைத்தியம் செய்யப்பட்டாலும் சிகித்ஸை நிறைவேறுமா? எனவே அம்ருதேஶனான உம்மைவிட்டால் வேறு வழி ஏது? ஆகவே உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருளவேண்டும். இதனாலே* **ஶதபிஷக்** *- என்ற சொல்லின் (நூறு மருத்துவர்கள்) என்ற பொருளில்* **शतभिषक्** *என்று கூறப்படும்* **ஶதயம்** *என்ற நக்ஷத்ரம் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது.*

पूर्वं यथाकथमपि स्थितिभागिनोऽपि चार्वञ्चिताक्षियुगभाद्रपदा हि ते स्युः ।
ये पत्रिलास्तव कदाचिदपाङ्गवर्षैः श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ ३१

31. *முதலில் சுமாரான நிலையில் இருந்தவர்களானாலும், எவர்கள் உமது கடைக்கண் பார்வைக்குப் பாத்ரமாகிறார்களோ அவர்கள் மிகமிக அழகான இரு கண்கள் மற்றும் மங்களம் தரும் இடத்தை =* **(भाद्रपद)**-*ம் உடையவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். ஹே! பத்மனாபா! உமது கடாக்ஷமாலையைத் தரவேண்டும். இங்கு* **भाद्रपदा** *என்ற சொல்லினால் மங்களகரமான பாதங்கள் என்ற பொருள் அறியப்பட்டாலும்* **பூரட்டாதி** ***(भाद्रपद)*** *என்ற நக்ஷத்ரமும் குறிப்பிடப்படுகிறது.*

आर्द्रापराधशतमूलमहो नरास्त्वदाद्यं तरंगिततरंगमपाङ्गसङ्गम् ।
प्रापप्य देहमथ भाद्रपदोत्तरास्ते श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ॥ ३२

32. பச்சையான பலபல அபராதங்களின் மூலம் கஷ்டப்படும் உடலைப் பெற்ற மனிதர்கள் கூட, மிகச் சிறந்த உமது கடைக்கண் பார்வையின் அலைகளுடன் தமது உடலுக்குச் சேர்க்கையைப் பெறுவித்தார்கள் ஆகில் மிகச் சிறந்த (பத்ரமான) பதங்களை (பதவிகளை) அடைகிறார்கள்! எனவே உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருளவேண்டும். இங்கு **भाद्रपदोत्तराः** என்ற வார்த்தையினால் ***பாத்ரபதா உத்தரா*** என்கிற **உத்தரட்டாதி** நக்ஷத்ரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

घोरेऽ**वतीह** खलु को भवदाववह्नौ दूरे त्वदेकशरणं च नितान्ततान्तम् ।
श्रीप! क्षमो जनमिमं त्वदृते दयालो श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। ३३

33. ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயில் சிக்கித்தவிக்கும், (ஆனாலும்) உம்மையே சரணமடைந்தவனுமான, மிகவும் நலிந்த அடியேனை தயாளுவான உம்மைத் தவிர வேறு யார் காப்பாற்ற முடியும்? எனவே உமது கடாக்ஷமாலையைத் தாரும். இனி **घोरे**ऽ**वतीह** என்கிற தொடரில் **घोरे+अवति+इह** = என்பதாக மூன்று பகுதிகள் உள்ளன. இவைகளில் முதல் பாகத்தில் உள்ளரே **रे** என்பதோடு **अवति+इह** என்பதான இரண்டாம் பகுதியும் மூன்றாம் பகுதியில் **इ** என்கிற எழுத்தையும் சேர்த்து **रेवती ரேவதீ** நக்ஷத்ரம் ஸூசிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

आशास्तथैव बहुशोऽनुभवन्ति सर्वाः आशा**स्तथाभिजित**वैरिगणा भजन्ति ।
ये पद्मशोभि तव पादयुगं नतास्ते श्रीपद्मनाभ! तव देहि कटाक्षमालाम् ।। ३४

34. எல்லாவிதமான ஆசைகளும் நிறைவேறப்பெற்று, எல்லா திசைகளிலும் உள்ள எல்லாவிதமான பொருள்களையும், உனது தாமரை போன்ற திருவடியினை வணங்கும் பக்தர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். இதற்குத் தடங்கல் ஆன விரோதிகளையும் வென்று விடுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம் உம்மைத் தவிர வேறு யார் இருக்க முடியும்? உமது கடாக்ஷமாலையைத் தந்து அருளல் வேண்டும்.

இந்த ஶ்லோகத்தில் உள்ள **அபிஜித** என்ற தொடரில் **அபிஜித்** என்கிற நக்ஷத்ரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

पद्मावलीयमखिलेश! तव प्रसक्त्यै हृद्या भवत्विति समर्पयते विनम्रः ।
श्रीपद्मजाब्जकरलालितपादपद्म! श्रीपद्मनाभ! तव वेंकटशेषदासः ।। **३५**

35. ஹே! பத்மநாபா! அனைத்துலகுக்கும் தலைவனே! லக்ஷ்மீயின் கரகமலங்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட (லாலனம் பண்ணப்பட்டப்) பாதத்தாமரைகளை உடையவனே! உம்முடைய வேங்கடஶேஷ தாஸன் உம்முடைய ஸன்னிதியில் (உம்மை உகப்பிப்பதின் பொருட்டு) இந்த மனோஜ்ஞமான பத்யாவளீ (செய்யுள்களின் மாலை)யை ஸமர்ப்பிக்கிறான்.

।। इति श्रीपद्मनाभकटाक्षनक्षत्रमाला समाप्ता ।।

ஸ்ரீபத்மனாப கடாக்ஷநக்ஷத்ரமாலை நிறைவடைந்தது.

★ ★ ★

वन्दे वेंकटशेषार्यं वात्सल्यगुणवारिधिम् ।
वात्स्यश्रीवरदाचार्यतनयं करुणानिधिम् ।।

।। श्रीमते वेंकटशेषार्यमहादेशिकाय नमः ।।

திருவாய்மொழிப் பாவகையும் ப்ரதிபிம்பலஹரீ வ்ருத்தமும்				
பத்து	**பா. எண்**	**திருவாய்மொழி**	**திருவாய்மொழிப் பாவகை**	**ப்ரதிபிம்பலஹரீ வ்ருத்தம்**
1	1	உயர்வற	கலிவிருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
1	2	வீடுமின்	வஞ்சித் துறை	அநுஷ்டுப்
1	3	பத்துடை	கலி நிலைத் துறை	ஸ்ரக்தரா
1	4	அஞ்சிறைய	கொச்சகக் கலிப்பா	மந்தாக்ராந்தா
1	5	வளவேழ்	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
1	6	பரிவதில்	வஞ்சி விருத்தம்	உபஜாதி
1	7	பிறவித்துயர்	கலி விருத்தம்	வஸந்ததிலகா
1	8	ஓடும்புள்	வஞ்சித் துறை	அநுஷ்டுப்
1	9	இவையும் அவையும்	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
1	10	பொருமா நீள்படை	கலி விருத்தம்	வஸந்ததிலகா
2	1	வாயும் திரை	கொச்சகக் கலிப்பா	மந்தாக்ராந்தா
2	2	திண்ணன் வீடு	கலி விருத்தம்	புஜங்கப்ரயாதம்
2	3	ஊனில் வாழ்	கலி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
2	4	ஆடியாடி	வஞ்சி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
2	5	அந்தாமத்தன்பு	கலி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
2	6	வைகுந்தா	ஆசிரியத் துறை	ஸ்ரக்தரா
2	7	கேசவன் தமர்	கலித் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
2	8	அணைவது	கலி விருத்தம்	மாலினீ
2	9	எம்மா வீடு	கலி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
2	10	கிளரொளி இளமை	கலி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
3	1	முடிச்சோதி	நாலடித் தாழிசை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்

பத்து	பா. எண்	திருவாய்மொழி	திருவாய்மொழிப் பாவகை	ப்ரதிபிம்பலஹரீ வ்ருத்தம்
3	2	முந்நீர் ஞாலம்	கலி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
3	3	ஒழிவில் காலம்	கலி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
3	4	புகழும்	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
3	5	மொய்மாம் பூம்பொழில்	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
3	6	செய்ய தாமரை	எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
3	7	பயிலும் சுடரொளி	கலித் துறை	கலஹம்ஸீ
3	8	முடியானே	கலி விருத்தம்	இந்த்ரவதனா
3	9	சொன்னால்	கலித் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
3	10	சன்மம் பலபல	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
4	1	ஒருநாயகம்	கலித் துறை	மந்தாக்ராந்தா
4	2	பாலனாய்	கலி விருத்தம்	ப்ருத்வீ
4	3	கோவை வாயாள்	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
4	4	மண்ணை இருந்து	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
4	5	வீற்றிருந்து	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
4	6	தீர்ப்பாரை	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
4	7	சீலமில்லா	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ப்ருத்வீ
4	8	ஏறாளும்	கொச்சகக் கலிப்பா	விபுதப்ரியா
4	9	நண்ணாதார்	கொச்சகக் கலிப்பா	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்

பத்து	பா. எண்	திருவாய்மொழி	திருவாய்மொழிப் பாவகை	ப்ரதிபிம்பலஹரீ வ்ருத்தம்
4	10	ஒன்றும் தேவும்	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
5	1	கையார் சக்கரம்	கலித் துறை	ப்ருத்வீ
5	2	பொலிக பொலிக	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
5	3	மாசறு சோதி	கலித் துறை	ப்ருத்வீ
5	4	ஊரெல்லாம்	கொச்சகக் கலிப்பா	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
5	5	எங்ஙனேயோ	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
5	6	கடல்ஞாலம்	எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	மணிமாலா
5	7	நோற்ற நோன்பு	ஆசிரியத் துறை	ஸ்ரக்தரா
5	8	ஆராவமுதே	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
5	9	மானேய் நோக்கு	கலி விருத்தம்	மந்தாக்ராந்தா
5	10	பிறந்தவாறும்	ஆசிரியத் துறை	ஸ்ரக்தரா
6	1	வைகல் பூங்கழி	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
6	2	மின்னிடை	ஆசிரியத் துறை	ஸ்ரக்தரா
6	3	நல்குரவும்	கலி நிலைத் துறை	ஸ்ரக்தரா
6	4	குரவையாய்ச்சியர்	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
6	5	துவளில் மணிமாடம்	எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
6	6	மாலுக்கு	கலி விருத்தம்	உபஜாதி
6	7	உண்ணும் சோறு	கலி நிலைத் துறை	ஸ்ரக்தரா
6	8	பொன்னுலகு	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்

பத்து	பா. எண்	திருவாய்மொழி	திருவாய்மொழிப் பாவகை	ப்ரதிபிம்பலஹரீ வ்ருத்தம்
6	9	நீராய்	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
6	10	உலகமுண்ட	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
7	1	உண்ணிலாவிய	ஆசிரியத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
7	2	கங்குலும் பகலும்	எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
7	3	வெள்ளைச் சுரிசங்கு	எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
7	4	ஆழி எழ	கலி விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
7	5	கற்பார்	கலித் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
7	6	பாமரு மூவுலகும்	கலித் துறை	மந்தாக்ராந்தா
7	7	ஏழையராவி	கலித் துறை	ஸ்ரக்தரா
7	8	மாயா வாமனனே	கலி விருத்தம்	மந்தாக்ராந்தா
7	9	என்றைக்கும்	கலி விருத்தம்	ப்ருத்வீ
7	10	இன்பம் பயக்க	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
8	1	தேவிமார்	எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
8	2	நங்கள் வரிவளை	எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
8	3	அங்கும் இங்கும்	கலித் துறை	வஸந்ததிலகா
8	4	வார்கடா அருவி	எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	மத்தேப
8	5	மாயக் கூத்தா	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
8	6	எல்லியும் காலை	கலி விருத்தம்	உபஜாதி
8	7	இருத்தும்	கலி விருத்தம்	மந்தாக்ராந்தா
8	8	கண்கள் சிவந்து	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
8	9	கருமாணிக்க	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
8	10	நெடுமாற்கடிமை	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா

பத்து	பா. எண்	திருவாய்மொழி	திருவாய்மொழிப் பாவகை	ப்ரதிபிம்பலஹரீ வ்ருத்தம்
9	1	கொண்டபெண்டிர்	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
9	2	பண்டை நாளாலே	எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
9	3	ஓராயிரமாய்	கலி விருத்தம்	வஸந்ததிலகா
9	4	மையார் கருங்கண்ணி	கலி விருத்தம்	உபஜாதி
9	5	இன்னுயிர்ச் சேவலும்	கலி நிலைத் துறை	ஸ்ரக்தரா
9	6	உருகுமால் நெஞ்சம்	கலி விருத்தம்	மந்தாக்ராந்தா
9	7	எங்கானால் அகங்கழிவாய்	கொச்சகக் கலிப்பா	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
9	8	அறுக்கும் வினை	கலி விருத்தம்	உபஜாதி
9	9	மல்லிகை கமழ்	எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	மந்தாக்ராந்தா (யுகநிபத்தா)
9	10	மாலை நண்ணி	கலி விருத்தம்	மந்தாக்ராந்தா
10	1	தாள தாமரை	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
10	2	கெடுமிடர்	கலி விருத்தம்	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
10	3	வேய்மரு தோளினை	எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	உத்க்ருதிவிசேஷ: (ப்ரஹர்ஷிணீ-யுகரூப:)
10	4	சார்வே	கலி விருத்தம்	வஸந்ததிலகா
10	5	கண்ணன் கழலிணை	வஞ்சித் துறை	அநுஷ்டுப்
10	6	அருள்பெறுவார்	கொச்சகக் கலிப்பா	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்
10	7	செஞ்சொற்கவிகாள்	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	ஸ்ரக்தரா
10	8	திருமாலிருஞ்சோலை	கலி விருத்தம்	வஸந்ததிலகா
10	9	சூழ்விசும்பு	கலி விருத்தம்	மந்தாக்ராந்தா
10	10	முனியே! நான்முகனே!	கலி நிலைத் துறை	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்

இதன் சுருக்கு:– திருவாய்மொழியில் கையாளப்பட்ட பாவகைகள்		
வரிசை எண்	**பாவகை**	**பாசுர எண்ணிக்கை**
1.	வஞ்சித்துறை	33
2.	கலி விருத்தம்	319
3.	எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	33
4.	வஞ்சி விருத்தம்	22
5.	கலித் துறை	112
6.	அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	99
7.	அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	121
8.	ஆசிரியத் துறை	55
9.	எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்	22
10.	கலி நிலைத் துறை	132
11.	கொச்சகக் கலிப்பா	77
12.	நாலடித் தாழிசை	11
13.	எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்	33
14.	எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்	33
	மொத்தம்	**1102**

ப்ரதிபிம்பலஹரீயில் கையாளப்பட்ட வ்ருத்தங்கள்		
வரிசை எண்	**வ்ருத்தம்**	**ஶ்லோகங்களின் எண்ணிக்கை**
1.	அனுஷ்டுப்	33
2.	இந்த்ரவதனா	11
3.	உத்க்ருதிவிசேஷ: (ப்ரஹர்ஷிணீ-யுகரூப:)	11
4.	உபஜாதி	55
5.	கலஹம்ஸீ	11
6.	ஶார்தூலவிக்ரீடிதம்	409
7.	புஜங்கப்ரயாதம்	11
8.	ப்ருத்வீ	55
9.	மணிமாலா	11
10.	மத்தேப	11
11.	மந்தாக்ராந்தா	110
12.	மந்தாக்ராந்தா (யுகநிபத்தா)	11
13.	மாலினீ	11
14.	வஸந்ததிலகா	66
15.	விபுதப்ரியா	11
16.	ஸ்ரக்தரா	275
	மொத்தம்	**1102**

|| श्रीः ||

|| श्रीमते रामानुजाय नमः ||

ஸங்கதிமணிமாலா –
பாவகை(வ்ருத்தங்)களின்
அட்டவணை

வரிசை எண்	திருவாய்மொழியில் பத்து	பாவகை [வ்ருத்தம்]	ஶ்லோகங்களின் எண்ணிக்கை
1.	*முன்னுரை*	*உபஜாதி*	1
2.	*முதல் பத்து*	*உபஜாதி*	10
3.	*இரண்டாம் பத்து*	*மாலினீ*	10
4.	*மூன்றாம் பத்து*	*ப்ரபத்ரகம்*	10
5.	*நான்காம் பத்து*	*உபமாலினீ*	10
6.	*ஐந்தாம் பத்து*	*மாலினீ*	10
7.	*ஆறாம் பத்து*	*மாலா*	10
8.	*ஏழாம் பத்து*	*மாலினீ*	10
9.	*எட்டாம் பத்து*	*வஸந்ததிலகா*	10
10.	*ஒன்பதாம் பத்து*	*மாலினீ*	10
11.	*பத்தாம் பத்து*	*வஸந்ததிலகா*	10
		மொத்தம்	**101**

வ்ருத்த வகைப்படி இதன் சுருக்கு		
வரிசை எண்	**வ்ருத்தங்கள்**	**ஶ்லோகங்கள்**
1.	*உபஜாதி*	11
2.	*வஸந்ததிலகா*	20
3.	*மாலினீ*	40
4.	*உபமாலினீ*	10
5.	*ப்ரபத்ரகம்*	10
6.	*மாலா*	10
	மொத்தம்	**101**

ஶ்ரீபத்மநாபகடாக்ஷநக்ஷத்ரமாலா பாவகை(வ்ருத்தங்)களின் அட்டவணை			
வரிசை எண்	**ஶ்லோக எண்**	**வ்ருத்தம்**	**எண்ணிக்கை**
1.	1	*கீதி*	1
2.	2	*அனுஷ்டுப்*	1
3.	3 *முதல்* 35 *வரை*	*வஸந்ததிலகா*	33
		மொத்தம்	**35**

ஸ்ரீ விஜயலக்ஷ்மீ ஸமேத ஸ்ரீ சக்ரபாணிப் பெருமாள்
திருக்குடந்தை (கும்பகோணம்)

ஸ்ரீ காட்கரையப்பன் - திருக்காட்கரை

ஸ்ரீ திருமூழிக்களத்தான் - திருமூழிக்களம்

ஸ்ரீ நாராயணன் - திருநாவாய்

ஸ்ரீ சௌரிராஜன் - திருக்கண்ணபுரம்

ஸ்ரீ அலர்மேல்மங்கைத் தாயார் ஸமேத ஸ்ரீ திருமலையப்பன் - திருவேங்கடம்

ஸ்ரீ மரகதவல்லித்தாயார் ஸமேத ஸ்ரீ ஆதிகேசவன் - திருவாட்டாறு

ஸ்ரீ கமலவல்லித் தாயார் ஸமேத ஸ்ரீ அப்பகுடத்தான் - திருப்பேர்நகர்